COLECȚIA

Iubiri de poveste

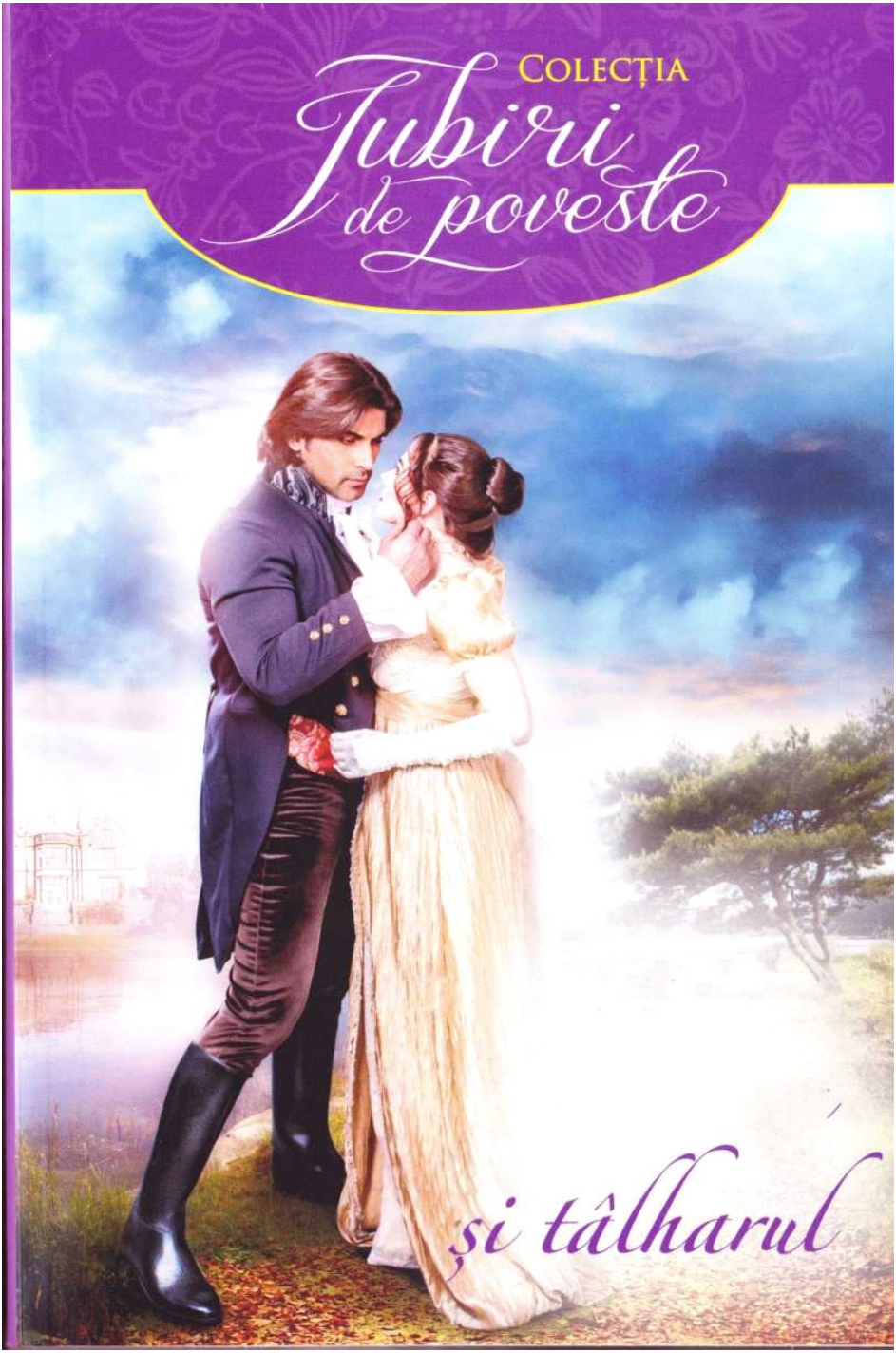

și tâlharul

Teresa Medeiros
Doamna şi tâlharul

***Some Like It Wild* by Teresa Medeiros**

Copyright © 2009 Teresa Medeiros
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză Cristina Kuti

În memoria lui Eric Myers. Ai fost o fiinţă foarte rară – un atlet înnăscut şi un tocilar superb, care iubea voleiul şi Războiul stelelor în egală măsură. Nimeni nu îl interpreta pe Hristos cu mai multă graţie decât tine, drag prieten! Ne vom revedea pe lumea cealaltă.

Lui Eric Medeiros – întotdeauna mi-am dorit un frate, iar Dumnezeu mi te-a dat pe tine, ceea ce înseamnă că ar trebui să fim atenţi la ce ne dorim. Mulţumesc pentru că îmi citeşti cărţile şi pentru că mă laşi să scriu la tine acasă!

Şi pentru dragul meu Michael – soţul meu, eroul meu şi inima mea. Tu transformi fiecare zi într-o mare aventură.

Capitolul 1

Ţinutul Muntos al Scoţiei
1814

— Am nevoie de un bărbat, proclamă Pamela Darby cu aceeaşi convingere fermă pe care ar fi folosit-o ca să anunţe: „Am nevoie de o fâşie de dantelă ca să îmi refac tivul”, sau „Am nevoie de un nap proaspăt pentru friptura de la cină”.

De pe locul pe care îl ocupa în trăsură în faţa ei, sora ei vitregă, Sophie, îşi ridică privirea din exemplarul uzat al revistei *La Belle Assemblée*[1]*,* pe care îl studia cu atenţie. Revista era veche de două *sezoane,* însă acest lucru nu o împiedica pe Sophie să ofteze când se uita la paginile colorate dedicate rochiilor mondene sau să se întristeze când citea recomandările asupra nuanţei de roşu celei mai potrivite pentru a îmbujora obrajii unei tinere lady.

— Şi am nevoie – *avem* nevoie, conchise Pamela, nu de un bărbat oarecare, ci de un flăcău scoţian viguros, cu mai mulţi muşchi decât creier. Îşi coborî glasul, prefăcându-se a graseia în aşa fel încât prinţul Bonnie Charlie[2] ar fi fost mândru. Un flăcău care să poată fi dus de nas cu uşurinţă de către două fetişcane isteţe, cu mai multă minte decât el.

— Şi presupun că acele fetişcane am fi noi? îşi dădu cu părerea Sophie, ridicând atotştiutoare din sprânceană. Tresări şi se foi între pernele ponosite, în timp ce trăsura se zgâlţâi şi porni la vale, scârţâind din toate încheieturile, pe o altă cărare pietroasă ce le insulta inteligenţa numindu-se drum. Şi cum propui să îl găsim pe acest neghiob chipeş, mă rog? Să îl rugăm pe vizitiu să oprească în următorul sat

1 Revistă britanică pentru femei, publicată din 1806 până în 1837, înfiinţată de către John Bell (n.tr.)

2 Prinţul Charles Edward Stuart, una dintre cele mai romantice figuri ale istoriei europene, reprezentant de seamă al loialităţii şi devotamentului (n.tr.)

şi să pună un anunţ?

Sperând că sora ei avea să continue cu planul acela fără noimă, fie şi numai ca să le treacă mai repede orele lungi petrecute pe drum, Pamela îşi muşcă buza inferioară.

— Hmmm… nu este o idee rea. Nu m-am gândit la un anunţ. Ce-ai zice despre unul care să sune cam aşa: „SE CAUTĂ: Scoţian cu mintea scurtă şi grumazul gros, care să se dea drept moştenitorul de mult pierdut al ducelui”. Poate că am putea agăţa câte unul în piaţa principală a fiecărui sat prin care vom trece.

— Cum era acela pe care l-am văzut în ultimul sat, ce ne prevenea că un tâlhar de drumul mare, cu un preţ uriaş pe capul său, hălăduieşte chiar prin părţile acestea – jefuindu-i pe călători şi siluind femei nevinovate?

Cuvintele batjocoritoare ale Sophiei zdrobiră visul Pamelei de pietrele colţuroase ale realităţii. Îşi aminti mult prea clar de acel anunţ. Era însoţit de o schiţă grosolană, ce înfăţişa un bărbat mascat, cu trăsături dure, cu un pistol în mână şi cu o scânteiere nemiloasă în ochi. Fusese atrasă de schiţă fără să vrea, dezmierdând cu buricele degetelor gropiţa jucăuşă ce i se contura în obrazul drept. Nu se putuse abţine să nu se întrebe ce anume l-ar fi putut determina pe un bărbat să sfideze atât legea, cât şi poruncile Domnului, şi să fure ceea ce îşi dorea, în loc să plătească pentru acel ceva. Când se apropiase Sophie, Pamela se întorsese repede cu spatele la anunţ, temându-se ca nu cumva sora ei să regăsească ceva din propria sa disperare crescândă în privirea de oţel a tâlharului.

*

Amintirea acelei priviri îi trimise fiori pe şira spinării. Era dureros de conştientă de faptul că două femei călătorind singure prin acele ţinuturi sălbatice şi aspre puteau să cadă cu uşurinţă în capcane mai periculoase decât bănuielile dojenitoare şi privirile dezaprobatoare, însă nu dispuneau de mijloacele băneşti necesare pentru a angaja servitoare care să le confere un aer de

respectabilitate sau valeţi care să apere trăsura pe care o închiriaseră după ce coborâseră din diligenţă, în Edinburgh. Nu le rămânea decât să se bazeze pe vizitiul bătrân şi pe muscheta lui străveche ca să le protejeze atât viaţa, cât şi virtutea.

Se strădui să zâmbească slab.

— Din câte am auzit despre aceşti sălbatici din Ţinutul Muntos, sunt mai dispuşi să îşi siluiască oile decât femeile.

Îşi trecu o mână peste săculeţ, recăpătându-şi siguranţa când simţi conturul a ceea ce ascunsese în micuţa pungă de mătase. Răsucindu-şi o buclă pe degetul arătător, Sophie oftă.

— Încă nu-mi vine să cred că am bătut atâta drum în zadar! Ai auzit-o pe cotoroanţa aia bătrână din Strathspey. După ea, moştenitorul ducelui a murit acum aproape treizeci de ani, când era încă un ţânc de lapte. Nici el, nici mama lui nu au supravieţuit primei ierni în Ţinutul Muntos.

— Cu siguranţă pot să înţeleg de ce, bombăni Pamela, vârându-şi mai adânc mâinile în manşonul de blană.

Fusese şi mai uimită decât Sophie să descopere că urma după care se luaseră în ultima lună, pline de speranţă, îngheţase cu totul. Îngheţase mai mult chiar şi decât acea ţară uitată de Dumnezeu, unde vântul le biciuia nemilos – chiar şi când soarele strălucea pe cer. Îngheţase mai mult decât picăturile reci de ploaie ce începeau să le lovească din clipa în care decideau că era sigur să închidă umbrela. Îngheţase mai mult decât umezeala ce le pătrundea până la oase, făcându-le să creadă că nu aveau să se mai încălzească vreodată.

— Ce-ar fi să uităm cu totul de recompensă şi să ne întoarcem acasă? sugeră Sophie.

— Un plan foarte isteţ, într-adevăr… dacă am mai avea o casă.

Cum ceaţa mâhnirii întunecă strălucirea din ochii azurii ai lui Sophie, Pamela îşi regretă imediat tonul tăios. Până în urmă cu şase luni, Teatrul Coroanei de pe Drury Lane fusese singura casă adevărată pe care o cunoscuseră. Amândouă fuseseră născute în spatele scenei şi fuseseră

declarate de către mama lor, actriţă, „nişte piese cu adevărat minunate”. Dar acum teatrul nu mai era, fusese transformat în dărâmături şi cenuşă de către acelaşi foc tragic ce o ucisese pe mama lor şi le-ar fi ucis şi pe ele, dacă în acel moment nu ar fi dormit în apropiere, în cămăruţele lor. Pamelei i se puse un nod în gât, amar şi familiar. Singura ei consolare era gândul că mama lor nu şi-ar fi dorit niciodată să trăiască după ce şi-ar fi pierdut legendara frumuseţe – sau efectul devastator pe care aceasta îl avea asupra admiratorilor ei.

O frumuseţe ce supravieţuise în licărirea pală a buclelor surorii ei vitrege. Bucle aranjate într-o tunsoare la modă, ce încadra perfect chipul în formă de inimă al lui Sophie, cu acea gură plină, de Cupidon, şi cu nasul încântător de *retroussé*[3]*.* Se şoptea printre dansatoarele de la operă că tatăl lui Sophie fusese un *comte*[4] francez bogat, care o găsise pe mama lor deopotrivă de *charmant* şi de *ravissant*[5]*.* Că îşi pierduse inima numai ca să se întoarcă în Franţa şi să-şi piardă şi capul, înainte să îi poată cere mâna mamei lor.

Pamela era convinsă că tatăl ei trebuie să fi fost un fermier englez zdravăn. Cum altfel ar fi putut moşteni atât părul, cât şi ochii, care aveau o nuanţă mai mult decât obişnuită de cafeniu? Trăsăturile îi erau fine pe chipul oval, însă foarte puţin memorabile, iar uşoara curbură a pomeţilor ei ar fi arătat la fel acasă, la o lăptăreasă din Yorkshire. Avea forme destul de generoase ca să tenteze privirea unui bărbat, dar nu într-atât încât să îl inspire să îşi demonstreze devotamentul aruncându-se de pe Podul Londrei în apele reci ca gheaţa ale Tamisei, aşa cum se zvonea că făcuse unul dintre amanţii cei mai pasionali ai mamei lor.

Pamela îşi regretă vorbele nechibzuite şi mai mult când Sophie îşi ridică bărbia mică şi ascuţită, strângând din

---

3 Cârn (în limba franceză, în original) (n.tr.)

4 Conte (în limba franceză, în original) (n.tr.)

5 Fermecător şi minunat (în limba franceză, în original) (n.tr.)

dinţi ca să-i ascundă uşorul tremur.

— Recompensa ducelui nu este singura noastră speranţă, să ştii! Ba chiar îmi stă în putere să am grijă de noi amândouă. Oferta vicontelui este încă valabilă.

Pamela se încruntă.

— Asta nu este o melodramă gotică plină de acţiune! Nu am nici cea mai mică intenţie să vând virtutea surorii mele celui care oferă cel mai mult, doar ca să am un acoperiş deasupra capului!

Sophie ridică un umăr gingaş, într-un gest graţios, menit să confirme moştenirea ei galică.

— Nu trebuie să fii atât de puritană! *Maman* a ales să ducă o viaţă neîngrădită de convenţiile sociale. De ce nu aş face şi eu la fel?

— Mama a avut întotdeauna scena. Ea s-a vândut pentru dragoste, nu pentru bani.

— Este oare imposibil pentru o femeie să le aibă pe amândouă? întrebă Sophie gânditoare.

— O, s-ar putea să le ai pe amândouă timp de un sezon în braţele vicontelui! Până când se va plictisi de farmecele tale, se va aprinde după vreo tânără dansatoare de la operă şi va decide să te dea mai departe vreunui prieten de-al lui. Pamela se întinse peste spaţiul dintre ele şi aranjă cu blândeţe o buclă rebelă după urechea lui Sophie. Nu vreau să fiu crudă, dragă, însă este o diferenţă foarte mică între a fi amantă şi a fi târfă. Am văzut fete mai tinere şi mai frumoase decât tine vânzându-şi nurii pe Fleet Street. N-aş vrea să mori de sifilis înainte să împlineşti nouăsprezece ani!

— Dar vicontele jură că mă adoră! Că, din clipa în care m-a văzut în cor la *Pygmalion,* când aveam cincisprezece ani, nu se mai poate gândi la nimic şi la nimeni altcineva.

— Nici măcar la nevastă-sa, comentă Pamela sec.

Chipul lui Sophie se întunecă la acea remarcă dură. Pamela îi strânse mâna prin mănuşă.

— Nu te mai gândi la escrocul ăla! Dacă nu putem căpăta recompensa ducelui, pur şi simplu vom mai încerca

odată cu scena.

Nările delicate ale lui Sophie fremătară, pufnind ţâfnos.

— Atunci, ne este dat să murim de foame într-un şanţ!

În timp ce sora ei se ascunse în spatele revistei ca să-şi rumege supărarea, Pamela se sprijini pe pernele din piele crăpată, oftând, simţind că i se sfârşiseră atât voioşia, cât şi argumentele convingătoare. Din păcate, mama lor fusese pe cât de frumoasă, pe atât de lipsită de simţ practic. După ce aflaseră de la avocat că le lăsase aproape fără un sfanţ, Pamela şi Sophie încercaseră să îşi facă un rost în singurul fel pe care îl ştiau – pe scenă. Însă singura lor încercare de a urca pe scenă începuse triumfător şi se terminase dezastruos.

Frumuseţea eterică a lui Sophie captivase publicul, smulgând suspine când îşi făcuse apariţia parcă plutind. Dar vraja se rupsese în momentul în care deschisese gura şi începuse să-şi recite versurile cu un glas atât de răguşit, încât un critic sugerase că directorul teatrului ar fi trebuit să bată bine în cuie capacul sicriului ei ca să o împiedice să apară în piesă. Toate visurile lor de faimă şi bogăţie pieriseră într-o ploaie de legume stricate şi strigăte de ocară. Fuseseră nevoite să-şi strângă lucrurile chiar în acea noapte şi să fugă din teatru doar cu un pas în faţa unei gloate dezlănţuite.

De atunci se aflau tot pe fugă. Dacă nu găseau vreo cale să-şi umfle pungile înainte să se întoarcă în Londra, următoarea lor oprire nu ar fi fost teatrul, ci azilul pentru săraci.

Pamela privi pe fereastra trăsurii la umbrele ce vesteau amurgul. În joc erau mult mai multe decât putea să îşi dea seama Sophie. Însă nu avea inima să îşi împovăreze sora cu urâtul adevăr. Norii pluteau deasupra crestelor îndepărtate ale munţilor ca nişte fantome ale tuturor temerilor ei. Fiind prea obosită pentru a le înfrunta singură, lăsă ca legănatul trăsurii şi pleoapele-i tot mai grele să o poarte într-un somn agitat.

*

Pamela se trezi în aceleaşi zgomote pe care le auzise în nenumărate piese de teatru, de-a lungul anilor – detunătura unui pistol, urmată de răcnetul îndrăzneţ: „Banii sau viaţa!”

— Ţi-ai ’mintit s-aprinzi fitilele, Soph? murmură ea fără să deschidă ochii. Şi n-uita să tragi cortina după ce nelegiuitul este învins!

Se cufunda mai adânc între perne şi în visele ei când o gheară ascuţită i se înfipse în umăr şi o scutură straşnic.

— Pamela! *Pamela, trezeşte-te!* Am fost oprite de tâlhari!

Ochii Pamelei se deschiseră dintr-odată şi întâlniră privirea îngrozită a surorii ei.

Trăsura nu se mai legăna, ci se zdruncinase, oprindu-se brusc. Unul dintre cai necheză speriat, apoi se lăsă o tăcere rău-prevestitoare. Cât timp Pamela dormise se făcuse întuneric beznă, iar fereastra era acoperită de perdeaua neagră şi catifelată a nopţii.

Trase adânc aer în piept, cuprinsă de o adevărată spaimă. Dacă nu se mai puteau baza pe vizitiu ca să le apere onoarea şi viaţa? Dacă zăcea ca un morman lipsit de viaţă în mijlocul drumului, cu o gaură uriaşă în pieptul sfrijit?

Înghiţindu-şi spaima, îşi duse un deget la buze, apoi strânse mâinile înmănuşate ale lui Sophie. Se ghemuiră una lângă alta, ţinându-şi amândouă respiraţia ca să asculte.

Tăcerea părea să fi devenit mai adâncă şi mai copleşitoare. Până la urmă, fu întreruptă de sunetul unor paşi măsuraţi ce dădeau ocol trăsurii. Poate că era doar vizitiul, care venea să le anunţe că totul era bine, se rugă Pamela. Că păcănitul pistolului şi ţipătul înfiorător nu fuseseră nimic altceva decât un renghi jucat de nişte flăcăi din sat, care aveau mai multă bună dispoziţie decât bună creştere.

Însă sunetul înăbuşit al paşilor îşi râdea de gândul ei

îmbucurător. Era nevoie atât de graţie, cât şi de practică îndelungată ca să se poată merge pe un asemenea drum fără să se mişte din loc nici măcar o piatră. Şi oricine ar fi dobândit acel talent ar fi putut la fel de uşor să frângă gâtul unui bărbat pentru punga lui cu bani sau să se furişeze în iatacul unei femei, în toiul nopţii, să-i acopere gura cu mâna şi să îşi satisfacă poftele cu ea.

De vreme ce se părea că nu aveau cum să scape de acei paşi ce se apropiau, Pamela mai strânse o dată mâna lui Sophie, liniştind-o, apoi îşi trase mâna din strânsoarea surorii ei şi o vârî în săculeţ. Când degetele i se încolăciră în jurul conturului tare al obiectului dinăuntru, îşi încetară tremurul.

Sunetul paşilor încetă, de asemenea, lăsând în urmă o linişte şi mai înfiorătoare.

Pamela o trase pe Sophie în spatele ei cu mâna liberă, aşteptând ca uşa trăsurii să fie deschisă cu putere, aşteptând ca un braţ necruţător să se întindă înăuntru şi să o tragă afară, apucând-o de păr.

Uşa trăsurii se întredeschise încet, scârţâind din balamale. Nu se vedea nici urmă de atacatorul lor. Nu se vedea nimic în afară de un hău copleşitor de întuneric, ce ameninţa să le înghită cu totul.

O voce se auzi din întuneric, profundă şi tunătoare.

— Ştiu că sunteţi acolo. V-aud respirând. Ieşiţi din trăsură cu mâinile ridicate ori vă împuşc şi vă trimit direct la dracu’!

Pamela o simţi pe Sophie lipită de spatele ei, tremurând ca un pui de pasăre în ghearele unui prădător fioros. Mirosul spaimei surorii ei îi încleştă fălcile şi îi îndreptă spinarea. Poate că ticălosul acela fără chip ar fi putut să o facă să-şi piardă viaţa şi onoarea, însă era un lucru pe care şi-l putuse pierde întotdeauna fără ajutorul altcuiva – şi anume, firea.

Neluând în seamă mâinile lui Sophie încleştate frenetic pe partea din spate a fustelor ei, se avântă spre uşă şi ieşi năvalnic din trăsură.

Se împiedică de tivul hainei, dar se îndreptă repede,

aranjându-şi boneta strâmbă cu o smucitură furioasă.

— Pentru numele Lui Dumnezeu, sir, cine vă scrie replicile? Nu am mai auzit niciodată o diatribă atât de atroce! „Banii sau viaţa”? „Ieşiţi din trăsură cu mâinile ridicate ori vă împuşc şi vă trimit direct la dracu’”? Pe legea mea, nu aţi rezista nici măcar la o reprezentaţie pe Drury Lane! Ar lăsa cortina peste capul sec al domniei voastre înainte de sfârşitul primului act. Nu v-a trecut prin cap niciodată că aţi fi un nelegiuit mai credibil dacă nu aţi rosti asemenea trăncăneli cumplite?

Pe măsură ce ţiuitul furios din urechile Pamelei cedă, înţelese că stătea aproape nas în nas cu o umbră fără chip. O umbră fără chip care o domina în înălţime cu mai mult de treizeci de centimetri. Lăţimea impunătoare a umerilor lui acoperea lumina lunii ce abia se înălţa pe cer.

Tăcerea lui era o adevărată armă, atât de eficientă încât ei mai că îi sări inima când el vorbi, în sfârşit.

— Ce ai prefera, fetiţo? Să te împuşc şi să te trimit la dracu’ mai întâi, şi apoi să-mi rostesc trăncănelile? Mă tem c-ar fi şi mai puţin convingător făr-un public care să aprecieze spectacolul.

Felul batjocoritor în care accentua consoana „r” era la fel de aspru ca pânza de sac, şi totuşi moale ca satinul. Era ca şi cum ar fi simţit petalele de trandafir şi spini trecând în acelaşi timp peste pielea ei înfiorată.

Pamela făcu un pas într-o parte, gândindu-se să îi distragă atenţia de la Sophie şi de la uşa trăsurii. Dar ajunse să îşi regrete mişcarea când el îşi schimbă poziţia, lăsând lumina lunii să scalde ţeava lungă şi lustruită a pistolului pe care îl ţinea în mână. Strângea arma de parcă ar fi fost născut să o mânuiască.

Prea târziu îşi aminti ea de bietul vizitiu. Aruncă o privire spre partea din faţă a trăsurii şi îl zări întins pe drum, aşa cum se temuse. Îi scăpă un ţipăt ascuţit de mâhnire. Îşi ridică tivul fustelor şi făcu un pas involuntar spre el.

Tâlharul îi blocă drumul, graţia lui tăcută fiind mai ameninţătoare decât strigătul oricărui alt bărbat.

— Nu-i mort. O să-şi vină-n simţiri dup-o vreme, făr-altceva decât o durere de cap ş-o poveste pentru amicii lui, pe care să le-o spună la tavernă, în timp ce ei or să-i cumpere câteva băuturi.

Ca pentru a-i aproba cuvintele, vizitiul se foi şi scoase un geamăt slab. Pamela aruncă o privire spre lada trăsurii. Muscheta lui era încă bine prinsă în chingă. Nici măcar nu avusese şansa să o scoată.

Încurajată de sentimentul de uşurare, îşi ridică privirea spre atacatorul lor.

— Ce mai meserie v-aţi ales, sir! Să atacaţi bătrâni şi să înspăimântaţi femei lipsite de apărare.

El făcu un pas în faţă, apropiindu-se atât de mult încât ea îi simţi căldura trupului prin materialul cămăşii.

— Nu pari prea înspăimântată, fetiţo! Nici prea lipsită de apărare.

De fapt, era foarte îngrozită. Dar îşi ascunse groaza pufnind nemulţumită.

— Pur şi simplu niciodată nu am putut suporta ticăloşii!

— Şi ce te face să crezi că am ales această „meserie”? Vocea lui era ca o mângâiere insinuantă, ce îi zburli părul pe ceafă. Dacă mi-a fost hărăzită de către soarta crudă?

— Toţi avem alegeri de făcut, dacă vrem să fim stăpânii – sau stăpânele – propriilor noastre sorţi.

— Şi tu eşti stăpâna sorţii tale?

Vorbele lui ascuţite, rostite pe un ton blând, atinseră o ţintă neaşteptat de firavă. După moartea mamei ei, Pamela descoperise repede că, fără mijloace de trai sau fără protecţia unui bărbat, o femeie se afla la mila lumii. Tot ceea ce putea face era să stea şi să privească cum îi dispăreau toate posibilităţile de alegere, una câte una, împreună cu visurile ei.

Chiar şi când trăia mama ei, Pamela depinsese de stările de spirit schimbătoare ale acesteia şi de nevoile şi de pretenţiile surorii ei mai mici. Ea fusese întotdeauna cea care trebuia să vindece inima frântă a mamei ei după

nenumăratele decepţii, trudind şi urzind planuri pentru a se asigura că familia nu avea să ajungă în stradă între stagiuni, când vremurile erau potrivnice şi amanţii mamei ei dispăreau.

— În acest moment, nu, recunoscu ea. Însă nu eu sunt cea cu arma în mână.

— Şi dacă ai fi fost? Ai fi fost dispusă s-o predai primului bărbat – sau femei, care te-ar fi numit ticăloasă? Poate că eu am ales cu mult timp în urmă, când am hotărât că nu vreau să sufăr de foame şi să merg desculţ, în timp ce englezii şi cuferele lor se îngrăşau cu bogăţii ce aparţineau de drept scoţienilor.

— Dar cu siguranţă vă daţi seama că este numai o chestiune de timp până veţi fi dus în faţa justiţiei.

— Când un englez îi răpeşte unui scoţian pământul şi demnitatea, este dreptul lui divin. Dar când un scoţian pune mâna pe punga unui englez, este un nelegiuit împuţit şi hoţ. Din întuneric se auzi mârâitul proscrisului. Unde este justiţia în trebuşoara asta?

Pamela îşi împreună palmele şi porni o rundă de aplauze seci.

— Bravo, sir! M-am înşelat în privinţa domniei voastre. Pasiunea de care daţi dovadă adaugă o notă destul de convingătoare dialogului rostit. Dacă nu s-ar întâmpla ca arma domniei voastre să fie îndreptată spre inima mea, aş fi putut chiar să fiu tentată să ovaţionez nobilul efort pe care îl faceţi pentru a mă uşura de săculeţ.

O surprinse când îşi coborî încet pistolul. Foarte straniu, gestul nu îl făcu să pară mai puţin ameninţător. Inima ei începu să bată mai repede. Poate că decisese să o pedepsească pentru zeflemeaua ei strângând-o de gât cu mâinile goale.

Nu îi putea vedea ochii, însă îi simţea încă privirea pe piele – la fel de apăsătoare ca o atingere. Cu toată vorbăria lui despre opresiunea scoţienilor, s-ar fi aşteptat să poarte un tartan şi să folosească o sabie strălucitoare sau un cimpoi. Dar era înveşmântat în negru din cap până-n picioare – culoarea închisă ca miezul nopţii a cămăşii,

pantalonilor şi cizmelor făcându-l aproape de nevăzut în întuneric.

Făcu un pas şovăitor în spate, apoi un altul. El o urmă, umbrindu-i fiecare mişcare. Ea continuă să se îndepărteze de el, mergând cu spatele, întrebându-se dacă exista vreun fel în care ar fi putut folosi dansul lor periculos în avantajul ei. Dacă l-ar fi putut ademeni departe de uşa trăsurii, poate că Sophie ar fi fost destul de isteaţă să se strecoare afară şi să fugă după ajutor.

Sau ca să-şi salveze viaţa.

Pamela aruncă o privire peste umăr la ramurile noduroase ale uriaşilor pini scoţieni ce mărgineau cărarea pietroasă. Exista o singură cale sigură pentru a-i distrage atenţia. O singură şansă pentru ca Sophie să reuşească să scape.

Ştiind că putea foarte bine să se aleagă cu un glonţ în spate în urma încercării ei, Pamela se întoarse pe călcâie ca să o rupă la fugă.

Nu făcuse decât doi paşi când tâlharul o prinse de încheietură şi o răsuci brusc cu faţa spre el. Se împiedică de o piatră şi se lovi de pieptul lui lat şi dur. Se scutură ca să-şi îndepărteze părul de pe ochi şi îşi lăsă capul pe spate ca să-l privească drept în faţă, furia înlocuindu-i încă o dată, în mod nechibzuit, teama.

Pentru prima dată, razele lunii luminară din plin chipul bărbatului.

Pamela înlemni, uitând toate planurile de fugă pe care şi le făcuse.

Prin fantele înguste ale măştii din piele ce îi acoperea jumătate de faţă se întrezăreau nişte ochi la fel de luminoşi şi de argintii ca razele lunii. Pamela se afla suficient de aproape ca să numere firişoarele din genele dese ce le încadrau adâncurile năucitoare. Avea nasul puternic, dar uşor încovoiat, ca şi cum ar fi pornit numeroase încăierări în taverne la viaţa lui.

Deşi pentru el nu reprezenta nicio greutate să o supună cu o singură mână, respira greu şi avea bărbia încleştată, de parcă s-ar fi luptat cu un duşman pe care

niciunul dintre ei nu îl putea vedea.

Avea o bărbie dură, cu o gropiţă poznaşă şi adâncă în obrazul drept. În acel moment, avea buzele strânse într-o linie aspră, însă Pamelei nu îi fu greu să îşi imagineze ce efect devastator ar fi avut acea gropiţă asupra inimii unei femei, dacă el ar fi zâmbit.

I se puse un nod în gât. Era la fel de incapabilă să se împotrivească farmecului acesteia ca atunci când privise anunţul din sat. Unii ar fi putut spune că schiţa grosolan desenată ar fi putut reprezenta unul din doisprezece bărbaţi, dar Pamela ar fi recunoscut modelul oriunde.

El rămase nemişcat ca o statuie de granit când ea ridică o mână tremurătoare şi îşi trecu uşor degetele peste obrazul lui. Anunţul fusese rece; obrazul lui era cald şi aspru de la barba de o zi ce îl acoperea.

Bărbatul trase aer în piept, adânc şi şuierat.

— Am văzut anunţul din sat, mărturisi ea, ridicându-şi timid privirea la ochii lui. Dacă te prind, nu vor decât să te spânzure.

— Atunci poate că a sosit timpul să fur ceva pen’ care să merite să fiu spânzurat, răspunse el, cu un glas răguşit şi tunător pe care ea îl simţi până în vârful degetelor de la picioare.

— Cum ar fi? şopti ea.

El îşi coborî privirea la buzele ei, dându-i răspunsul de care Pamela se temea şi la care tânjea în egală măsură.

Strânsoarea de pe încheietura ei slăbi; buricul aspru al degetului lui mare îi dezmierdă pulsul bubuitor. Bărbatul închise ochii şi îşi apropie buzele de ale ei, buze care nu mai erau aspre, ci moi şi îmbietor de calde. Trecură pe deasupra buzelor ei cu o tandreţe deliberată, mult mai primejdioasă decât forţa.

Pamela cunoştea foarte bine arta sărutului pe scenă. Ştia că scopul acestuia era să transmită pasiunea, fără să o provoace. Şi scopul era atins prin simpla atingere a buzelor – curat şi uscat, fără implicarea inimilor şi a sufletelor.

Tocmai de aceea fu nemaipomenit de surprinsă când tâlharul, îndrăzneţ, îi deschise buzele cu limba lui aspră,

caldă şi catifelată. Sărutul lui nu era deloc curat şi uscat. Limba lui se împleti cu a ei – gustând-o, necăjind-o, chinuind-o, împingând-o să îl primească mai adânc cu fiecare mişcare înnebunitoare a gurii lui peste a ei. Mirosea a ace de pin proaspăt strivite şi a fum de lemn, şi avea gust de whisky şi de pericol.

Prea târziu îşi dădu seama că nu mai era prizoniera lui. Nu îşi amintea când îi eliberase încheietura, cu toate acestea mâinile ei ajunseseră cumva să se sprijine pe pieptul lui musculos. Palmele ei simţeau fiecare bătaie puternică a inimii lui, ca şi cum ar fi fost a ei.

În ciuda ameninţării pe care o lansase, nu înfăptuise încă nicio ofensă de pedepsit cu spânzurătoarea. La urma urmei, sărutul ei nu fusese furat, ci dăruit de bunăvoie. Şi dăruit cu o asemenea generozitate şi cu un asemenea entuziasm, încât niciun complet de judecată din ţară nu ar fi îndrăznit să îl condamne.

El îşi împleti degetele prin buclele ei dese, împingându-i boneta până când ajunse să îi atârne pe spate, agăţată de panglicile din catifea, şi aplecându-i capul astfel încât să îşi poată permite libertăţi şi mai uimitoare cu gura ei.

În acea clipă, ea uită de Sophie, uită cu totul de încercarea lor blestemată de a-l găsi pe moştenitorul ducelui, uită că se aflau la numai câţiva şilingi depărtare de ruina completă, uită tot în afară de fericirea pură şi de nebunia de a săruta un tâlhar de drumul mare în lumina lunii.

Până când un ţipăt ascuţit străpunse zumzetul plăcut din urechile ei şi un obiect fluturător şi roz se izbi de capul bărbatului.

Capitolul 2

În cei douăzeci şi nouă de ani de viaţă, Connor Kincaid fusese împuşcat de două ori, înjunghiat de trei ori şi

aproape se înecase în apele repezi ale unui pârâu. Supravieţuise unei tentative eşuate de spânzurare şi îşi rupsese nasul şi coastele în diferite încăierări, al căror şir îl pierduse. Însă putea afirma cu sinceritate că nu fusese atacat niciodată de către o scorpie urlătoare înarmată cu o umbrelă.

Poate că atacul nu l-ar fi luat prin surprindere dacă nu ar fi ajuns surd, mut şi orb la orice altceva în afară de gustul îmbătător al femeii pe care o ţinea în braţe. Buclele ei dese se încurcau printre degetele lui bătătorite, prinzându-l într-o plasă de mătase. Suspinele ei întretăiate erau ca un cântec pe care numai el îl putea auzi. Apăsarea nerăbdătoare a mâinilor ei pe pieptul lui trădau atât inocenţa, cât şi foamea – ispitindu-l să o fure pe prima şi să o potolească pe cea de-a doua. Se afla la doar un sărut distanţă de a o duce în pădure, de a o întinde pe un pat de muşchi şi de a-şi duce la capăt planul, când realitatea îl izbise în moalele capului sub forma unui obiect roz, înzorzonat cu volane.

Dacă atacatoarea lui ar fi fost înarmată cu un pistol, nu cu o umbrelă, l-ar fi putut împuşca în spate cu la fel de multă uşurinţă. Şi aşa i-ar fi trebuit, pentru că se purtase ca un prost nepăsător! Învăţase cu mult timp în urmă că soarta era o ibovnică lipsită de inimă, care i-ar fi râs, pur şi simplu, în faţă dacă ar fi scăpat de laţul călăului doar ca să fie împuşcat de moarte pentru că furase un sărut.

— Dă-i drumul surorii mele, jupâne! urlă atacatoarea lui, braţul ei delicat ridicându-se şi coborând în timp ce continua să îl lovească peste cap şi umeri cu arma improvizată.

Connor se răsuci pe călcâie şi ridică un braţ, ca să pareze loviturile. Cum umbrela era tivită cu pene, se simţea ca şi cum ar fi fost atacat de un stol de vrăbii roz, însetate de sânge.

Când îi aplică o lovitură sălbatică peste urechea dreaptă, Connor mârâi un blestem şi ridică instinctiv pistolul pe care îl ţinea în cealaltă mână.

Fata dădu înapoi, împiedicându-se, ţinând încă strâns

umbrela, înainte ca el să se poată aduna, femeia al cărei sărut l-ar fi putut costa viaţa ţâşni de undeva din spate şi se aruncă în faţa atacatoarei sale, astfel încât pistolul lui era din nou îndreptat spre inima *ei.* Ochii ei uimitori, de chihlimbar, nu îşi pierduseră niciun pic din aura sfidătoare, dar întregul ei trup tremura de pasiune.

Vederea celor două femei ghemuite în faţa lui nu făcu decât să îi sporească furia. Nu îi plăcuse niciodată să tâlhărească femei, însă când îi ajunsese la urechi zvonul că două englezoaice acoperite de bijuterii şi blănuri călătoreau prin acele părţi fără protecţia unor călăreţi înarmaţi, nu putuse rezista tentaţiei. Plănuise să le jefuiască şi să le lase să-şi vadă de drum, încrezător că aveau să-şi convingă cu uşurinţă taţii, soţii sau amanţii înstăriţi să înlocuiască tot ceea ce avea să fure de la ele. Dar cu numai câteva clipe mai devreme se gândise să ia ceva ce nu ar mai fi putut fi înlocuit niciodată.

Preţ de un moment îi întoarse privirea femeii, urând-o pentru că îl făcea să se simtă ca ticălosul care era, apoi coborî încet pistolul, vârându-l în centura pantalonilor.

— „Dă-i drumul surorii mele, jupâne”? repetă el. Şi îndrăzneşti să mă dojeneşti pe mine pentru că rostesc trăncăneli! Arătă cu degetul spre blonda mărunţică, care se iţea pe după umărul ispitei lui. Ochii fetei, azurii ca albăstrelele, se măriseră cât farfuriile. Cine îi scrie *ei* replicile?

Înainte ca vreuna dintre ele să apuce să reacţioneze, se năpusti în faţă şi smulse umbrela din mâna blondei. O rupse pe genunchi, frângând-o în două. Când aruncă bucăţile în pădure, fata avu obrăznicia să pară buimăcită, ca şi când tocmai i-ar fi fost decapitată păpuşa preferată.

Aruncându-i o privire la fel de încărcată de reproş, bruneta cu limba ascuţită şi buze dulci ca mierea o strânse cu blândeţe pe fată pe după umeri.

— Cum ai putut să fii atât de nesăbuită, Sophie? Ai fi putut să ne omori pe amândouă!

— Îmi pare rău, Pamela, răspunse fata, încreţindu-şi nasul cârn spre Connor, doar nu era să stau deoparte şi să

permit unui barbar să-mi siluiască sora!

La cuvintele lui Sophie, Pamela îşi coborî genele şi privi pe furiş la barbarul în discuţie. El urmărea schimbul lor de replici cu braţele încrucişate la piept. Ciudat lucru, privirea lui arzătoare şi linia aspră a bărbiei nu reuşeau decât să îl facă să pară *şi mai* atrăgător. Nu prea putea să îl acuze că încercase să o siluiască, de vreme ce ea nu numai că îi permisese să o sărute, ci primise sărutul cu nerăbdare. Dacă ar fi târât-o în pădure şi şi-ar fi făcut de cap cu ea, nu ar fi putut învinovăţi pe nimeni altcineva în afară de ea însăşi.

Un amestec nenorocit de descurajare şi ruşine o copleşi. Întotdeauna se mândrise cu înfrânarea ei în ceea ce-i privea pe bărbaţi. Ce s-ar fi ales de ele dacă ar fi moştenit slăbiciunea mamei lor pentru chipurile frumoase şi braţele musculoase?

— Nu trebuia să îţi rişti umbrela sau viaţa apărându-mă. Nu eram deloc în pericol, minţi ea, îndepărtându-şi privirea de la faţa lui cu mai multă greutate decât ar fi vrut să recunoască.

Sophie clipi, uitându-se în sus la ea.

— Păi, ştiu că mi-ai spus că majoritatea scoţienilor din Ţinutul Muntos sunt mai dispuşi să îşi siluiască oile decât femei…

Pamela îi acoperi gura surorii sale cu mâna.

— Trebuie să mă fi înţeles greşit. Am spus doar că preferă femeile mai… docile.

Îi aruncă o altă privire neliniştită scoţianului. Ochii lui nu trădau nici măcar o licărire de amuzament, însă putea jura că gropiţa i se adâncise.

— Nu încercam decât să îi distrag atenţia bărbatului, ca tu să poţi scăpa, îi spuse lui Sophie înainte de a o elibera şi de a se întoarce băţoasă ca să-l înfrunte pe tâlhar.

— Vă pot asigura, sir, că nu obişnuiesc să sărut străini. Sau tâlhari de drumul mare, adăugă ca o completare.

Expresia lui încremenită nu se schimbă defel.

— Oh, te cred, fetiţo!

Ea se încruntă. De unde ştia el că nu obişnuia să sărute? Oare pentru că săruta groaznic? Oare era îngrozit, în sinea lui, de lipsa ei de înfrânare? Oare se presupunea că ar fi trebuit să îşi ţină buzele strâns lipite când el încercase să i le despartă cu căldura catifelată a limbii?

Hotărâtă să îşi adune rămăşiţele demnităţii ei şifonate înainte să se destrame cu totul, spuse:

— Presupun că este puţin cam târziu pentru prezentările formale, sir, dar numele meu este Pamela Darby, iar aceasta este sora mea, Sophie.

Bine pregătită după ani întregi în care o ajutase pe mama lor să îşi repete replicile, Sophie făcu un pas în faţă şi execută o reverenţă desăvârşită. Când îşi îndreptă ţinuta, îşi aruncă pe spate buclele bălaie şi flutură încă o dată din genele aurii, mătăsoase. Sophie semăna perfect cu mama lor în acea privinţă. Nu se putea abţine să nu se umfle în pene în prezenţa oricărui mascul – chiar şi a unui tăietor de gâturi infam. Ca un adevărat *enfant terrible*[6]*,* îi avea pe toţi bărbaţii din teatru la degetul ei mic şi îndesat – de la cel mai adulat actor, până la cel mai neînsemnat maşinist.

Pamela oftă, aşteptând ca tâlharul să cadă pradă farmecelor surorii ei. Răpusese bărbaţi mult mai puternici decât el. Pamela cunoştea toate semnele – stângăcia membrelor ca de plumb, privirea buimăcită, bâlbâială jenată a limbii. Odată ce un bărbat era orbit de strălucirea frumuseţii lui Sophie, Pamela ştia că ea însăşi avea să dispară în decor, nefiind mai vizibilă sau mai interesantă decât un palmier în ghiveci, pictat pe o pânză întinsă.

Spre surprinderea fetei, tâlharul de-abia dacă aruncă o privire în direcţia surorii ei. Ochii lui scânteietori rămaseră fixaţi asupra ei, în timp ce le schiţă o plecăciune uimitor de graţioasă, dată fiind statura sa impunătoare.

— E-o plăcere să vă cunosc pe domnia voastră şi pe frumoasa soră a domniei voastre, domnişoară Darby! Eu îs bărbatu’ care o să vă uşureze de toate lucrurile de valoare ş-apoi o să-şi vadă de drum.

---

6 Copil teribil (în limba franceză, în original) (n.tr.)

Ca pentru a le reaminti de scopul mârşav al tâlharului de drumul mare, vizitiul gemu şi se chinui să se ridice în capul oaselor, la marginea drumului, cu sângele prelingându-i-se dintr-o tăietură puţin adâncă de deasupra sprâncenei. Fără să clipească, tâlharul îşi trase pistolul din centura pantalonilor şi îndreptă gura armei spre el. Mâinile bătrânului cărunt se ridicară în aer.

— Şi ţi-aş fi recunoscător să le ţii acolo pân' ce-mi voi termina treaba cu doamnele, spuse răspicat tâlharul.

Ştiind prea bine că din acel moment aveau spectatori la mica lor dramă – sau era oare o farsă?, Pamela îşi relaxă braţul astfel încât săculeţul ce îi atârna încă de încheietură i se ascunse printre faldurile fustei.

În timp ce îl urmărea pe tâlhar dominându-l pe vizitiu aproape doar din priviri, gândurile ei se avântară într-o teorie filosofică destul de ciudată.

Oare cine stabilea cu adevărat soarta unui om? Trebuia oare să fie întotdeauna hotărâtă întâmplător, la naştere? Printr-o învârtire a roţii nestatornice a destinului? Oare nu era posibil ca şansele şi oportunităţile să se ciocnească şi să schimbe pentru totdeauna cursul vieţii unui om?

Pamela nici măcar nu îşi dădu seama că buzele i se curbaseră într-un zâmbet gânditor până când nu surprinse privirea uimită a lui Sophie. Îşi acoperi gura cu palma, străduindu-se să pară potrivit de înspăimântată, când tâlharul scoase din centură un sac din pânză groasă şi porni cu paşi apăsaţi înapoi spre ea, îndesând pistolul la locul lui.

— Ce-ar fi să începem cu capa aia de hermină, fetiţo? propuse el, întinzând mâna.

Pamela îşi desfăcu gulerul de blană de la gât, reţinută, tremurând la muşcătura ascuţită a vântului nopţii, şi i-l întinse peste palmă. El îşi trecu cealaltă palmă peste capă, cu o strălucire lacomă în privire. Dar când ajunse la capăt, un ghemotoc mare de blană îi rămase între degete.

— Ce dracu' este ăsta? tună el, privind ameninţător la obiectul supărător, cu o repulsie evidentă. Şobolan?

Pamela pufni.

— Bineînţeles că nu. Vă anunţ că este veveriţă de Hertfordshire de prima mână.

Încă încruntat, el scutură de încercare piesa vestimentară. Bucăţi de blană zburară peste tot, inclusiv pe nasul Pamelei. Ea nu făcu nicio încercare să-şi înăbuşe strănutul.

Aruncând rapid obiectul furat ce năpârlea într-un tufiş din apropiere, el mârâi:

— Hai să ne uităm puţin la cerceii ăia din rubine, da?

— Dacă insistaţi, replică ea, trăgându-şi cerceii din urechile delicate şi lăsându-i să cadă în mâna lui.

Nestematele sclipiră ca nişte picături de sânge proaspăt în palma lui latră.

Pe măsură ce le cerceta, strălucirea apreciativă din ochii lui pălea încet. O aţinti cu privirea.

— Sunt imitaţii, nu-i aşa? Doar nişte imitaţii făr' valoare!

Ea ridică din umeri.

— Presupun că este posibil. Se ştie că bijutierii lipsiţi de scrupule profită de clienţii mai naivi.

El nu mai aşteptă ca ea să îi predea broşa cu diamante ce îi împodobea reverul hainei. Parcurgând dintr-un singur pas distanţa ce îi separa, îşi vârî mâna sub gulerul fetei ca să ţină materialul şi îi deschise abil acul broşei, cu degete pricepute. Fata se înfioră când nodurile calde ale degetelor lui se atinseră de pielea sensibilă a gâtului ei. Privirile li se întâlniră şi se susţinură preţ de o bătaie de inimă înainte ca el să îşi ia premiul şi să se retragă.

El nu irosi nicio secundă preţioasă uitându-se la broşă. Pur şi simplu o prinse între buze şi îşi înfipse dinţii în ea, apoi o azvârli cât colo, dezgustat.

— Ce fel de joc periculos jucaţi domnia voastră şi sora domniei voastre, domnişoară Darby?

— Unul pe care suntem hotărâte să îl câştigăm, răspunse ea, în timp ce mâna îi înainta puţin câte puţin către săculeţ.

El o privi foarte atent, cu ochii îngustaţi, preţ de o

clipă, apoi întinse mâna.

— Dă-mi pantalonaşii!

Mâna Pamelei îngheţă. În spate, o auzi pe Sophie icnind.

— Mă scuzaţi? întrebă Pamela, măsurându-l din priviri cu o neîncredere sporită.

În timpul anilor petrecuţi în teatru, întâlnise diferiţi actori care se bucurau să poarte straie femeieşti şi să joace roluri feminine în pantomimă. Însă acel scoţian robust din Ţinutul Muntos nu prea părea genul care să se îmbrace în dantelă şi mătase şi să se plimbe ţanţoş pe scenă, ciripind un cântecel sugestiv.

— M-ai auzit, fetiţo! Dezbracă-ţi pantalonaşii şi aruncă-i încoace!

Ea îi aruncă o căutătură piezişă.

— Cum aş putea refuza o cerere atât de romantică? Femeilor trebuie să le pari chiar irezistibil, cu limba aia atât de alunecoasă!

De această dată, adâncirea gropiţei lui nu putea fi confundată.

— Oh, ştiu alte trucuri ca să-i scot de pe tine, dar nu prea cred că vrei să ţi le-arăt. Îşi îndreptă privirea spre Sophie. Cel puţin, nu chiar acum.

Strângând din dinţi scoasă din minţi, Pamela îi întoarse spatele şi îl zări pe vizitiu holbându-se la ea, cu mâinile noduroase încă ridicate în aer. Bombănind în barbă, se întoarse cu faţa spre pădure şi căută pe sub fuste. Era hotărâtă să nu îi arate hoţului ticălos nici măcar o bucăţică din ciorapi sau din glezna ei subţire. După mult chin, reuşi, în sfârşit, să îşi scoată pantalonaşii, ţinându-se strâns de trunchiul unui arin negru din apropiere şi sărind de pe un picior pe altul.

Se întoarse şi îi aruncă în direcţia tâlharului.

— Poftim! Sper că eşti mulţumit, ţăran odios şi nesuferit!

El îi prinse cu dibăcie, cu o singură mână, fără a se mai deranja să-şi ascundă zâmbetul larg.

— Şi eu care mă temeam că sentimentele tale pentru

mine nu mai erau la fel de puternice!

Ea îşi feri privirea, sângele urcându-i-se în obraji. În ciuda adăpostului reconfortant pe care i-l ofereau haina, fustele, juponul şi ciorapii, tot se simţea nefericit de dezbrăcată. Ca şi cum vântul rece al nopţii îşi croia în mod deliberat drum pe sub poalele ei, până la coapsele încleştate.

Îi aruncă o privire ursuză tâlharului. Măcar nu purta fâşii ridicole de mătase franţuzească, cum obişnuia mama ei. Pantalonaşii ei erau din lână englezească trainică – decenţi, practici şi obişnuiţi… exact ca ea.

Pe când îl privea cercetând piesa vestimentară uzată cu mult mai multă grijă decât în cazul blănii sau al broşei, curiozitatea îi întrecu supărarea.

— Ce naiba faci?

— O femeie poate minţi în mii de feluri cu buzele sau cu ochii, dar nu şi cu lenjeria. Îşi trecu degetele peste un petec recent cusut, până ajunse la un tiv îngroşat. Când îşi ridică, în sfârşit, privirea la ea, avea ochii înneguraţi de un amestec de neîncredere şi dispreţ. Pe legea mea, sunteţi *sărace,* nu-i aşa?

Pamela se aprinse. Bărbatul scuipase cuvântul de parcă ar fi fost cea mai urâtă acuzaţie – mult mai rea decât cea de a aţine calea a doua femei neajutorate în sălbăticie.

S-ar fi zis că faptul de a fi fost lovită cu varză stricată şi cartofi plini de viermi în timp ce fugea de o gloată dezlănţuită i-ar fi distrus şi ultima fărâmă de mândrie. Însă când întâlni privirea acuzatoare a acelui bărbat, simţi cum i se îndrepta spinarea şi i se ridica bărbia.

— Se prea poate ca sora mea şi cu mine să fi trecut prin evenimente dificile de la moartea mamei noastre. Asta nu înseamnă că suntem nevoiaşe.

— A, nu? Îi făcu ghem pantalonaşii şi îi azvârli sub cătină, apoi începu să păşească spre ea cu aroganţă, determinând-o să meargă cu spatele la fiecare pas al lui. Atunci de ce vă-nfăşuraţi în rozătoare moarte şi purtaţi bijuterii false? De ce ţi-ai cârpit pantalonaşii de atâtea ori, că nu mai sunt buni decât ca sac de zdrenţe? Continuă să

se îndrepte spre ea până când fata se lovi cu spatele de un copac, nemailăsându-i nicio posibilitate de scăpare, nicio posibilitate de a trage în piept aer neîncărcat de mirosul lui puternic, masculin. Şi de ce v-aţi aventurat pe drumurile astea însoţite numai de un bătrân jalnic care să vă apere?

— Hei! exclamă intrigat vizitiul.

— Tăcere! strigară Pamela şi tâlharul în acelaşi timp, privindu-se încă unul pe altul.

Vizitiul se bosumflă, morocănos.

Tâlharul întinse o mână şi îi aşeză o buclă rebelă după ureche, vocea devenindu-i mai profundă şi mai blândă, până ce îi ajunse iarăşi o şoaptă catifelată şi spinoasă în acelaşi timp.

— Vă trece prin cap ce li se poate întâmpla pe aici unor fetişcane frumoase lipsite de apărarea unui bărbat?

Pamela încerca să decidă dacă aceea era o prevenire sau o ameninţare, când Sophie ciripi:

— Un tâlhar nemernic le-ar putea ţine calea şi le-ar putea fura pantalonaşii?

El o ignoră, toată atenţia fiindu-i încă aţintită asupra Pamelei.

— De ce pretinzi că eşti bogată, fetiţo?

Pamela simţi că furia o cuprindea din nou.

— Pentru că oamenii te tratează altfel dacă au impresia că dispui de mijloace băneşti. Sunt mai cumsecade şi mai de ajutor, şi nu se uită la tine de parcă ai urma să le bagi mâna în pungă. Nu îţi iau în râs simplitatea corsajului, nici nu şuşotesc că boneta pe care o porţi nu mai este la modă de trei sezoane. Poate că nu am vrut să fim dispreţuite – sau, mai rău, *compătimite,* de către un bărbat care probabil nu a câştigat un ban cinstit în toată viaţa lui.

— Ah, am încercat odată să câştig un ban cinstit, răspunse el, cu chipul grav. Însă nu mi-a luat mai mult de o zi, în care m-am străduit din răsputeri să încerc să supravieţuiesc din bănuţii cu care m-au plătit, ca să-mi dau seama că nu voiam să-mi fie frig, foame şi să merg desculţ. Că mai bine îmi luam singur ceea ce voiam, fără să cer voie de la vreun prea-puternic şi gras lord englez.

Deşi Pamela se împotrivea să recunoască, vorbele lui sfidătoare îi înfierbântau sângele, ca şi strălucirea necruţătoare din ochii săi. În acel moment, în înfăţişarea lui era ceva aproape *nobil.*

Mâna ei se strecură în săculeţ. Înainte să îşi poată recăpăta judecata sau pierde curajul, scoase un mic pistol drăguţ, ornat cu perle, şi i-l ridică spre piept, trăgând de cocoş cu degetul mare.

— Nu-mi face plăcere să întrerup un alt discurs emoţionant despre drepturile scoţienilor şi tirania englezilor, dar mi-e teamă că, de acum încolo, va trebui să ceri voie de la *mine.*

Capitolul 3

Vizitiul chiţăi speriat când pistolul se ivi în mâna Pamelei.

— Mă’ să fie, s’teţi nebuni de legat cu toţii, strigă el, nici unu’ nu-i mai breaz!

Înainte ca vreunul dintre ei să poată reacţiona, sări în picioare şi o porni pe brânci la vale, lăsând trăsura, muscheta, caii şi clienţii care încă nu-l plătiseră în voia Domnului, fără să arunce nici măcar o privire înapoi.

— Dacă nu ai avea îndreptat pistolu’ ăla spre inima mea, fetiţo, aş fi tentat să îi dau dreptate, spuse Connor, privind-o cu mai mult respect pe femeia care îl ţintea.

Fiind atât de mic şi decorat cu perle, pistolul semăna mai mult cu o podoabă feminină decât cu o armă capabilă să îi facă o gaură în piept şi să pună capăt vieţii lui irosite.

— Pamela, ce naiba faci? ceru să afle sora ei, părând şi mai speriată decât vizitiul. Ţi-ai pierdut minţile?

— Tăcere, Sophie! Ştiu foarte bine ce fac.

Connor arătă cu capul spre arma din mâna ei. O mână remarcabil de fermă, observă el cu admiraţie reţinută.

— Atunci cred că ştii, de asemenea, că nu poţi să tragi decât un singur foc cu o armă de mărimea asta.

Ea îi zâmbi dulce.

— La distanţa asta, de un singur foc aş avea nevoie. Aşa că fii un gentleman şi înmânează-mi pistolul!

El îi zâmbi la fel de dulce.

— Dacă îl vrei, va trebui să vii să-l iei.

Zâmbetul ei se topi. Privindu-l cu băgare de seamă, se apropie până când ajunse la depărtare de numai un braţ musculos dintre cele două pe care bărbatul şi le ţinea încrucişate la piept. Îndrăzni să se apropie şi mai mult şi îşi impuse să se uite în sus la el, printr-un vălătuc de păr încurcat. Câteva bucle lucioase, de o culoare intensă, caldă, ca de mahon, i se desprinseseră din ace şi îi încadrau chipul.

Era un chip foarte obişnuit – oval ca o camee, cu un nas drept şi subţire, cu o gură ispititoare ca un trandafir şi cu obraji îmbujoraţi. Însă ochii ei... străluceau ca nişte nestemate de ambră sub linia arcuită a sprâncenelor, scăpărând de inteligenţă, amuzament... şi o enervantă înclinaţie spre şotii.

Cu acei ochi remarcabili încă pironiţi într-ai săi, ea întinse mâna după arma vârâtă în centura lui. Când îi atinse cu dosul palmei stomacul, prin cutele cămăşii, fata şovăi. El ridică o sprânceană, provocând-o să continue. Se afla atât de aproape de el, încât putea mirosi aroma îmbătătoare de liliac a părului ei.

— Ai grijă, fetiţo! şopti el. N-am vrea să se descarce acum chestia aia, nu-i aşa?

Îşi simţi muşchii stomacului încordându-se când Pamela apucă strâns pistolul lui cu mâna liberă şi îi trase uşor ţeava lungă din pantaloni.

Se îndepărtă de el încet, mergând cu spatele. Bărbatul o observă cu atenţie, intrigat de grija meticuloasă cu care ţinea gura ţevii pistolului îndreptată în jos până ce îl îndesă în siguranţă în căptuşeala purpurie a hainei.

— Şi acum, fetiţo? întrebă el sarcastic. Vrei să-ţi predau şi indispensabilii?

— Nu, însă ţi-aş mulţumi dacă ţi-ai scoate masca.

Connor simţi cum orice urmă de amuzament se

ştergea de pe faţa lui.

— Dacă ţi-aş spune că niciuna dintre victimele mele nu m-a văzut vreodată fără mască... şi a trăit ca să povestească?

Ea păru surprinsă, dar numai pentru scurt timp. Ridicându-şi bărbia, spuse rece:

— Te-aş acuza iarăşi că rosteşti trăncăneli cumplite.

Connor îi susţinu îndelung privirea, apoi îşi duse brusc mâna la ceafă şi smuci legăturile ce îi ţineau masca grosolană pe jumătate din faţă. Fâşia de piele alunecă, lăsându-i chipul descoperit sub razele lunii şi privirea ei lacomă.

De această dată, fata se apropie de parcă nu ar fi putut să se împotrivească pornirii. El rămase nemişcat, atent, în timp ce ea îl înconjura cu pistolul încă ridicat şi pregătit.

Sophie se apropie, de asemenea, însă privirea ei îngrozită era îndreptată spre sora sa, nu spre el.

— Ştiu la ce te gândeşti, Pamela, şi *nu poţi* să o iei în serios! Bărbatul ăsta este doar puţin mai evoluat decât un barbar. Pe legea mea, nu s-ar potrivi deloc!

— Pentru ce? le-o trânti Connor.

— Eşti absolut sigură, Sophie? întrebă Pamela, cu ochii sclipindu-i de o speranţă nouă, cu buzele îmbietoare, trandafirii, uşor întredeschise. Priveşte-l numai! Trebuie să fie apropiat ca vârstă. Are umeri laţi. O frunte sălbatică, totuşi nobilă. O urmă de aroganţă în purtare. Un aer de conducător inconfundabil.

— Urme de frânghie pe gât, i-o întoarse Sophie. Un dinte din faţă ciobit. Păr ce nu a mai fost tuns – poate nici pieptănat, de luni întregi. Şi un comportament de brută. Îşi strânse mai bine pe umeri capa hainei sale din lână, tremurând. Dacă nu mă-nşel, a ameninţat că ne va omorî pe amândouă cu numai câteva minute în urmă.

Încruntându-se, Connor îşi trecu limba peste marginea crestată a dintelui său din faţă ciobit, amintindu-şi noaptea sumbră în care şi-l ştirbise. Nu era obişnuit să asculte cum două femei îi puneau la îndoială meritele – ori lipsa lor,

chiar în faţa lui. Începea să se simtă precum unul dintre leii africani sălbatici pe care regele James îi etalase odată în curtea castelului Stirling pentru a-şi distra oaspeţii.

— Trebuie să-ţi foloseşti imaginaţia, Sophie, spunea Pamela. La urma urmei, ce deosebeşte o brută de un gentleman? Croiala modernă a hainei şi a pantalonilor? Netezimea trăsăturilor? Pamela se uită la pletele răvăşite de vânt ale lui Connor cu un ochi critic. Felul atrăgător în care părul proaspăt pomădat i se ondulează pe guler? Ridică mâna şi îi şterse cu îndrăzneală o pată de noroi de pe falcă, cu buricele degetelor. Pe legea mea, dacă îl freci bine în baie, pun rămăşag că ar fi la fel de măreţ ca orice tânăr spilcuit de la White sau Boodle!

— Te oferi pentru treb'şoara asta, fetiţo? Pentru că, dacă-i aşa, îmi poţi da înapoi pistolul. Am să merg cu tine de bunăvoie.

În loc să îl pălmuiască pentru obrăznicie, Pamela îi zâmbi pur şi simplu cu indulgenţă.

— S-a pus un preţ pe capul lui, îi aminti Sophie. Cum ai de gând să îl iei din Scoţia?

— L-ai auzit doar. Nimeni nu l-a văzut vreodată fără mască ca să îl poată recunoaşte.

— Adică nimeni care să fi rămas în viaţă, continuă Sophie cu un aer posomorât.

Lui Connor nu prea îi venea să creadă ceea ce auzea.

— Să înţeleg că voi două, fetiţelor, plănuiţi să mă răpiţi?

Pamela înclină din cap, arătând înduioşător de smerită.

— Mă tem că da. Cel puţin pentru moment. Îndată ce îţi voi explica situaţia în care ne aflăm, sunt sigură că vei fi mai mult decât fericit să ne însoţeşti până la Londra.

Connor izbucni într-un hohot de râs nestăvilit. Reuşise să scape din ghearele legii timp de mai bine de zece ani şi iată-l acum, răpit de către două englezoaice scrântite! Şi totul fiindcă nu fusese în stare să reziste tentaţiei de a fura un sărut sub razele lunii.

— Sophie, adu-mi o bucată de sfoară din lada

vizitiului! porunci Pamela.

Deşi chipul ştrengăresc al lui Sophie era încă umbrit de o grimasă dezaprobatoare, aceasta se grăbi să îşi asculte sora.

Connor clătină din cap în semn de avertizare.

— Dacă ai impresia că o să stau aici şi că o să las o mână de om ca ea să mă lege…

— Nu fi ridicol! îl întrerupse Pamela afectat. Ea o să ţină pistolul. *Eu* o să te leg.

Cu mişcări iuţi şi eficiente, Pamela primi sfoara din mâinile lui Sophie şi îi încredinţa surorii ei delicatul pistol.

Connor pufni.

— Fetişcana aia nu poate atârna mai mult de treizeci şi două de kilograme nici udă până la piele. Mă îndoiesc că are puterea să apese pe trăgaci.

— Nu-i un risc pe care aş vrea să mi-l asum, i-o trânti Pamela, dispărând în spatele lui, cu sfoara în mână. Adică, numai dacă nu cumva se întâmplă să fii un jucător pasionat. Sophie a avut dintotdeauna temperamentul sperios al unei pisici. În locul tău, n-aş face mişcări bruşte.

— Dacă într-adevăr vrei să mă sperii de moarte, de ce nu i-ai dat o umbrelă? mormăi Connor în timp ce Pamela îi apucă ambele încheieturi cu mâinile ei mici, dar ferme, şi începu să înfăşoare sfoara în jurul lor.

După ce încercă nodul smucindu-l zdravăn, îşi recuperă micuţul pistol elegant de la sora ei şi i-l înfipse între coaste. Îl împinse uşor, determinându-l să se pună în mişcare. Însă doar după câţiva paşi, ea fu prima care se opri.

Îşi muşcă buza inferioară şi se uită în vale, la drumul întunecat. Se părea că acum, după ce pusese mâna pe bărbat, nu prea ştia ce să facă mai departe cu el. Connor avea câteva idei, şi fiecare dintre ele i-ar fi adus probabil câte un binemeritat pat de pistol după ceafă.

Când vântul se înteţi, oftând tânguitor printre crengile pinilor şi purtând până la ei mirosul inconfundabil al ploii, ea se văzu nevoită să se întoarcă până la urmă spre el, cu nehotărârea oglindită pe chip.

— Este numai o chestiune de timp până când vizitiul se va întoarce şi va aduce autorităţile cu el. Este vreun loc prin apropiere unde am putea merge ca să ne petrecem noaptea? Vreun fel de cabană sau adăpost?

Connor îşi plecă fruntea pentru a-şi ascunde zâmbetul după o perdea de plete, nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el. La urma urmei, poate că soarta nu era o vrăjitoare lipsită de inimă.

— S-ar putea să ştiu un astfel de loc. Dar va trebui să vă adunaţi toate lucrurile. Am un cal priponit printre copacii de colo, destul de puternic ca să vă ducă pe tine şi pe sora ta.

— Şi tu? întrebă ea.

— Nu-i departe. Pot să merg pe jos.

— Să mergi? Sau să *fugi*? Îşi îngustă privirea, uitându-se la el, străduindu-se să pară ameninţătoare. Nu mi-ar plăcea să trebuiască să te împuşc în spate, să ştii.

— De ce-aş vrea să fug? Acum, că m-ai împachetat cum se cuvine, sper ca voi două să decideţi să vă faceţi de cap cu mine.

Roşeaţa ei îi stârni un fior răutăcios de satisfacţie.

— Cred că nu, spuse ea senină. Cum i-am spus surorii mele, am auzit că voi, scoţienii din Ţinutul Muntos, preferaţi ca femeile să fie mai docile.

El se aplecă, apropiindu-şi periculos de mult buzele de urechea ei, apoi şopti:

— Ai auzit greşit.

*

Se părea că „prin apropiere” era expresia scoţiană pentru „s-ar putea să ajungem în zori, dacă nu murim de frig înainte”, iar „cal puternic” însemna „monstru cu păr aspru, cât un dragon mic”. Pamela nu ar fi fost câtuşi de puţin surprinsă dacă animalul masiv, de culoarea abanosului, care le ducea în spate pe ea şi pe Sophie, şi-ar fi întins aripile şi ar fi început să sufle flăcări prin nările aprinse. Chiar dacă acea fiinţă părea foarte mulţumită să-şi

vadă de drum la trap măsurat, Pamela se temea că nu făcea decât să aştepte clipa potrivită şi semnalul stăpânului său ca să le arunce pe ea şi pe sora ei de pe cea mai apropiată stâncă.

Sophie, epuizată, aţipise deja, sprijinită de spatele Pamelei, şi îi sforăia în ureche. Din fericire, calul era destul de puternic ca să ducă şi cele două cufere modeste pe care le salvaseră din trăsură. Cufere care conţineau ceea ce le mai rămăsese din bunurile lor pământeşti. Nu fusese uşor lucru să lege cuierele pe crupele late ale armăsarului, fără ajutorul vigurosului muntean, însă se descurcaseră până la urmă.

Poate că binecunoscutul actor John Kemble îşi permisese să aducă pe scena de la Royal Opera House cai adevăraţi, ba chiar şi câte un elefant, uneori, dar experienţa Pamelei în ceea ce privea caii se limita la cei din lemn. Animalul i se părea mare, primejdios şi imprevizibil… întocmai ca bărbatul care le conducea tot mai adânc în umbrele apăsătoare ale pădurii şi tot mai departe de civilizaţie, cu fiecare pas lung şi sigur.

Ea se încruntă la spatele lui lat. Cu toate că drumul anevoios îi purtase printr-un ţinut sălbatic şi stâncos, el parcă se bucura de o plimbare de după-amiază prin peisajul pastoral din Hyde Park. Judecând după pasul lui uşor, probabil că ar fi putut merge toată noaptea fără să asude niciun strop – chiar dacă îşi conducea calul cu amândouă mâinile legate la spate. Când începură să urce un deal foarte abrupt, ce o făcu pe Pamela să se agaţe de coama aspră a animalului, temându-se pentru viaţa ei, el avu chiar curajul să înceapă să fluiere. Notele vesele ajunseră la urechile ei, purtate de vântul rece.

— Vă rog, sir, ce cântec este acesta? îi strigă ea până la urmă, sperând să îl reducă la tăcere.

— Un cântecel popular numit *Fecioara şi tâlharul de drumul mare,* răspunse el.

Ea pufni.

— Date fiind temperamentul aspru şi înclinaţia pentru poveştile de dragoste tragice ale neamului vostru, sunt

sigură că îşi jură dragoste eternă unul altuia şi apoi sfârşesc într-un mod groaznic şi sângeros.

— Dimpotrivă. Tâlharul o seduce pe fecioară şi o duce în patul lui, doar ca să descopere că era o femeie languroasă, care nu se mai putea sătura de el. Îi aruncă un zâmbet poznaş peste umăr. El îi răpeşte fecioria, iar ea îi fură inima.

Pamela se simţi recunoscătoare pentru că obrajii i se aspriseră din cauza vântului, astfel încât el nu o putu vedea roşind. Bărbatul îşi reluă atât mersul, cât şi fluieratul voios, terminând cântecul cu un tril măiestru.

Tocmai când fata îşi pierduse orice speranţă că aveau să ajungă la destinaţie, copacii începură să se răărească, iar vântul să urle dezlănţuit. Ieşiră de sub adăpostul crengilor de pini într-o pajişte întinsă, acoperită cu iarbă grasă, la marginea unei stânci.

Pamela suspină adânc, tăindu-i-se respiraţia din cauza ghearelor lacome ale vântului şi a priveliştii neaşteptate ce i se deschidea în faţă. Îşi închinase întreaga viaţă pe altarul plăsmuirilor, fără să-şi imagineze nici măcar o dată că un asemenea loc ar fi putut exista cu adevărat.

Era ca şi cum castelul din faţa lor se ivise chiar din mare, azvârlit pe insula de piatră de către vreun zeu păgân atotputernic, ca să străjuiască intrarea în Ceruri. Razele lunii străpungeau norii grei, pictându-i zidurile, crenelurile şi turnurile cu o pulbere argintie strălucitoare. Clipi la vederea acelei splendori, întrebându-se dacă nu cumva şi ea, asemenea lui Sophie, aţipise şi se cufundase într-un vis.

Însă în vis nu ar fi avut pielea de găină, nici nu ar fi simţit mirosul sărat al mării în aer. Nu mai auzea doar urletul vântului, ci şi tunetul valurilor ce se spărgeau de stâncile ascuţite ce înconjurau castelul.

Se aşteptase ca tâlharul să le conducă în vreun hambar dărăpănat sau poate în vreuna dintre multele colibe părăsite ale arendaşilor, pe lângă care trecuseră în călătoria lor. În mod sigur nu se aşteptase la… *asta.*

Sophie se trezi tresărind. Sforăitul ei se transformă în şuierat când zări unde ajunseseră.

— Vai mie! şopti ea. Poate că nu este cu adevărat un hoţ, ci un fel de rege.

— Nu fi ridicolă, o dojeni Pamela. Scoţia nu a mai avut rege de două secole. Regele George este suveranul ei, ca şi al nostru.

— Atunci, poate că-i un prinţ. Un prinţ hoţ, sugeră Sophie, fără să-i dispară nota de veneraţie din voce.

Pamela îşi îndreptă privirea uimită de la castel, la gazda lor, dorindu-şi să nu fi fost ea cea care remarcase că *avea* ceva regal în ţinută.

Când el trase de frâie ca armăsarul să pornească înainte, ea văzu pentru prima dată fâşia îngustă şi şerpuitoare de pământ ce lega pajiştea de castel. Undeva jos, în depărtare, vântul biciuia suprafaţa mării şi forma vârtejuri de spumă ce se spărgeau de pietrele ascuţite.

Gemând, Sophie se prinse mai strâns de talia Pamelei şi îşi lipi obrazul de spatele ei.

— Spune-mi când ajungem! Dacă ajungem.

Din cauza forţei vântului şi înălţimii ameţitoare a locului unde se aflau, Pamelei ar fi trebuit să îi fie la fel de teamă că aveau să cadă şi să îşi găsească moartea. Însă calul porni înainte cu o încredere neclintită, nu mai puţin sigur pe picioare decât stăpânul lui.

Ajunseseră la jumătatea drumului spre castel când picături îngheţate de ploaie începură să cadă din cer. Înainte ca Pamela să îşi acopere părul cu boneta, atât ploaia, cât şi norul ce o adusese dispăruseră, îndepărtaţi de o rafală de vânt muşcător. În loc să blesteme vremea schimbătoare, cum ar fi făcut mai devreme, Pamela îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în hohote de râs, simţind o bucurie stranie în faţa frumuseţii şi a sălbăticiei locului. Era ca şi cum ar fi înaintat spre un tărâm de poveste, pe aripile unui dragon.

Când un alt nor acoperi luna, învăluindu-l pe tâlhar în umbre, zâmbetul ei păli încet. Rămânea de văzut dacă bărbatul care le călăuzea era prinţ sau căpcăun.

*

Marea prăpastie dintre castel şi uscat ar fi trebuit să formeze un şanţ natural de netrecut pentru oameni şi tunurile lor brutale. Dar când păşiră pe sub ceea ce trebuie să fi fost odinioară punctul de strajă al castelului, Pamela observă că eşuase lamentabil în acea sarcină.

Tâlharul opri calul în curtea puternicei fortăreţe. Lumina odată blândă a lunii părea acum dură şi necruţătoare, revărsându-se fără milă asupra zidurilor dărâmate şi grămezilor de pietre sparte. Se părea că palatul de poveste nu era decât o iluzie, până la urmă, cu nimic mai real decât un fundal pictat din piesa *Regele Lear.* Cum ea însăşi supravieţuise ruinelor a ceea ce trebuie să fi fost odinioară una dintre cele mai preţioase bijuterii ale coastei de est, durerea pe care Pamela o simţea în capul pieptului deveni dintr-odată foarte asemănătoare cu suferinţa.

Până şi în acea stare înaintată de decădere, nu se putea nega frumuseţea tristă a locului. Chiar dacă unele camere şi turnuri păreau să fi fost neatinse de trecerea timpului, tot ceea ce mai rămăsese din capela castelului era un singur zid, orientat spre mare, silueta impunătoare a acestuia stând de veghe deasupra unei cruci albe prăbuşite, cioplită în calcar. Muşchiul acoperise tot ceea ce se vedea din piatră, tivindu-i marginile crestate cu un văl gros, verde.

Cadrul unei ferestre ce trebuie să fi adăpostit odată un clopot se căsca precum o gură ştirbă, sus, pe perete. Pamela aproape că putea auzi ecoul fantomatic al dangătului de clopot chemându-i la slujbă sau la război pe cei trecuţi de mult în rândul drepţilor.

Cum dincolo de zid nu se zăreau decât întinderile nesfârşite, albastru-închis, ale cerului şi ale mării, era de parcă ar fi ajuns la capătul lumii.

— Ce este locul ăsta? întrebă ea, coborându-şi vocea până la o şoaptă plină de respect, fără să-şi dea seama.

Timbrul gros al vocii tâlharului răsună şi el şoptit, în semn de respect faţă de eventualele fantome care ar fi

bântuit pe acolo.

— Aici este fortăreaţa unde clanul MacFarlane şi-a purtat ultima bătălie împotriva forţei armate a lui Cromwell, acum mai bine de o sută cincizeci de ani. Decât să lase castelul să cadă în mâinile duşmanilor, l-au aruncat ei înşişi în aer – au pus fitilurile şi au pornit în marş în toiul nopţii, jeluind din cimpoaie un ultim rămas-bun.

Privind în jurul lor, la grămezile de dărâmături şi la visurile destrămate pe care le reprezentau, Pamelei îi veni să plângă din cauza pierderii tragice.

— Eşti unul dintre urmaşii acelor MacFarlane? A fost clanul tău?

Un nor alunecă peste lună, umbrind din nou chipul bărbatului.

— Mă tem că bunicului meu i-au lipsit atât curajul, cât şi scrupulele bătrânului Angus MacFarlane. Ne-a vândut clanul la Culloden[7] pentru treizeci de arginţi englezeşti.

Un fior nepoftit o cutremură pe Pamela. Nu mai auzise niciodată cuvântul *englezesc* rostit cu atâta dispreţ rece. Înainte să apuce să se gândească să îşi înfigă călcâiele în coastele calului şi să pornească într-o goană nebună spre libertate, norii se risipiră şi văzu cum tâlharul o privea cu o expresie reţinută.

— Aşadar, am ajuns, anunţă el. Avem tot confortul unei case. V-aş ajuta să coborâţi, dar… Ridică din umerii laţi pentru a-i aminti că avea mâinile legate.

— Nu este nevoie. Ne descurcăm, îl asigură Pamela, aruncându-şi un picior peste grumazul calului şi lăsându-se să alunece din şa.

Şi ar fi alunecat până când ar fi căzut în fund dacă tâlharul nu ar fi făcut un pas în faţă, ca ea să se poată sprijini de el. Nu luase în considerare timpul pe care îl

---

7 Bătălia de la Culloden a reprezentat confruntarea finală a răscoalei iacobite din 1745 şi a războiului civil şi religios din Marea Britanie. Pe 16 aprilie 1746, forţele iacobite ale lui Charles Edward Stuart au fost înfrânte decisiv de către trupele loialiste conduse de către William Augustus, duce de Cumberland, lângă Invemess, în Ţinutul Muntos al Scoţiei, (n.tr.)

petrecuse călare, nici cât de neobişnuită era cu asemenea activităţi. Se prinse de cămaşa lui, cu muşchii încordaţi tremurând ca piftia. Îi simţi pieptul tare ca o rocă sub mâinile tremurătoare, amintindu-i de acele clipe ameţitoare de lângă trăsură, când se agăţase de el în timp ce el îi sorbea cu blândeţe nectarul buzelor.

— Mulţumesc! murmură ea, cu privirea plecată.

Îşi desprinse repede degetele de cămaşa lui, spunându-şi că numai trânta pe care era gata-gata să o ia trebuia să o fi lăsat aproape fără suflare. Când se îndepărtă de el, vântul îngheţat îi răvăşi părul, şuviţe răzleţe biciuind-o cu asprime peste ochi.

— Nu-i de mirare că voi, scoţienii, sunteţi un neam atât de robust şi de viguros. Dacă nu ar fi aşa, nu aţi supravieţui climatului ăstuia.

— Îndat' ce bagi un dram de whisky scoţian în burtă, o să descoperi că vântu' nu-i decât răsuflarea Domnului pe-obrazu' tău.

O privi, printre pleoapele grele, cum întindea mâinile către Sophie, sperând să o scutească pe sora ei de o ruşine asemănătoare celei pe care o simţise ea.

De îndată ce Sophie descălecă în siguranţă, scoase micul pistol din săculeţ şi îl îndreptă spre el, sperând să recâştige singurul avantaj pe care îl aveau asupra lui. Pistolul lui era închis bine în desaga de la oblâncul şeii armăsarului.

— Vă rugăm să fiţi amabil şi să ne arătaţi drumul, sir!

— Cu plăcere, fetiţo! răspunse el afectat, făcându-i o plecăciune batjocoritoare înainte să se întoarcă pe călcâie şi să se îndrepte cu paşi apăsaţi spre umbre.

Când porniră după el, Sophie îşi strecură mâna într-a ei şi şopti:

— Eşti sigură că nu facem o greşeală cumplită?

— Nu, îi răspunse tot şoptit Pamela, simţind cum o părăsea curajul pe măsură ce îl urmau pe o cărare acoperită cu iarbă grasă, ce le purta tot mai aproape de marea învolburată cu fiecare pas.

La început crezu că avea să le ducă chiar pe marginea

acelor stânci amenințătoare. Însă el schimbă direcţia în ultimul moment, conducându-le pe sub o arcadă de piatră, spre nişte scări netede, înguste, ce păreau să dispară în inima pământului.

— Vedeţi pe unde mergeţi, le avertiză el. Nu pot să vă prind dacă vă împiedicaţi şi cădeţi.

Nici pe el nu se putea prinde dacă se împiedica, îşi dădu seama Pamela, reprimându-şi o împunsătură de vină. Dar când se făcu nevăzut în întunericul tenebros, păşea la fel de sigur şi de hotărât ca în pădure. Ea şi Sophie îşi aruncară nişte priviri speriate înainte să îl urmeze. Urletul vântului încetă imediat. Pe măsură ce înaintau mai mult sub pământ, erau învăluite de o linişte apăsătoare, întreruptă numai de sunetul monoton al picăturilor de apă ce se prelingeau pe piatră şi de zgomotul întretăiat al răsuflării lor.

Pamela începea să se întrebe dacă nu cumva treptele duceau direct spre măruntaiele iadului când întrezări puţin mai jos o fâşie de lumină. Tâlharul se opri, aşteptându-le să îl ajungă din urmă.

Făcu semn cu capul spre uşa masivă din stejar încastrată adânc în peretele de piatră.

— V-ar deranja să faceţi onorurile?

Pamela apucă strâns mânerul de fier cu degetele îngheţate şi împinse uşa. Se deschise uşor, invitându-i înăuntru.

Trecu pe lângă tâlhar fără să stea prea mult pe gânduri, neputându-se împotrivi promisiunii îmbietoare de căldură şi lumină, încăperea nu era o temniţă năpădită de şobolani, aşa cum se temuse, ci doar o pivniţă uitată de lume, a unui turn ce nu mai exista. Un foc trosnea într-o vatră din piatră, ridicată pe peretele opus. Pamela răsuflă uşurată. Încăperea lungă, cu tavanul jos, nu era numai caldă şi uscată, ci şi confortabilă şi primitoare.

Adică numai până când se auzi ecoul a o duzină de pistoale, ale căror trăgace erau trase în acelaşi timp.

Unul câte unul, bărbaţii care ţineau acele pistoale se iviră de prin colţurile umbrite, cu ochii sclipindu-le de poftă,

cu buzele răsfrânte de încântare.

Cel mai solid dintre acei bărbaţi avea un cercel de argint într-o ureche şi purta o vestă din piele, ce atârna descheiată peste pieptul ars de soare. Le măsură cu privirea din cap până-n picioare pe Pamela şi pe Sophie, cu o jovialitate familiară ce îi îngheţă Pamelei sângele în vene de groază.

Flăcările îi luminară dintele din aur pe care îl avea în faţă când buzele cărnoase i se deschiseră într-un rânjet.

— Ei, Connor, ce ne-ai adus în noaptea asta? îl întrebă pe bărbatul care le servise de călăuză. Codoaşe sau mirese?

Capitolul 4

— Niciuna, nici alta, răspunse Connor, aruncând bucata de sfoară de la încheieturi de parcă ar fi fost o panglică de mătase şi trăgând uşor pistolul din mâna Pamelei. Dacă vreţi codoaşe sau mirese în noaptea asta, va trebui să vi le prindeţi singuri!

Pamela se uită la el cu gura deschisă, nevenindu-i să creadă.

El îşi îndesă pistolul fetei în centură şi îi închise gura, apăsându-i bărbia cu un singur deget.

— Ne te-nvinovăţi, fetiţo! Altă dată mi-am folosit aceleaşi talente ca să scap de laţul călăului, şi nodurile lui erau mult mai bune decât ale tale.

Pamela începu să vorbească repede şi încurcat. Nu ar fi putut spune de ce era atât de mânioasă că bărbatul scăpase din jalnica ei încercare de a-l răpi, conducându-le drept într-o capcană, dar spumega.

— Fir-ar să fie, tu… tu…

— Nemernic? interveni unul dintre bărbaţi.

— Ticălos? se aventură un altul.

— Mişel, scandalagiu, fiu de…

— Destul! strigă Connor. Mă îndoiesc că don’şoara are

nevoie de ajutor când vine vorba să găsească insulta cea mai usturătoare pen’ mine.

Pamela închise gura şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Are dreptate. Nu are rost să vă răciţi gurile. Nu există insultă destul de usturătoare pentru cei ca el.

Uriaşul care le cântărise din priviri pe ea şi pe sora ei cu atâta poftă fătişă, chicoti cu voioşie, o claie de plete arămii zburlindu-i-se pe cap.

— Ah, este îndrăzneaţă, nu-i aşa? Îmi plac fetişcanele îndrăzneţe. Ţi dau o cană cu whisky ş-o pungă cu tutun pen’ o oră singur cu ea.

Pamela se apropie de Connor instinctiv, preferând diavolul pe care îl cunoştea acelui căpcăun cu ochi alunecoşi.

Connor pufni.

— Şi ce-ai de gând să faci în cele cincizeci şi şapte de minute care o să-ţi rămână, Brodie? Când ceilalţi bărbaţi izbucniră în hohote de râs răguşit, Connor îi mătură cu privirea. V-aş mulţumi tuturor să vă băgaţi limbile înapoi în gură şi pistoalele în pantaloni. Fetişcana îmi aparţine mie.

Acea afirmaţie îndrăzneaţă îi reduse la tăcere pe bărbaţi şi îi făcu pielea de găină Pamelei. Unul câte unul, atât rânjetele, cât şi pistoalele dispărură.

— Atunci, cu aia frumuşică cum rămâne? întrebă Brodie, tânguindu-se cu o voce subţire ca de copil, ce nu se potrivea deloc cu statura lui impresionantă şi cu pachetele de muşchi tari ca piatra de pe braţe. Nu mă-ndoiesc că poţi să te-ocupi de amândouă cu mâinile încă legate la spate, da’ nu trebe să fii lacom, nu-i aşa?

Chipul lui Connor deveni atât de liniştit, încât Pamela se temu că lua cu adevărat în considerare propunerea cretinului aceluia. Îşi arcui degetele, transformându-şi mâinile în gheare, pregătită să se arunce asupra primului bărbat care avea să îndrăznească să îi atingă sora – chiar dacă acel bărbat avea să fie Connor.

Mai ales dacă acel bărbat avea să fie Connor.

— Ce-aş vrea eu să faci, Brodie, spuse el într-un final, este să o conduci pe „aia frumuşică” în camera alăturată şi

să-i pregăteşti o ceaşcă de ceai fierbinte, cu un strop de whisky, ca să-i pună sângele în mişcare. Când expresia lui Brodie se lumină, el îşi îngustă ochii cenuşii, furtunoşi, în semn de avertizare. Fetişcana este o lady şi mă aştept să fie tratată ca atare!

Faţa lată a lui Brodie se întunecă. Connor întinse o mână şi o trase pe Sophie în faţă. Ea îşi târşâi picioarele şi îi aruncă Pamelei o privire rugătoare, cu ochii măriţi de spaimă şi cu chipul frumos alb precum ceara.

— Nu va păţi nimic, şopti Connor, vocea lui profundă auzindu-se periculos de aproape de urechea Pamelei. Ai cuvântul meu!

Pamela habar nu avea de ce era atât de dispusă să îl creadă. Mai cu seamă că ei nu îi oferea promisiuni asemănătoare.

De dragul lui Sophie, reuşi să îşi compună un zâmbet încurajator.

— Are dreptate, dragă! Trebuie să fii îngheţată până în măduva oaselor. Ce-ar fi să mergi să bei o ceaşcă de ceai fierbinte cu bărbatul acesta cumsecade?

— Şi cu tine cum rămâne? întrebă Sophie, aruncându-i o privire îngrijorată lui Connor.

Pamela îşi ţinu răsuflarea, aşteptând ca el să anunţe că şi ea era o lady şi că avea să fie tratată cu toată neasemuita consideraţie cuvenită unei asemenea fiinţe delicate şi rafinate.

Cum tăcerea lui încăpăţânată nu se curmă, se văzu nevoită să îi pună capăt cu un hohot de râs ascuţit.

— Nu-ţi bate frumosul căpşor în legătură cu mine! Aşa, eu şi domnul… îi aruncă o privire întrebătoare.

— Kincaid, îi răspunse el binevoitor.

— Eu şi domnul Kincaid vom avea ocazia să discutăm despre afacerea noastră fără să fim deranjaţi.

Unul dintre bărbaţi îl înghionti pe cel de lângă el, şoapta lui prefăcută auzindu-se foarte bine în toată sala.

— Fetişcana o să umble crăcănată două săptămâni după ce-o să-şi discute *afacerea* cu Connor al nostru!

Prietenul lui înclină din cap aprobator.

— Păi, da, unii zic că ăl de la spânzurătoare a trebuit să-l lase pe flăcău să plece când şi-a dat seama că nu-l putea atârna mai bine decât era deja atârnat.

Cum unii dintre bărbaţi pufniră în râs, Pamela îşi plecă fruntea, dorindu-şi cu disperare să se fi putut face una cu podeaua din piatră.

La semnalul scurt al lui Connor, Brodie făcu un pas în faţă şi îi oferi lui Sophie braţul vânjos. S-ar fi zis că se pregătea să o conducă la cină, la un bal restrâns din Mayfair.

— Aşadar, eşti măritată, fetiţo? o întrebă pe Sophie când fata îşi strecură delicat mâna pe sub braţul lui. Când ea clătină din cap, privindu-l încă îngrijorată, el îi zâmbi larg, dintele din aur sclipindu-i în lumina focului. Ţi-ar plăcea să fii?

Pamela oftă. Îşi salvase sora de oferta lascivă a vicontelui numai ca Sophie să primească prima cerere serioasă în căsătorie de la un bandit guraliv, cu un cercel de argint în ureche şi cu un şarpe încolăcit tatuat pe braţ.

Connor îi izgoni din încăpere pe ceilalţi bărbaţi cu o singură privire. Deşi mormăiră în barbă şi tropăiră cu cizmele pe podeaua din piatră în drum spre ieşire, nu părură mai dispuşi să îl înfrunte decât vizitiul. Se părea că nici măcar nu avea nevoie de un pistol încărcat ca să-şi impună voinţa asupra celorlalţi.

Ceea ce ei nu îi prevestea un viitor minunat, îşi spuse Pamela cu asprime.

Un viitor ce i se păru şi mai sumbru când Connor se aplecă să culeagă de pe jos bucata de sfoară cu care îl legase. Când veni lângă ea, Pamela rămase locului, ştiind că ar fi fost jenant pentru amândoi dacă ar fi încercat să fugă. Rămase ţeapănă ca o scândură când el o prinse de braţ cu o mână puternică şi o împinse cu spatele spre scaunul din lemn cel mai apropiat de vatră, strângând-o astfel încât să îi dea de înţeles că nu avea să accepte niciun fel de nesupunere.

În primul minut stătea pe propriile ei picioare şi, în minutul următor, se trezi aşezându-se pe scaun cu o

bufnitură deloc demnă. El părea şi mai voinic uitându-se de sus la ea, în lumina focului. Trebui să îşi lase capul pe spate ca să îi arunce o privire sfidătoare.

În timp ce o privea cu ochii mijiţi, mâinile lui dibace se jucau cu sfoara, înfăşurându-i un capăt în jurul pumnului drept, apoi slăbindu-l cu stânga. Pamela înghiţi cu greu un nod de frică agonizantă, aşteptând ca el să-i lege sfoara în jurul încheieturilor – sau, mai degrabă, în jurul gâtului. Nu reuşi să îşi ascundă tresărirea de uimire când Connor o aruncă în vatră.

— Nu prea cred că o să avem nevoie de aia, nu-i aşa? întrebă el, cu o voce foarte blândă, de parcă i-ar fi vorbit unui copil.

Pamela răsuflă înfiorată, ştiind că avea dreptate. Dat fiind faptul că o depăşea în forţă şi înălţime, i s-ar fi putut împotrivi până la ultima suflare şi tot ar fi ajuns la mila lui.

— Mai ales dacă am ăsta, adăugă el, trăgând din centura pantalonilor pistolul ei delicat, ornat cu perle.

Când ridică arma în lumina flăcărilor, răsucind-o pe toate părţile, Pamela nu reuşi să îşi ia ochii de la ea. Nici de la el.

Bărbatul admiră frumuseţea strălucitoare a pistolului din toate unghiurile.

— Îi greu de crezut că un lucruşor atât de drăguţ poate fi un instrument mortal, nu-i aşa?

Ea îşi muşcă limba, temându-se să scoată vreun sunet. Nu s-ar fi simţit atât de paralizată nici dacă mâinile şi picioarele i-ar fi fost legate de scaun.

El se aplecă mai mult, acoperind-o cu umbra lui. Ea icni când primi pe tâmplă sărutul rece al gurii pistolului.

Vocea lui se transformă într-o şoaptă răguşită în timp ce îi cobora ţeava armei pe obraz, urmărindu-i linia bărbiei.

— Este atât de frumos, şi totuşi atât de periculos! Seamănă foarte mult cu stăpâna lui.

Ţeava pistolului îi atinse buzele tremurătoare atât de uşor, încât ar fi putut la fel de bine să îşi fi închipuit, apoi alunecă încet spre curba delicată de la baza gâtului ei. Închise ochii, simţind cum trupul o trăda, înroşindu-se sub

dezmierdarea oţelului.

Îi deschise însă brusc când ţeava pistolului îşi continuă coborârea, împingându-i în lături reverul hainei, până când gura armei se opri pe sânul ei moale, chiar deasupra inimii ei zbuciumate.

Connor o privi direct în ochi.

Şi apăsă pe trăgaci.

Un buchet de pene colorate zbură din gura pistolului, şi din cutiuţa muzicală ascunsă în mânerul acestuia răsună o melodie veselă şi zăngănitoare. Pamela tresări şi scoase un ţipăt înăbuşit, cu nervii complet răvăşiţi de jocul lui mârşav.

Connor se înălţă şi suflă deasupra gurii pistolului, ciufulind grămada de pene. În ochii lui cenuşii se aprinse o scânteie de amuzament diavolesc.

Pamela se uită în sus la el, cu inima bătându-i încă de parcă ar fi fost gata să-i sară din piept.

— De când ştii?

— Am început să bănuiesc că nu era decât o jucărie când ai făcut atâtea nazuri ca să-ndrepţi propriu meu pistol spre mine.

— Şi dacă te-ai fi înşelat?

El ridică din umeri.

— N-am mai purta acu’ conversaţia asta, nu-i aşa?

Ca şi când nu ar fi putut rezista tentaţiei, o gâdilă sub bărbie cu mănunchiul de pene, ca un unchi ramolit care încerca să-i smulgă un zâmbet unui copilaş posac.

Înfuriată de atitudinea lui cavalerească, îl lovi peste mână, azvârlind pistolul cât colo. Arma alunecă pe podea şi se izbi de peretele din piatră, ultima notă zăngănitoare a cântecelului stingându-se într-un vaiet discordant.

— Dacă ştiai că pistolul nu era adevărat, atunci de ce ai permis să fii luat prizonier?

El zâmbi larg.

— Mă agăţam încă de speranţa că tu şi sora ta m-aţi fi putut silui.

Cum gropiţa lui reapăru, ea deveni şi mai arţăgoasă.

— De ce? Ţi-a fugit oaia preferată?

Gropiţa dispăru. El îşi încrucişă braţele musculoase la piept şi vorbi accentuând mai puternic „r”-ul.

— Oh, ne pierdem timpul cu vitele numa’ când nu găsim o femeie dornică.

— Sau una prea puţin dornică? i-o trânti ea, regretându-şi cuvintele imediat ce îi ieşiră din gură.

Privirile li se întâlniră şi se înfruntară până când grămada de buşteni ce ardeau mocnit în vatră se prăbuşi într-o cascadă de scântei scăpărătoare. Pamela fu prima care se uită în lături.

Când prinse glas, în sfârşit, vocea îi era joasă, dar sigură.

— Eliberează-mi sora! Ea nu merită să fie pedepsită pentru nebunia mea. Porunceşte să fie dusă undeva în siguranţă şi nu mă voi împotrivi. Voi… voi… — îşi înghiţi nodul din gât şi închise ochii – voi face orice ca să-ţi fiu pe plac.

Connor îşi coborî privirea la chipul palid al Pamelei, în imaginaţia lui zburdalnică ivindu-se tot felul de lucruri teribile pe care fata le-ar fi putut face ca să-i fie pe plac. Obrazul ei căpătase o uşoară nuanţă trandafirie. Era un trandafir englezesc, ce nu ar fi putut înflori niciodată pe terenul stâncos al acelui ţinut sălbatic şi brutal. Şi iată-l pe el, având puterea să îi strivească în pumn petalele fragile – şi mândria înţepată. Conştientizarea acelui lucru ar fi trebuit să îl facă să se simtă puternic, invincibil. În schimb, se simţi murdar şi periculos. Asemenea unui bărbat care ar fi smuls o floare din noroi doar ca să o privească ofilindu-se în mâna lui.

— Asta-i într-adevăr o ofertă generoasă, fetiţo! Ba încă una foarte tentantă. Da’ nu am nici cea mai mică intenţie să o arunc pe frumuşica mieluşică de soră-ta – sau pe tine, haitei de lupi din camera de-alături.

Trebui să îi admire stăpânirea de sine când fata îşi adună curajul ca să-l privească în ochi.

— Şi cum rămâne cu lupul din camera aceasta?

Lupul din acea cameră îşi petrecuse prea mulţi ani plătind pentru plăcerile sale cu monede furate şi era lihnit

după o bucăţică puţin mai fragedă.

Temându-se ca ea să nu îi surprindă acea foame în ochi, Connor se aşează într-un genunchi la picioarele ei şi începu să îi desfacă şireturile uneia dintre ghete.

— Ce faci? îl interogă Pamela pe răpitorul ei, temându-se că avea să îi răspundă.

Însă el îşi ţinu gura şi tot ce îi rămase ei de făcut fu să se uite neajutorată cum îi scotea gheata şi o punea deoparte. Îi sprijini talpa piciorului de coapsa lui musculoasă, lumina flăcărilor reflectându-se în şuviţele de culoarea mierii din părul lui şaten-arămiu, ca scoarţa de arţar.

Şosetele ei se aflau într-o stare şi mai ruşinoasă decât pantalonaşii. Degetul mic i se iţea din mătasea zdrenţuită, împurpurat de supărare.

Când îi scoase cealaltă gheată şi îi cuprinse una dintre gleznele subţiri cu mâna, ea simţi cum obrajii îi căpătau aceeaşi culoare de purpură. Se presupunea că bărbaţii nu trebuiau nici măcar să vadă gleznele unei femei, darămite să le atingă! De aceea erau atât de încântaţi cei mai mulţi dintre ei să meargă la teatru, unde se puteau holba după pofta inimii la dansatoarele de operă sumar îmbrăcate.

Pamela nu îşi dăduse seama cât de îngheţate şi de amorţite îi erau picioarele până când Connor nu începu să i le maseze vioi, repunându-i sângele în mişcare. Părea că toată căldura emana din atingerea lui, pătrunzând prin mătasea jerpelită a şosetelor. Când o apăsă cu buricul degetului mare în talpă, fu nevoită să îşi muşte buza inferioară ca să nu se trădeze printr-un geamăt.

El îi aruncă o privire furişă, un zâmbet atotcunoscător jucându-i-se pe buze.

— Voi, englezii, nu luaţi niciodată în serios pericolele din Ţinutul Muntos al Scoţiei, spuse el când începu să îi supună şi celălalt picior aceleiaşi torturi irezistibile. S-ar putea să crezi că picioarele ţi-au îngheţat numa’ puţintel, dar pune şi umezeala pe lângă frig şi, înainte să-ţi dai seama, o să-ţi pierzi un deget sau două.

Pamela se afundă mai mult în scaun, peste ochi

lăsându-i-se ceaţa pe măsură ce tensiunea îi părăsea trupul şi se scurgea în mâinile lui pricepute. Dacă avea să continue să o apese cu degetul mare în mijlocul tălpii în acel mod provocator, avea să ajungă în primejdia de a-şi pierde mai mult decât un deget.

Îşi recăpătă privirea clară într-o clipită. Se ridică brusc în capul oaselor, devenind la fel de rigidă ca o marionetă. Se întâmplase din nou. Căzuse în cursa senzualităţii, exact aşa cum ar fi făcut mama ei.

Smulgându-şi picioarele din strânsoarea lui, şi le ascunse sub tivul fustelor.

— Mai degrabă mi-aş pierde un deget sau două din cauza frigului decât să mi le ronţăie un lup!

Amuzat de încruntătura prudentă a Pamelei, Connor se ridică şi începu să îi dea roată scaunului.

— Iar mie îmi convine mai degrabă să fiu numit lup decât lup în blană de oaie. Mai ales dacă-i vorba de una-mbrăcată-n blănuri false, bijuterii false şi care poartă pistoale false. Este ceva adevărat la tine, domnişoară Pamela Darby?

Se aplecă şi îi prinse între degete o şuviţă din părul strălucitor, dorindu-şi să fi putut uita cât de caldă şi de adevărată i se păruse gura ei sub apăsarea buzelor lui, când se deschisese pentru a-i primi sărutul.

— Măcar acesta este numele tău?

— Bineînţeles că este numele meu! Mama noastră a fost marea actriţă de teatru Marianne Darby. Poate ai auzit de ea?

Părea atât de plină de speranţă, încât Connor îşi reţinu replica sarcastică şi răspunse, în schimb, blând:

— Mă tem că nu am avut prea multe ocazii să merg la teatru în ultima vreme. Ai pomenit mai devreme că mama ta s-a stins, dar unde este *domnul* Darby? De ce nu v-a închis tatăl vostru pe tine şi pe sora ta într-un pod, într-o mănăstire… sau poate într-un azil?

— Nu există un domn Darby, îl informă ea. Doar dacă nu-l pui la socoteală pe tatăl mamei, iar el a murit când ea era încă bebeluş.

Confesiunea ei sinceră şi scurtă nu folosi decât ca să-i amintească lui Connor că el fusese binecuvântat odată cu doi părinţi care îl adoraseră.

— Aşadar, după moartea mamei tale, ai decis să călătoreşti în Ţinutul Muntos al Scoţiei şi să răpeşti primul tâlhar de drumul mare care avea să-ţi iasă în cale.

— Trebuie să-ţi reamintesc, sir, că *tu* ai fost cel care ne-a tăiat nouă calea, spuse ea pufnind exasperată. Am venit aici în căutarea unui bărbat, nu a unui tâlhar de drumul mare. Şi nu a unui bărbat oarecare, ci a moştenitorului unei averi considerabile.

Connor îşi trase un scaun şi îl întoarse cu faţa spre ea, aşezându-se comod. *Acum* îi căpătase întreaga atenţie.

— Cât de considerabilă?

— Tatăl lui este unul dintre cei mai bogaţi nobili din întreaga Anglie. Şi unul dintre cei mai puternici. Ducele de Warrick poate comanda o duzină de case pline de servitori, o întreagă flotă comercială şi pe cei mai mulţi dintre membrii Parlamentului numai pocnind din degete. Pocni din degete cu îndrăzneală, chiar sub nasul lui, ca să-şi demonstreze punctul de vedere. Însă bogăţia şi puterea nu i-au putut aduce singurul premiu pe care şi-l doreşte mai presus de orice – întoarcerea fiului care a dispărut acum aproape treizeci de ani.

Connor se încruntă.

— Ce s-a întâmplat cu flăcăul? A fugit? A fost răpit pentru răscumpărare?

— Niciuna, nici alta. Se pare că în tinereţe ducelui îi cam fugeau ochii. Majoritatea doamnelor răsfăţate se mulţumesc să privească în altă parte când soţii lor calcă strâmb, dar nu şi ducesa lui. O scânteie de admiraţie încălzi privirea de ambră a Pamelei. După ce a găsit-o pe amanta ducelui în patul lor, în timpul unui bal, şi-a înfăşat pruncul nou-născut şi a fugit cu el.

Vocea lui Connor îi reflectă neîncrederea.

— Şi ducele şi-a căutat feciorul timp de aproape treizeci de ani?

— Cred că şi-a pierdut speranţa cu mult timp în urmă,

dar recent şi-a dublat eforturile.

— De ce acum, după atâta timp?

— Pentru că este pe moarte, răspunse Pamela sec. Sănătatea i s-a şubrezit de câţiva ani buni şi, conform zvonurilor, mai are numai câteva luni – dacă nu săptămâni, de trăit. Sunt convinsă că asta l-a împins să ofere recompensa.

— Recompensa?

Connor îşi trase scaunul mai aproape de al ei. Ştia totul despre recompense. Pe capul lui era pusă una destul de ridicată chiar în acel moment. Ştia, de asemenea, că o recompensă pusă pe capul unui om nu însemna că acel om nu valora nimic.

Pamela se aplecă în scaun, cu ochii scânteind de entuziasm.

— Ducele oferă zece mii de lire oricui îi poate aduce o dovadă că fiul lui încă trăieşte.

Connor fluieră pe un ton jos.

— Cu un asemenea premiu în joc, pun rămăşag că tu şi sora ta nu sunteţi singurele care-l caută pe flăcău.

— Poate că este adevărat, însă noi eram singurele care căutau în locul potrivit.

— Cum de eşti atât de sigură de asta?

Ea îşi înclină capul şi îl privi cu atenţie.

— Aş fi o proastă să am încredere într-un bărbat ca tine, nu-i aşa?

— Păi, da, aprobă el cu solemnitate. Aşa s-ar zice.

Ea îl mai privi cu atenţie câteva clipe, apoi clătină din cap.

— Nu cred că mai contează acum, când am aflat adevărul.

Connor crezuse că interesul său ajunsese la culme când cuvintele

„Avere considerabilă” şi „recompensă” fuseseră menţionate în conversaţie. Dar se înşelase. Când Pamela îşi strecură o mână în căptuşeala hainei, scotocind cu frenezie între sânii ei generoşi, se aşeză mai drept în scaun, simţind cum restul corpului i se încorda, atent, cu egală fascinaţie.

Era pe punctul de a-şi oferi cu nerăbdare ajutorul când ea scoase, în sfârşit, o bucăţică de hârtie împăturită, îngălbenită de vreme.

Îşi întinse hârtia în poală, atingând-o cu deosebită grijă.

— Timp de aproape treizeci de ani, toată lumea a crezut că ducesa a luat copilul şi a fugit în Franţa, din care cauză toate căutările s-au îndreptat într-acolo. Lovi încet hârtia cu o unghie îngrijit tăiată. Acest document dovedeşte contrariul.

— Ce este?

— O scrisoare pe care ducesa a scris-o în noaptea de dinainte să fugă. O scrisoare adresată dragii ei prietene din copilărie – o femeie pe care nu o mai putea trata cu consideraţie în înalta societate fără teama de a-şi distruge propria reputaţie, dar care fusese întotdeauna confidenta ei cea mai loială şi preţuită – o anume Marianne Darby.

Ochii de ambră ai Pamelei deveniră ceţoşi în timp ce mângâia cu blândeţe sigiliul de ceară fărâmiţat ce protejase odinioară scrisoarea de privirile indiscrete.

— Acesta este singurul document ce dovedeşte că ducesa nu a avut niciodată intenţia să se îmbarce pe acea corabie spre Franţa. I-a mărturisit mamei mele că a cumpărat acel bilet pentru Franţa ca să-l pună intenţionat pe soţul ei pe căi greşite, plănuind în tot acel timp să ceară adăpost bunicului ei matern – un bărbat care fusese cândva un moşier puternic în Ţinutul Muntos al Scoţiei, dar…

— Care a pierdut totul în favoarea englezilor, termină Connor în locul ei. Prea multe poveşti aveau exact acelaşi sfârşit. Inclusiv a sa. Făcu un semn cu capul spre scrisoare. Cum ai dat peste ea? Ai găsit-o printre lucrurile mamei tale după ce a murit?

Chipul Pamelei se întunecă.

— Toate lucrurile ei au fost distruse de focul ce a ucis-o. Scrisoarea ne-a fost predată de către avocatul ei, după moartea sa. Colţul buzelor Pamelei se curbă într-un zâmbet trist. Din păcate, numai atât ne-a lăsat.

— Şi mama ta nu a mai primit alte scrisori de la

această distinsă lady? Nici măcar un bilet în care să scrie că a ajuns cu bine în casa bunicului ei?

— Nici măcar un alt cuvânt de la ea în toţi aceşti ani. Pamela clătină din cap cu amărăciune. Însă acum ştim de ce. Din cele spuse de o bătrână pe care eu şi Sophie am întâlnit-o în Strathspey, nu au ajuns atât de departe. A fost o iarnă grea, şi atât ea, cât şi pruncul au murit de febră pe undeva pe lângă Balquhidder.

Preţ de câteva minute amândoi păstrară tăcerea.

— Acest duce nu ar fi la fel de recunoscător pentru o dovadă privind soarta fiului său? întrebă Connor în cele din urmă. Cel puţin bietul om ar putea muri împăcat, ştiind că toate căutările lui au luat sfârşit.

Pamela îi aruncă o căutătură posacă.

— Ai auzit vreodată vechiul proverb despre mesagerul împuşcat? Ducele are o reputaţie destul de înfricoşătoare şi mă tem că, dacă-i ducem veşti proaste, va fi mult mai înclinat să ne arunce în Newgate, ca să nu mai vedem niciodată lumina zilei. Strângând încă scrisoarea ducesei, se ridică de pe scaun şi se îndepărtă câţiva paşi, apoi se întoarse spre el. De aceea m-am gândit că poate ar fi un act mult mai caritabil – şi mai profitabil, să îi dăm exact ceea ce a tot aşteptat.

Expresia ei era atât de încrezătoare, atât de fermecătoare, încât Connor nu se putu abţine să nu întrebe:

— Şi ce anume ar fi asta?

Ea îi zâmbi cu toată tandreţea seducătoare a unei ibovnice.

— Păi, pe tine, desigur!

Capitolul 5

Când Connor sări în picioare, Pamela făcu un pas în spate, crezând că ar fi fost mai înţelept să stea departe de el până când bărbatul ar fi avut destul timp să îi priceapă pe de-a-ntregul cuvintele.

El îi aruncă o privire acuzatoare.

— Deci ăsta-i jocu' tău, nu, fetiţo? Ţi-a trecut prin cap să mă prezinţi ca p-un impostor, aşa că, atunci când adevăru' va ieşi la iveală, eu să fiu ăla care să putrezească de viu în Newgate, în timp ce tu şi preţioasa de soră-ta să vă luaţi tălpăşiţa cu recompensa! Îşi trecu o mână prin păr, dându-şi la o parte de pe faţă şuviţele răvăşite de vânt. Măi să fie, ar fi trebuit să te-mpuşc când am avut ocazia!

Pamela mai făcu un pas în spate, agitată, simţindu-se recunoscătoare pentru că nu existau arme de foc în imediata apropiere. Cel puţin, nu unele adevărate.

— Ei, haide, domnule Kincaid, nu este nevoie de acte teatrale! Nici de focuri de armă prefăcute. Ar fi un truc inofensiv. Pe legea mea, am îndeplini visul unui muribund!

Connor clătină din cap, vizibil sfâşiat între dezgust şi admiraţie.

— Şi mă numesc *pe mine* nemilos! Trebuie să ai gheaţă în loc de inimă! Adică, dacă măcar ai avea o inimă.

Cu conştiinţa mai rănită de vorbele lui decât ar fi vrut să recunoască, Pamela flutură scrisoarea spre el.

— Ţin să te anunţ că acesta este acelaşi bărbat care a dus o altă femeie în patul soţiei lui, în timp ce ea întreţinea oaspeţii la parter. Acelaşi bărbat care a jurat că ea nu avea să-şi mai vadă niciodată copilul dacă îndrăznea să facă scandal în legătură cu aventura lui. În ceea ce mă priveşte, i-am face nemernicului un bine mult mai mare decât merită.

— Tu ce ai fi făcut?

— Mă scuzi?

— Tu ce ai fi făcut dacă ţi-ai fi găsit soţul în pat cu amanta? Ai fi luat copilul şi ai fi fugit?

— Probabil, răspunse ea pufnind supărată. După ce l-aş fi împuşcat pe netrebnic direct în inima mizerabilă şi înşelătoare.

Connor o surprinse izbucnind în râs. Anticipase efectul devastator pe care zâmbetul lui l-ar fi avut asupra inimii unei femei, însă timbrul bogat, cald, al râsului său se dovedi a fi şi mai riscant. Mai ales fiindcă bănuia că nu era

un bărbat care râdea des, ori cu o asemenea dăruire, din inimă.

— Setea de sânge ţi se potriveşte, domnişoară Darby! Te îmbujorează şi îţi aprinde scântei în privire!

Connor îşi întoarse scaunul invers şi îl încălecă, apoi îşi suflecă mânecile şi lăsă să i se vadă antebraţele musculoase, acoperite cu păr de culoarea mierii de arţar. Pamela încercă să nu se holbeze când îşi încolăci acele braţe impunătoare peste ultima stinghie din spătarul scaunului.

— De ce ai nevoie de mine? Dacă mama ta a fost o actriţă renumită, trebuie să ai încă prieteni la teatru. De ce nu te întorci fuguţa la Londra, să angajezi un actor pentru bâlciul tău?

Încruntându-se, Pamela clătină din cap.

— Actorii sunt o gloată lacomă şi ambiţioasă. Nu poţi avea încredere în ei.

— Spre deosebire de tâlharii de drumul mare, sublinie Connor cu o voce blândă, dar încărcată de sarcasm.

— Oare printre hoţi nu există onoare?

El pufni.

— Nu printre hoţii pe care i-am întâlnit eu. Cei mai mulţi dintre ei le-ar tăia gâturile bunicilor lor pentru un pahar de whisky şi o pereche de cizme roase.

— Chiar şi tu?

— Eu nu am bunică. Aşa că spune-mi, fetiţo, ce anume speri să câştigi din planul ăsta al tău cusut cu aţă albă?

Ea îşi încrucişă braţele sub sâni şi îi oferi un zâmbet binevoitor.

— Bucuria de a reuni un tată muribund cu bărbatul pe care îl va crede fiul său de mult pierdut.

Connor ridică o sprânceană, invitând-o să îi spună altă minciună.

Ea oftă, simţind cum îi pălea zâmbetul. Privirea lui era mult prea dură. Avea să aibă nevoie de toate trucurile actoriceşti pe care le învăţase de la mama ei ca să-şi ţină secretul tăinuit faţă de el.

— Este chiar atât de greu de crezut că aş putea doar să vreau recompensa? Mi-ai văzut sora, domnule Kincaid. Sunt sigură că îţi poţi închipui provocările pe care le presupune responsabilitatea de a avea grijă de o asemenea fiinţă tânără şi fermecătoare.

— Este destul de plăcută, presupun, dacă îţi place genul. Privirea lui directă alunecă mai jos, zăbovind în mod voit pe şoldurile ei generoase şi pe posteriorul curbat înainte de a se întoarce la chipul ei. Se întâmplă să prefer fetişcanele cu puţin mai multă carne pe oase.

Cu toate că Pamela ştia că ar fi trebuit să îl mustre pentru insolenţa lui, simţi o slabă furnicătură de plăcere vinovată. Sperând să o poată ascunde, înaintă cu câţiva paşi spre cămin în timp ce vorbi.

— Dacă Sophie ar avea un tată sau un unchi care să aibă grijă de ea, frumuseţea ei ar fi o binecuvântare. Dar în situaţia noastră nu este decât un blestem. Am deja un viconte însurat disperat să o seducă. Dacă ne întoarcem la Londra mai sărace şi mai neajutorate decât atunci când am plecat, mă tem că va încerca altceva mai josnic.

— Ai vrea să îl ucid pentru tine?

Pamela întoarse brusc capul şi îi întâlni privirea sigură, cenuşie. Ar fi râs, dar nu era prea sigură dacă el făcuse oferta în glumă.

Îşi drese vocea.

— Sper că nu va fi necesar. Cu recompensa, aş putea să îi asigur o zestre lui Sophie şi să îi găsesc un soţ cumsecade – nu un nobil, desigur, ci vreun tânăr drăguţ care se ocupă cu comerţul. Sau poate cel de-al doilea fiu dintr-o familie bună, înrolat în poliţie, ori cleric.

— Şi cu tine cum rămâne? Ce se va alege de tine când sora ta va fi cuibărită în siguranţă în patul vreunui vicar pios?

Întrebarea lui Connor, lipsită de tact, o nelinişti.

— Nu prea m-am gândit la asta. Presupun că mi-aş putea cumpăra o căbănuţă cu banii rămaşi şi că m-aş retrage la ţară, sau la malul mării.

— Şi ce să faci? Să coci chifle şi să strângi pisici? Îi

puţin cam fără viaţă pentru o fetişcană ca tine, nu crezi? Mai ales după o carieră de răpit bandiţi şi escrocat gentlemani bogaţi de moştenirile lor. Un colţ al buzelor i se ridică într-un zâmbet leneş. Ai putea la fel de bine să hotărăşti că ţi se potriveşte o viaţă de nelegiuită.

Ea îi aruncă o privire de gheaţă.

— Ce urmăreşti de fapt, fetiţo? Îşi lăsă capul pe un umăr, măsurând-o cu ochii îngustaţi. Pur şi simplu nu îmi pari genul care să se bucure de ceea ce nu-i al său.

— Păi, domnule Kincaid, rosti ea cu vioiciune, tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să înţelegi tentaţia irezistibilă a câştigului nemeritat.

— Uiţi un lucru, domnişoară Darby. Un om care minte, fură şi înşală ca să trăiască poate de obicei să-şi dea seama când altcineva minte.

Pamela înghiţi cu greutate, dar privirea lui directă îi făcu imposibil să mai tăinuiască adevărul. Ridicându-şi bărbia pentru a-i întâlni direct privirea, răspunse:

— Ai perfectă dreptate. Nu sunt o hoaţă înnăscută, ci am devenit aşa de nevoie. Am nevoie cu disperare de mijloacele necesare ca să-mi apăr sora, însă am pornit şi în căutarea monstrului care mi-a omorât mama.

Capitolul 6

Acum, când zăgazul fusese doborât, cuvintele începură să se reverse de pe buzele Pamelei ca un şuvoi neîntrerupt.

— Sophie nu ştie. *Nu poate* să ştie. I s-ar frânge inima. Însă moartea mamei nu a fost un accident. Cineva a pus focul ce a omorât-o. Şi când avocatul ei ne-a dat această scrisoare – pe care o protejase în toţi aceşti ani, la cererea mamei, am ştiut de ce. Pentru că…

— Cineva a vrut să distrugă scrisoarea şi pe oricine ar fi putut să ştie de ea, încheie Connor în locul ei. Cineva a vrut să se asigure că moştenitorul ducelui nu avea să fie

găsit vreodată. Se încruntă la ea, hăituit de o viziune groaznică a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă ea şi sora ei s-ar fi aflat în teatru când fusese pus acel foc. Odată ce ai aflat, de ce nu te-ai dus direct la reprezentanţii legii?

— Sunt fiica ilegitimă a unei actriţe, domnule Kincaid. Ce ar fi trebuit să fac? Să merg grăbită la cel mai apropiat conetabil şi să acuz pe cineva din casa ducelui că mi-a ars mama de vie? Pe legea mea, mi-ar fi râs în faţă şi m-ar fi aruncat la Newgate! Sau la spitalul de nebuni!

— Aşa că ai decis să te ocupi singură de această problemă.

Ea aprobă dând din cap.

— Şi ce mod mai bun de a dejuca planurile acestui ucigaş şi de a-l momi să iasă din ascunzătoare decât să apar la uşa ducelui însoţită de moştenitorul de mult pierdut al omului?

Connor clătină din cap, sfâşiat între neîncredere şi admiraţie.

— Ăsta-i un plan viclean, fetiţo! Şi chiar ar fi putut să dea roade dacă moştenitorul ducelui ar fi fost de mult pierdut, nu de mult mort.

— Tocmai de aceea am nevoie de ajutorul tău ca să îl readuc la viaţă.

Pamela mototoli fragila scrisoare de la mama ei în pumnul cu nodurile degetelor albite, cu o privire în egală măsură înverşunată şi rugătoare. Trecuse mult timp de când nu îl mai privise aşa o femeie.

O viaţă.

Vocea lui Connor răsună mult mai aspru decât intenţionase.

— Din câte ştiu, un singur om putea învia morţii. Şi a avut un sfârşit tragic în ghearele legii. Clătină din cap cu un regret sincer. Îmi pare tare rău pentru mama ta, fetiţo, dar serviciile mele nu sunt de vânzare. Nu te pot ajuta.

Pamela îşi strânse buzele.

— Dacă nu vrei să mă ajuţi pe mine, atunci de ce nu te ajuţi pe tine? Te-ai gândit la ceea ce ai putea câştiga *tu?*

— Ce? O altă întâlnire cu călăul? Una de la care nu voi

mai putea să mă fofilez de astă dată?

Cum Pamela făcu un pas spre el, apoi altul, se ridică mai mult în scaun. Vocea ei se îmblânzi, vrăjindu-l cu o notă ameţitoare, uşor răguşită, pe care nu i-o remarcase mai înainte.

— Ce spui despre avere şi putere mai presus de cele mai îndrăzneţe închipuiri ale tale? Ce spui despre faptul că nicio uşă nu ţi se va mai trânti în faţă, ci că vei fi poftit în saloanele nobililor şi în palatele regilor? Ce spui despre faptul că părerile îţi vor fi lăudate şi că ţi se va cere aprobarea de către toţi cei pe care îi vei întâlni? Te-ai putea bucura de respect, admiraţie – îndrăzni să se apropie de el, aplecându-se suficient de mult pentru a-i şopti la ureche – şi de toate femeile dornice pe care te-ai deranja să le curtezi.

Connor sări în picioare, cu mâna întinsă pentru a o prinde de încheietură. Ea încercă să se răsucească şi să se ferească de el, dar el îi întoarse mâna şi i-o ridică între ei, trăgând-o cu brutalitate la pieptul lui. Buzele pline ce îl îmbiaseră cu atâta îndrăzneală cu numai câteva clipe în urmă tremurau acum la numai câţiva centimetri depărtare de ale lui.

O privi adânc în ochi, observând pentru prima dată cât de dese şi de întunecate îi erau genele lungi.

— Sună de parc-ai încerca să mă prinzi într-o cuşcă, fetiţo! Una aurită, da tot cuşcă. Cel puţin dacă mi-e dat să mor atârnând în ştreangul vreunui călău, aici, în munţii ăştia, aş muri liber.

Zăbovi cu privirea pe buzele ei preţ de un moment primejdios, apoi îi eliberă încheietura şi îi întoarse spatele.

Se îndrepta cu paşi mari spre uşă, nerăbdător să tragă în piept o gură de aer proaspăt ca să-i piară din nări mirosul îmbătător de liliac, când ea spuse:

— Mai este ceva ce ai putea câştiga.

El nu îşi încetini paşii, nici nu se întoarse.

— Şi anume?

— Răzbunarea.

Connor se opri şi se întoarse încet pe călcâie,

înfruntând-o.

De această dată se dovedi suficient de isteaţă să păstreze distanţa.

— Nu poţi crede că am uitat deja toate discursurile tale pătimaşe despre cât de asupriţi au fost semenii tăi de către englezi! Dacă accepţi să joci acest rol pentru mine, ai rămâne tot un hoţ. Ai fura, pur şi simplu, dreptul prin naştere al unui englez, aşa cum Iacob l-a furat pe al lui Esau[8]. Ar fi cea mai mare batjocură a ta asupra duşmanilor.

Connor o măsură din cap până-n picioare cu ochii îngustaţi. Oricât de fermecătoare şi de isteaţă era, făcea parte dintre acei duşmani.

Însă îi şi oferea un mod de a lua o viaţă fără să-şi păteze mâinile cu vreo picătură de sânge. Un mod de a se răzbuna pe nemiloşii ticăloşi cu haine roşii care îi uciseseră părinţii şi pe seniorii înstăriţi care îi trimiseseră. Şi ar fi făcut ceea ce ştia cel mai bine – i-ar fi jefuit pe englezi.

Timpul i se scurgea. Îşi lăsase în urmă meleagurile strămoşeşti şi clanul cu aproape cinci ani înainte, sperând să îşi făurească o viaţă mai bună. Dar tot ce reuşise fusese să se alăture unei cete şi mai pestriţe, de tăietori de gâturi şi contrabandişti. În ultimele şase luni i se întâmplase de nenumărate ori să se trezească dintr-un somn agitat, agăţându-se de o frânghie invizibilă ce încerca să îi scurgă viaţa din el, strangulându-l. Era numai o chestiune de timp până când avea să-şi găsească sfârşitul pe care-l merita, iar leşul avea să-i fie aruncat în vreun mormânt nemarcat, unde singura persoană căreia i-ar mai fi păsat dacă murea sau trăia nu l-ar fi găsit niciodată.

O porni agale spre Pamela.

— Te târguieşti pe cinste, domnişoară Darby. Eşti sigură că prin vene nu îţi curge vreun pic de sânge scoţian?

— Nu din câte ştiu eu, domnule Kincaid, răspunse ea, văzându-se nevoită să îşi lase capul pe spate ca să-l

---

8 Biblia, Vechiul Testament, Facerea: Iacob îl lipseşte pe Esau de binecuvântarea părintească, agonisind-o pentru sine, apoi pleacă la unchiul său, Laban. (n.tr.)

privească în ochi atunci când se opri la mai puţin de un pas depărtare de ea.

El se văzu nevoit să îi admire atât curajul, cât şi isteţimea. Deşi arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a o rupe la sănătoasa, rămase pironită locului când el îi cuprinse obrazul catifelat în palma bătătorită.

— Dacă e să moştenesc regatu' ăsta pe care mi l-ai promis, fetiţo, atunci poate c-ar fi mai bine să-ncepi să mi te adresezi cu „milord".

*

Pamela se sprijini cu spatele de perete, privind-o pe Sophie dormind. O rază palidă a lunii se strecura prin deschizătura colţuroasă din piatră, scăldând chipul angelic al surorii ei într-o aură argintie. Pamela zâmbi trist când un sforăit mai puţin angelic scăpă printre buzele bosumflate ale lui Sophie. Era o fetiţă voinică de şapte ani când se născuse Sophie şi încă îşi putea aminti cum legăna nou-născuta cu obrajii trandafirii în fiecare noapte, în leagănul ei, până adormea, în timp ce mama lor îşi făcea reverenţele finale şi strângea trandafirii pe care îi aruncau admiratorii ei înfocaţi.

Pamela îşi strânse mai bine pe umeri pătura de lână şi îşi lăsă capul pe perete, permiţându-şi să închidă ochii câteva secunde preţioase. Propriul ei corp începea să o doară din cauza oboselii. Tânjea să se întindă alături de Sophie pe salteaua improvizată, însă nu avea nici cea mai mică intenţie să îşi lase sora neprotejată cu acea ceată pestriţă de bandiţi şi contrabandişti veselindu-se încă în pivniţa de dedesubt.

Când simţi cum capul începea să îi coboare spre piept, deschise larg ochii şi se scutură zdravăn. Privi prin turnul prăfuit, întrebându-se dacă odinioară servise drept iatac pentru vreun lord viguros şi a sa lady. În afară de o masă şi de un scaun grosolan cioplite, nu mai rămăsese nimic din piesele de mobilier originale, numai grămezi de surcele rupte. Din pereţi răsună un chiţăit ameninţător,

prevenind-o că ea şi sora ei nu erau singurele ocupante ale turnului.

Poate că era nimerit să i se refuze somnul odihnitor. Acum, când îl convinsese pe Connor să o ajute să îl deposedeze pe duce de titlul şi de averea lui, presupunea că nu era mai bună decât un hoţ de rând. Oftă, invidiindu-le pe Sophie şi conştiinţa ei liniştită. Jurase întotdeauna că ar fi trecut şi prin flăcările iadului ca să-şi apere sora, dar aceasta era prima dată când simţea vâlvătaia atingându-i degetele de la picioare.

Pleoapele grele începuseră să i se închidă din nou când auzi un sunet slab dincolo de uşa din lemn. Tresări, dintr-odată trează de-a binelea. Pătura îi alunecă de pe umeri când se ridică în picioare, temându-se că avea să fie răsplătită pentru veghea ei cu un vizitator nepoftit.

Se uită primprejur după o armă, dar nu găsi decât piciorul de la un pat sfărâmat. Îl cântări în mână, strâmbându-se descurajată. Până şi un pistol de jucărie ar fi fost mai de încredere.

Aruncând o privire spre Sophie ca să se asigure că dormea încă, Pamela se furişă spre uşă. Nu s-ar fi mirat să o găsească încuiată – astfel încât ele două ar fi rămas la mila oricui ar fi avut cheia. Însă când trase mânerul de fier, uşa se întredeschise.

Se uită prin crăpătura îngustă.

Connor Kincaid stătea tolănit pe un scaun din lemn, la capătul scărilor, cu picioarele lungi întinse în faţă ca să blocheze coridorul, şi cu un pistol în poală. Avea ochii închişi, dar în muşchii lui se simţea o tensiune latentă ce îi dezminţea aparenta nepăsare, avertizând că nu era un bărbat cu care să se glumească, nici măcar în somn.

Primul gând al Pamelei fu că nu avea încredere în ea. Că avea impresia că ea ar fi putut încerca să renunţe la târgul făcut şi să însceneze o fugă.

Dar apoi îşi dădu seama că gura ţevii pistolului nu era îndreptată spre turn, ci spre scări. Connor nu le ţinea prizoniere. Le apăra.

Ţinându-şi răsuflarea, Pamela închise încet uşa,

minunându-se de descoperirea ei. Connor îi promisese că nu avea să permită ca surorii ei să i se întâmple ceva rău şi în această privinţă, dacă nu şi în altele, era evident că se ţinea de cuvânt.

Îi trecu rapid prin minte să se întoarcă la propriul ei post de veghe, însă un căscat enorm o luă prin surprindere, făcând cuibul din pături al lui Sophie să pară şi mai ispititor. Şovăi un moment, apoi porni într-acolo şi se încolăci lângă sora ei. Trase pătura cu blândeţe peste umerii lui Sophie, apoi se cufundă într-un somn adânc şi netulburat.

Capitolul 7

Viitorul duce de Warrick se lăsă pe spate în scaun, uitându-se la briciul ascuţit din mâna Pamelei cu o neîncredere vădită.

— Dacă tu crezi c-o să te las să te-apropii de gâtu' meu cu lama aia, fetiţo, ai face bine să te mai gândeşti! Ridică mâna şi îşi atinse cicatricile pale care îi însemnau muşchii încordaţi de pe grumaz. Mai degrab mi-aş pune gâtu' în laţu' călăului!

— Dacă nu îmi permiţi să te primenesc pentru călătorie, s-ar putea să fii nevoit să o faci, îi replică Pamela. Va fi mult mai uşor să te scot din Scoţia dacă vei arăta ca un fiu de duce, nu ca o brută lipsită de maniere.

O privi printre şuviţele încâlcite de păr ce îi căzeau pe frunte, în acel moment arătând mai mult ca un bărbat care se gândea să ucidă pe cineva.

Razele soarelui de dimineaţă pătrundeau printr-o deschizătură colţuroasă din peretele de piatră al încăperii din turnul unde ea şi Sophie îşi petrecuseră noaptea, făcând să strălucească firele de praf ce dansau prin aer. Din păcate, razele aurii ale soarelui scoteau în evidenţă şi scânteierea mortală a lamei din mâna ei. Se gândi că i-ar fi putut inspira mai multă încredere lui Connor dacă mâna i-ar

fi fost complet nemişcată. Însă încruntătura lui fioroasă l-ar fi putut nelinişti până şi pe cel mai priceput bărbier.

— De ce nu le spui celor din familia asta nouă a mea că am fost crescut de lupi? propuse Connor, trecându-şi o mână peste linia aspră a bărbii. Deşi trecuse mai puţin de o zi de când Pamela mângâiase acea barbă, perii fini se transformau deja în adevărate mustăţi. Atunci s-ar aştepta să fiu drăguţ şi păros.

— Dat fiind temperamentul tău plăcut, s-ar putea să le spun că ai fost crescut de bursuci. De bursuci turbaţi, adăugă ea dulce când el se încruntă mai mult.

Cufundă o perie pentru bărbierit în cana crăpată de ceramică de pe masa din lemn grosolan cioplit şi amestecă săpunul până când obţinu o spumă lăptoasă. Poate că faţa lui avea să pară mai puţin fioroasă acoperită cu o mască de spumă pentru bărbierit.

Reţinându-şi tremurul, se apropie de el cu cana şi peria într-o mână, şi cu briciul în cealaltă. Din nefericire, era atât de preocupată să îşi ţină mâinile nemişcate, încât nu se mai gândi la picioare. Vârful ghetei i se poticni în marginea unei dale de piatră crăpate, iar ea îşi continuă drumul spre el împiedicându-se, neputându-se opri.

Acum stătea pe propriile picioare şi în următorul moment se afla în poala lui. El ridică mâna într-o clipită ca să-i prindă ei mâinile, oprindu-şi lama briciului la numai un fir de păr distanţă de mărul lui Adam.

Privind-o cu băgare de seamă, îi trase uşor briciul din mâna tremurătoare.

— Cred că o să mă bărbieresc singur, mulţumesc foarte mult! Nu mi-ar plăcea să fiu decapitat înainte de micul dejun. S-ar putea să-mi strice pofta de mâncare.

Era mult prea cald în poala lui. Mult prea confortabil. Pamela se trezi cuprinsă de o dorinţă absurdă de a se lipi de pieptul lui ca un pisoi ce de-abia aştepta mângâierea stăpânului său. Judecând după felul posesiv în care braţul lui îi înconjurase şoldul, se temu că s-ar fi arătat mai mult decât dornic să îi facă pe plac. Avea un fel de a o privi cu acei ochi cenuşii ai lui, atât de pătrunzători, încât o făcea să

se simtă de parcă ar fi fost actriţa principală de pe scena vieţii ei. După ce le cedase acel rol, de când se ştia, atât lui Sophie, cât şi mamei sale, era o senzaţie în egală măsură seducătoare şi periculoasă.

Se ridică jenată, clătinându-se, şi se uită în cană.

— Nu ştiu de ce te plângi. Nu am vărsat nici măcar o picătură din săpunul pentru bărbierit.

El îi luă cana din mână, apoi se întoarse cu scaunul ca să se vadă în bucata de oglindă spartă proptită de perete.

— Nu ştiu de ce britanicii se obosesc să trimită „hainele roşii”[9] ca să ne alunge de pe pământurile noastre. Îşi aşeză cana între coapse şi folosi peria ca să îşi întindă săpunul pentru bărbierit pe bărbie. Dacă v-ar înarma pe tine cu un brici şi pe soră-ta cu o umbrelă, ne-ar putea învinge făr’ să tragă un singur foc de armă.

Pamela se sprijini de marginea mesei, privindu-i cu atenţie reflexia din oglindă.

— De ce îi urăşti atât de mult pe englezi?

— Oare un scoţian are nevoie de vreun motiv ca să-i urască pe englezi?

— Nu. Dar cred că tu ai.

El îi aruncă o căutătură piezişă, ochii străfulgerându-i ca argintul în lumina soarelui. Briciul părea mult mai ameninţător în strânsoarea lui decât păruse când îl ţinuse ea. Neluându-i în seamă întrebarea, se încruntă la propria reflexie.

— Şi dacă nu semăn deloc cu Warrick ăsta?

— Tocmai aceasta este frumuseţea planului meu. Nimeni nu ştie cum ar arăta. Avea numai câteva săptămâni când a dispărut. Era chel ca o ceapă şi ochii lui aveau încă acea culoare albastră înceţoşată cu care se nasc toţi copiii. În plus, totul stă în arta iluziei. Dacă am învăţat ceva crescând într-un teatru, am învăţat că oamenii văd ceea ce vor să creadă şi cred ceea ce vor să vadă.

Connor îşi trase lama peste obraz, îndepărtând un

---

9 Denumire peiorativă dată de scoţieni soldaţilor britanici din cauza uniformei lor cu veston roşu (n.tr.)

petic de fire ţepoase şi lăsând în urmă o cărare de piele netedă, arsă de soare.

— Aşadar, care va fi noul meu nume?

Pamela îşi îndreptă spatele.

— De acum înainte vei fi cunoscut drept Percy Ambrose Bartholomew Reginald Cecil Smythe, marchiz de Eddywhistle şi viitor duce de Warrick.

Pamela se aşteptase să fie intimidat de o asemenea listă impresionantă de prenume şi titluri. Nu se aşteptase ca uimitorul lui chip să se transforme într-o expresie de groază.

— *Percy?* Ducele l-a numit pe bietul flăcău *Percy?* Măi să fie, ai avut dreptate în ce-l priveşte pe neisprăvit! Nevastă-sa ar fi trebuit să îl împuşte. Dacă îmi spune cineva Percy, îl împuşc chiar eu!

Ea oftă.

— Nu cred că ai face o primă impresie foarte bună. Numele de botez sunt foarte rar folosite în rândul nobilimii. Cei de acelaşi rang cu tine te vor numi probabil Warrick, iar cei de rang inferior ţi se vor adresa pur şi simplu cu „milord”.

— Şi tu dintre care vei face parte? întrebă el.

— Ca întotdeauna, îţi voi fi superioară, răspunse ea fără să lase să-i scape ocazia.

El pufni.

— Atunci poate că mi-ai putea spune unde am fost în toţi anii ăştia.

— După cum văd eu lucrurile, spuse Pamela îndepărtându-se de masă şi venind în spatele lui când ducesa s-a molipsit de febră şi şi-a dat seama că avea să moară înainte să poată ajunge la adăpostul oferit de căsuţa bunicului ei, nu a avut de ales decât să te pună într-un coş şi să te lase în pragul unui negustor bătrân şi cumsecade şi al soţiei lui sterpe.

Vocea lui Connor se îmblânzi de un sarcasm dulceag.

— Şi bănuiesc că, de atunci încoace, m-am îngrijit de prăvălie.

Pamela se întoarse şi îi observă umerii laţi şi puternici.

Nu mai întâlnise niciodată un bărbat care să aducă atât de puţin cu un negustor, şi atât de mult cu unul dintre bătăuşii plătiţi de la clubul de box al domnului Jackson.

— Nu prea cred, zise ea, punându-se de acord cu el. După moartea acelei perechi binevoitoare, ţi-ai luat viaţa în piept, hotărât să îţi croieşti o soartă mai bună. Când te-am găsit, erai…

Îşi lovi uşurel buzele strânse cu degetul arătător, străduindu-se să găsească o ocupaţie potrivită.

— Pe drum, uşurându-i de rufăria de corp pe călătorii lipsiţi de apărare? sugeră el.

Ea îl privi de-a lungul nasului.

— O, da, ce-ar fi să ne facem apariţia şi să-i spunem ducelui că te-ai dat drept Connor Kincaid – prinţ-hoţ al nopţii, spaima drumurilor şi blestemul Ţinutului Muntos al Scoţiei?

— Ai uitat de pângăritorul femeilor nevinovate.

Pamela şi-ar fi putut da seama dacă glumea, numai că el îşi alese chiar acel moment ca să-şi radă firele ţepoase de sub nas, dând la iveală o despicătură numai bună de sărutat.

Preţ de o clipă, fetei i se tăie răsuflarea şi nu mai putu decât să privească.

— Dacă îi facem să creadă că sunt cu adevărat moştenitorul ducelui, îţi este limpede că acelaşi ticălos care a ucis-o pe mama ta s-ar putea foarte bine să încerce să mă ucidă şi pe mine.

Pamela îşi împreună mâinile şi îi aruncă o privire radioasă.

— Da, ştiu! Nu este minunat?

Reflexia lui ridică din sprânceană la ea.

Ea se grăbi să-i explice.

— Ce mod mai bun să-l demascăm pe netrebnic decât să-l prindem asupra faptului?

— Faptul de a-mi presăra cucută în coniac sau de a-mi tăia gâtu’ în somn?

Ea nu luă în seamă tonul de batjocură înţepătoare pe care îl căpătase vocea lui.

— Nu fi ridicol! Dacă ucigaşul ăsta nu vrea să fie prins, va trebui să însceneze un accident convingător. Şi de vreme ce ne aşteptăm să facă exact acest lucru, vom avea destul timp să ne asigurăm că va fi dus în faţa justiţiei. Dacă vei vedea ceva ce îţi va da cât de puţin de bănuit, dă-mi numai de ştire şi voi aduce autorităţile.

— *Înainte* să mă omoare.

— Asta sper, îl aprobă ea veselă. La urma urmei, nu se va aştepta să fii la fel de periculos ca el. *Mai* periculos, adăugă Pamela repede când Connor îşi îngustă privirea spre ea în oglindă. Şi în timp ce vom aştepta să-şi joace cartea, poţi învăţa să treci drept un gentleman în societate. Fără îndoială, ducele va dori să îţi desăvârşeşti educaţia. Pe legea mea, gândeşte-te numai – vei putea chiar să înveţi să citeşti!

Connor îi aruncă încă una dintre acele priviri misterioase în oglindă.

— Într-adevăr.

— Probabil va angaja un institutor de scrimă şi un profesor de dans.

Connor sări în picioare.

— Nu mă deranjează să mă joc cu spadele, fetiţo, da' n-ai zis nimic de învârtitu' prin sălile de bal cu manşete dantelate şi pantaloni strâmţi.

Prinzându-l cu mâinile de umeri, Pamela îl aşeză cu blândeţe înapoi pe scaun.

— Nu vă temeţi, sir! Pantalonii strâmţi nu mai sunt la modă de câteva sezoane.

Dându-şi seama că zăbovise prea mult cu mâinile pe umerii lui laţi şi musculoşi, Pamela şi le retrase brusc şi apoi le ascunse la spate.

— Chiar dacă ai trăit printre scoţieni cea mai mare parte a vieţii, ducele va fi suficient de arogant să creadă că încă îţi mai poţi dovedi originea nobilă englezească. Probabil că ar trebui să începi să te străduieşti să nu mai vorbeşti pestriţ.

— Nu ştiu ce tot dracu' îndrugi acolo, fetiţo!

Pamela deschisese deja gura pentru a-l corecta, când

o altă mişcare dibace a briciului îi dezvălui lui Connor gropiţa arămie. Ridicându-şi nasul în vânt, ea spuse afectat:

— Indiferent de cât de slobodă îi este limba în compania altor bărbaţi, un gentleman nu blestemă niciodată în prezenţa unei lady.

— Chiar aşa? Când îi prinse privirea şi i-o susţinu, vocea lui Connor se îmblânzi şi deveni mai profundă, timbrul provocator al acesteia făcându-i fetei pielea de găină pe braţe. Atunci, va trebui să mă bazez pe tine că mă vei ajuta să-mi ţin limba.

Pântecele îi fu cuprins de căldură când îşi aminti cum acea limbă îi dezmierdase buzele supuse, apoi se strecurase printre ele şi îşi continuase jocul. Îşi feri privirea înainte să-i scape ceva incredibil de prostesc, precum: „Mi-ar face mare plăcere!”

Vorbi tăios în mod voit.

— Presupun că ar trebui să te previn că şi în Londra vei fi un bărbat vânat. Şi nu de călău va trebui să te fereşti, ci de o hoardă de femei tinere şi ambiţioase, fiecare dintre ele dornică să-ţi devină ducesă. Sunt sigură că atenţiile lor vor deveni şi mai copleşitoare când vor descoperi că eşti tânăr, viguros şi… — ridică din umeri de parcă farmecele lui fizice evidente nu o interesau absolut deloc… destul de chipeş.

— Cât de amabil din partea ta că ai observat! comentă el sec. Aşadar, astea – vreau să spun, *acestea* sunt femeile dornice pe care mi le-ai promis? o întrebă, corectându-se până să o facă ea.

— Mă tem că nu. Pamela clătină din cap cu tristeţe. Dacă te pui într-o situaţie compromiţătoare cu o tânără lady necăsătorită, s-ar putea să te trezeşti obligat să te însori cu ea împotriva voinţei tale.

— Prin urmare, mi se permite să mă pun în situaţii compromiţătoare numai cu femei tinere căsătorite?

— O, nu! exclamă ea. Nu ar fi bine deloc. Un soţ gelos te-ar putea provoca la duel. Ai putea să işti un scandal groaznic, ce ne-ar putea demasca pe amândoi.

El oftă din rărunchi.

— Prin urmare, în ciuda promisiunilor tale, ar trebui să mă resemnez să trăiesc în celibat, ceea ce i s-ar potrivi mai bine unui călugăr decât unui duce.

— Oh, dar întotdeauna vor exista femei de o moralitate îndoielnică, care vor primi cu bucurie atenţiile unui gentleman: văduve frumoase, curtezane – pufni de parcă în aer ar fi persistat mirosul unui parfum greu –, franţuzoaice.

— A, da, franţuzoaice! Un zâmbet nostalgic înflori pe buzele lui Connor. Am jefuit odată o trăsură în care se afla o servitoare franţuzoaică, tânără şi plinuţă. Când am cerut bijuteriile stăpânei ei, s-a aruncat în faţa pistolului meu şi m-a implorat să o iau pe ea în loc. Zâmbetul i se lărgi diavoleşte. M-a implorat destul de insistent, din câte îmi amintesc.

Pamela îşi simţi buzele curios de rigide, ca şi cum ar fi aparţinut altcuiva.

— Sunt sigură că ai fost mai mult decât fericit să îi faci pe plac.

— Mă tem că a trebuit să o dezamăgesc pe fată. Zâmbetul îi dispăru când lama îi trecu peste bărbie, lăsându-i la vedere linia dură, ameninţătoare. Plăcerea este trecătoare. Aurul este singurul care durează pentru totdeauna.

— Şi dragostea? întrebă ea şoptit, regretându-şi vorbele sentimentale de cum îi ieşiră din gură. Nu se presupune că este eternă?

— Dragostea este un lux pe care şi-l pot permite numai proştii, poeţii şi cei bogaţi. Un sărac ar fi mai mulţumit cu o bucată de friptură caldă în burtă şi cu o pereche nouă de pingele pentru ghete.

— Dar părinţii tăi? Ei nu s-au iubit?

Privirea pe care i-o aruncă fu oţelită, amintindu-i de cum se simţise când îl înfruntase pe acel bărbat de după ţeava unui pistol.

— Ba da. Dar dragostea lor nu a fost eternă. A durat numai până când „hainele roşii” i-au ucis.

Pamela se simţi aproape uşurată când auzi tropăitul

vesel al ghetelor surorii ei pe scări.

— Am găsit costumul, Pamela! cântă Sophie, buclele ei aurii săltându-i pe umeri când intră valsând în cameră. Nu am găsit jartierele pentru ciorapi, aşa că îi împrumut o pereche de-a mea.

Se părea că Brodie picase deja în mrejele surorii ei. Voinicul contrabandist se ţinea după Sophie ca un câine de salon bine dresat, cu braţele încărcate de veşminte.

— Costumul? repetă Connor pe un ton rău-prevestitor, ridicându-se şi întorcându-se ca să arunce briciul şi cana pe masă.

Făcând semn cu capul spre îmbrăcămintea lui complet neagră, Pamela spuse:

— Am însărcinat-o pe Sophie să-ţi găsească în cufărul meu nişte haine de călătorie mai potrivite. Şi se pare că nu am întârziat deloc, adăugă ea când el îşi folosi poalele cămăşii ca să-şi şteargă restul de săpun pentru bărbierit de pe obraji şi bărbie. Părul rebel îi coborî peste faţă înainte ca ea să poată observa întregul rezultat al bărbieritului. Habar nu aveam în ce situaţie financiară l-am fi putut găsi pe moştenitorul ducelui, aşa că mi-am permis să împrumut acest costum de la teatrul unde Sophie a avut ultima reprezentaţie.

Cu adevărat ultima ei reprezentaţie, îşi spuse Pamela morocănoasă.

Sophie înşfăcă o cămaşă din vârful grămezii de veşminte dusă pe braţe de către Brodie şi o ridică în faţa ei.

— Petruchio a purtat-o pe asta în *Îmblânzirea scorpiei.* Nu este uimitoare?

Uitându-se chiorâş la cum cădeau volanele migălos lucrate, tivite cu dantelă, ce împodobeau gulerul şi manşetele, Brodie chicoti.

— Păi, da, fetiţo! Connor al nostru o să fie atât de arătos îmbrăcat cu aia, de nici măcar eu nu o să mă pot împotrivi farmecelor flăcăului!

— Îţi propun să încerci! mârâi Connor, pe un ton lipsit cu totul de orice urmă de farmec.

Sperând să evite o nenorocire, Pamela se repezi să îl

scape pe Brodie de următoarea piesă vestimentară din grămadă. Din nefericire, se dovedi a fi o vestă croită din mătase violet-aprins.

— Nu trebuie să te arăţi atât de descurajat, îi spuse lui Connor, luptându-se să îşi ascundă propria uimire. Toţi domnii care se îmbracă la modă poartă aşa ceva.

Connor se încruntă la pajiştea de floricele galbene presărate pe materialul lucios.

— Domnii sau doamnele?

Brodie îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Poate că ai prefera să-ţi porţi masca, i-o trânti Pamela cu asprime. Şi, în loc de un baston elegant, ţi-ai putea lua pistolul, ca să împuşti pe oricine ar îndrăzni să-ţi jignească mândria încăpăţânată. În loc de o lavalieră frumos înnodată, ţi-am putea atârna, pur şi simplu, un laţ în jurul gâtului ăluia gros.

Bombănind în barbă ceva de neînţeles, din fericire, Connor o porni înainte cu paşi mari. Sophie se retrase, ştiind clar că ar fi putut să o frângă în două la fel de uşor cum îi rupsese umbrela.

Însă el smulse, pur şi simplu, cămaşa din mâinile ei, vesta din ale Pamelei şi restul de veşminte din braţele lui Brodie, apoi ieşi din cameră ca o furtună.

*

Când Connor reapăru în prag, Pamela nu ştiu dacă să îşi acopere cu mâna gura sau ochii.

Era evident că actorul care purtase costumul fusese un bărbat mult mai scund decât Connor. *Mult* mai scund. În *toate* felurile. Vesta violet îi stătea deschisă peste pieptul lat, neexistând nicio speranţă că nasturii şi butonierele aveau să se întâlnească vreodată. Umerii lui musculoşi despicaseră deja cusăturile fine ale cămăşii. Chiar în timp ce priveau cu toţii, tighelul pantalonilor din piele ce îi strângeau gambele şi coapsele puternice ameninţa să cedeze, de asemenea.

— Acoperă-ţi ochii, Sophie! ordonă Pamela.

Sora ei îi dădu repede ascultare, dar Pamela se uită peste umăr şi o surprinse trăgând cu ochiul printre degete. Pamela nu era sigură dacă ar fi putut să o învinuiască. Nici nu îşi putea nega propria fascinaţie pentru bătălia ce se dădea între materialul subţire şi exemplarul masculin magnific care era Connor Kincaid.

Un alt bărbat ar fi arătat ridicol stând acolo îmbrăcat cu hainele croite pentru un bărbat pe jumătate cât el. Connor arăta doar primejdios. Cu toate că până la urmă Brodie fu cel care izbucni în hohote sănătoase de râs, Pamela primi privirile acuzatoare ale lui Connor.

— Am o idee *mult* mai bună, tună el, întorcându-se pe călcâie şi păşind apăsat înapoi spre scări.

*

Connor lipsi mai mult de această dată. Atât de mult, încât Pamela se temu că renunţase la micul lor pact necinstit şi că se îndepărta de castel chiar în acel moment, călare pe armăsarul lui, lăsându-le pe ea şi pe Sophie la mila puţin probabilă a lui Brodie şi a camarazilor lui.

În timp ce Sophie îl învăţa pe Brodie versurile unui cântecel neruşinat pe care îl învăţase când făcuse parte din corul piesei *Winifred Wooster, nevasta de pescar din Ulster,* Pamela aştepta în faţa scobiturii urâte ce fusese odinioară o fereastră. Noaptea trecută ar fi putut jura că marea care înconjura castelul era la fel de neagră şi de profundă ca tuşul indian. Dar razele de soare ce răzbăteau printre nori se pierdeau în nişte valuri strălucitoare de apă albastră-verzuie, purtând-o cu gândul la plaje acoperite cu nisip alb şi la palmieri unduindu-se în vânt, pe care nu avea să îi vadă vreodată. Dacă nu ar fi fost rafalele de vânt tăios ce îi biciuiau obrajii, ar fi pus rămăşag că se afla în Barbados, nu în Scoţia.

Un curcubeu se pierdea în ceţurile din zarea îndepărtată, chiar în faţa ei. În ciuda soarelui ce se vedea de la fereastră, încă ploua undeva dincolo de acel magic arc de culori. Din cauza nuanţei cenuşii a cerului din

depărtare, culorile eterice ale curcubeului păreau şi mai aprinse. În timp ce le admira, un al doilea curcubeu, la fel de imposibil şi de măreţ, se ivi în stânga celui dintâi.

Pentru prima dată, se întrebă dacă un bărbat care se trezise în frumuseţea răpitoare a peisajului scoţian în fiecare dimineaţă a vieţii lui ar fi putut vreodată să devină cu adevărat fericit sub cerul acoperit de nori grei, cenuşii, al Londrei.

Când auzi sunetul unor paşi la capătul scărilor, se întoarse, pregătită să îl anunţe pe Connor că totul fusese o greşeală teribilă. Că ea şi Sophie aveau să se întoarcă la Londra ca să-şi poarte bătăliile fără ajutorul lui.

Auzi un suspin adânc. Dacă nu ar fi observat expresia de buimăceală de pe chipul lui Sophie, ar fi jurat că fusese al ei.

Connor se oprise în prag. Pantalonii care nu îi veneau deloc bine fuseseră înlocuiţi de faldurile moi din lână ale unui kilt colorat în verde şi negru. Genunchii îi erau goi, însă ciorapii din tartan îi acopereau gambele musculoase, dispărând într-o pereche de pantofi negri lustruiţi, împodobiţi cu catarame de argint. Un jabou şifonat i se revărsa peste partea din faţă a cămăşii de culoarea fildeşului, accentuându-i virilitatea aspră a trăsăturilor. Un pled din aceeaşi stofă şi cu acelaşi model ca şi kiltul îi era drapat peste unul dintre umerii laţi şi prins cu o broşă de aramă.

Îşi îndepărtase şuviţele de păr de pe faţă, legându-le la ceafă cu un şnur din catifea neagră. Razele de soare ce pătrundeau în încăpere îi aprindeau şuviţele de culoarea mierii din părul arămiu, transformându-le parcă în aur pur. Fără barba care să le ascundă, trăsăturile lui arse de soare erau şi mai uluitoare. Numai căutătura ameninţătoare şi nasul uşor încovoiat îl salvau de la a fi prea chipeş.

Nu arăta ca un duce. Arăta ca un prinţ.

În compania lui Sophie şi a mamei lor, Pamela se simţise adesea ca o pitulice ponosită lângă o pereche de păuni mândri. Acum se simţea mai degrabă ca un hârciog umil în pericol de a fi înşfăcat de ghearele unui şoim

magnific şi înghiţit dintr-o singură îmbucătură.

Brodie fluieră încet.

— Pentr-o clipă am crezut că era chiar fantoma lu' prinţu' Bonnie Charlie!

— V-aţi gândit vreodată să jucaţi pe scenă, sir? îl întrebă Sophie pe Connor, neputându-se abţine să nu-şi fluture genele mătăsoase. Pe legea mea, aţi fi un Macbeth minunat!

Amândoi făcură câte un pas înapoi când Pamela porni spre Connor. Când ajunse lângă el, îi ridică un colţ al pledului, neputându-se abţine să nu îl atingă – chiar dacă nu făcea decât să-i pipăie un fald al tartanului gros.

— Unde ai găsit asemenea veşminte?

— Pe un englez îngâmfat, căruia îi plăcea să se dea drept lord scoţian. I-a alungat pe toţi fermierii scoţieni, arendaşi pe pământurile lui, şi i-a înlocuit cu oi. Gropiţa diavolească a lui Connor reapăru, într-o după-amiază, când a plecat la plimbare pe câmpuri, îmbrăcat cu kiltul, şi s-a oprit să îşi admire turmele mult-preţuite, m-a găsit pe mine aşteptându-l.

Pamela îşi simţi inima prăbuşindu-i-se.

— Aşa că l-ai ucis, spuse ea simplu, lăsând colţul pledului să îi alunece printre degete ca şi cum ar fi fost încă pătat cu sângele victimei.

— Nu era înarmat, aşa că i-am cerut punga şi i-am poruncit să se dezbrace. Ultima dată când l-am văzut, se rostogolea la vale pe un deal, gol ca în ziua în care s-a născut, blestemându-mă, un blestem scoţian ce mă oropsea pe mine şi pe viitoarele mele odrasle. Connor chicoti. Probabil că i-a luat zile întregi valetului său să-i culeagă toţi ciulinii din…

Pamela îşi drese vocea, aruncând o privire grăitoare spre sora ei, care făcuse ochii mari.

— … *degetele de la picioare,* încheie Connor grijuliu, iar Brodie îşi dădu ochii peste cap, în timp ce Pamela îşi înclină aprobator fruntea.

Razele soarelui se reflectară în ceva strălucitor ascuns printre volanele jaboului lui Connor. Curioasă, Pamela căută

printre valurile de dantelă şi scoase un medalion din aur, agăţat de un lănţişor delicat.

Ridică în lumină frumoasa bijuterie.

— Şi ăsta i-a aparţinut englezului tău îngâmfat?

Connor îi trase medalionul din mână, cu o mişcare blândă, dar hotărâtă.

— Nu.

Acel singur cuvânt rostit aproape în şoaptă semăna cu o mustrare. Îşi lăsă medalionul să cadă pe sub cămaşă, unde avea să fie ferit de privirile iscoditoare, inclusiv de a ei.

Pamela îşi plecă genele, simţindu-se nemaipomenit de stingherită. Medalionul nu era un bun furat, ci trebuia să fie o amintire valoroasă de la o femeie pe care o iubise cândva şi pe care poate o iubea încă. Altfel de ce l-ar fi purtat aproape de inimă?

— Deci când plecăm spre Londra? întrebă Brodie.

— *Noi?* întrebară într-un glas Connor, Pamela şi Sophie.

— Păi, da, răspunse Brodie, clipind inocent. Doar nu vă aşteptaţi ca un gentleman rafinat cum e Connor al nostru aici de faţă să călătorească fără valetul lui devotat, nu-i aşa?

Pamela deschise gura să se împotrivească, dar Connor o prinse de braţ şi o duse pe coridor, unde puteau vorbi singuri.

— Nu mi-ar strica să am un aliat în casă, spuse el în şoaptă. Cineva în care aş putea avea încredere.

— Dar de ce să-l iei pe el? şopti Pamela printre dinţii încleştaţi.

— Brodie are o inimă bună. Connor se încruntă spre prietenul lui, care îi arăta chiar atunci lui Sophie cum îşi putea face şarpele tatuat să danseze încordându-şi muşchii braţului. Un creier mic, dar o inimă foarte bună. Pot avea încredere că îmi va păzi spatele într-o luptă.

Uitându-se la pieptul lat şi la braţele vânjoase ale lui Brodie, Pamela oftă.

— Dacă insişti, îl putem lua cu noi. Dar nu va încăpea

în veci în vesta violet şi nu am nici cea mai mică intenţie să îl las să se însoare cu sora mea.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, o asigură Connor, cu o expresie gravă. Va avea o mulţime de ocazii să-şi răpească o mireasă cât se va afla în Londra.

Ea rămase cu gura deschisă.

— Dar nu îi putem permite să… Se întrerupse, începând să recunoască sclipirea poznaşă din ochii lui Connor. Un zâmbet reţinut începu să îi înflorească pe propriile buze. Măi să fie, tu, neruşinatule…

O explozie asurzitoare cutremură turnul, aruncând-o în braţele lui.

— Ce-a fost asta? icni ea, ţinându-se strâns de faldurile moi ale pledului său.

Connor se uită în jos la ea cu chipul atât de necruţător, încât ea simţi un fior rău-prevestitor pe şira spinării.

— Dacă nu mă înşel, cred că „hainele roşii” au sosit să vă salveze.

Capitolul 8

— Du femeile în pivniţă! strigă Connor, aruncându-le atât pe Pamela, cât şi pe Sophie în braţele puternice ale lui Brodie.

El se întoarse şi porni în goană pe scările în spirală, blestemându-se pentru cât de prost fusese. Ar fi trebuit să ştie că nu era bine să le aducă pe femei în acel cuib de contrabandişti şi hoţi. Autorităţile de prin partea locului căutau de luni în şir un motiv ca să facă o incursiune pe la ruine, iar el le oferise, în sfârşit, ocazia să abată asupra lor mânia „hainelor roşii” şi a tunurilor acestora.

O a doua lovitură cutremură turnul, făcând să zbârnâie barele ruginite de fier de la ferestre. Connor sări peste o treaptă şi se izbi de perete. Abia abţinându-se să nu

tragă o sudalmă, îşi înfipse degetele în umărul lovit. Trebuia să îi oprească înainte ca una dintre acele lovituri de avertizare să nimerească greşit şi să arunce în aer vârful turnului, fără ca Brodie să apuc e să le ducă pe femei în siguranţă.

Ieşi în curte împiedicându-se, nefiind surprins să o găsească părăsită. La primul semn de pericol, proscrişii care împărţeau acea vizuină se împrăştiau precum şobolanii, făcându-se nevăzuţi în catacombele secrete de sub castel, aşteptând fluxul ca să îşi lanseze bărcile la apă. Până la lăsarea serii, ruinele le-ar fi aparţinut iarăşi numai păsărilor de noapte şi stafiilor.

Dacă nu ar fi fost cele două femei prinse în turn, Connor ar fi putut să dispară împreună cu ei. S-ar fi topit, pur şi simplu, în ceaţă şi ar fi navigat spre un loc unde legea nu l-ar fi putut găsi niciodată.

— Opriţi focul! strigă cineva când apăru înaintând cu paşi mari pe sub ruinele punctului de strajă al castelului, îndreptându-se spre malul abrupt, lat şi acoperit cu iarbă grasă, ce mărginea podul.

De cealaltă parte a podului, un batalion de „haine roşii” roiau pe pajişte. Un vălătuc de fum amestecat cu funingine se ridica din gura unui tun masiv, profanând albastrul ceţos al cerului de dimineaţă. Soldatul care se pregătise să aprindă din nou fitilul tunului se uită la comandantul lui, aşteptându-i confirmarea, apoi îşi cufundă torţa într-o găleată plină cu apă.

Chiar şi de la acea distanţă, Connor recunoscu părul cenuşiu, ca de oţel, tuns scurt, şi silueta scundă, cu picioare strâmbe, ale bărbatului. Simţi cum buzele i se arcuiau într-un rânjet. Colonelul Alexander Munroe era cel mai rău soi de trădător. Se născuse scoţian, dar îşi vânduse sufletul englezilor pentru puterea şi privilegiile gradului militar. Nu reprezenta nimic mai mult decât o marionetă a nobilimii locale. El şi regimentul pe care îl comanda îşi petreceau zilele izgonindu-i pe fermierii arendaşi săraci de pe pământurile pe care familiile lor le munciseră de generaţii, iar nopţile fiind primiţi ca nişte eroi cuceritori în casele celor

pe care îi serveau.

Munroe lătră o comandă. Soldaţii îşi ridicară muschetele pe umeri, ţintindu-l pe Connor.

Munroe merse până la marginea prăpastiei, apoi strigă:

— Ridicaţi mâinile, sir, ori vă spulberăm împreună cu rămăşiţele astea mizerabile, în numele regatului!

Dându-şi ochii peste cap, Connor se supuse fără să vrea, întrebându-se ce ar fi zis Pamela despre dialogul colonelului.

Aşteptă răbdător până când Munroe strânse un număr destul de mare dintre oamenii lui în jurul său şi începu să mărşăluiască peste pod. Cu toate că îşi ţineau muschetele pregătite, Connor observă cum câţiva dintre soldaţi aruncau priviri neliniştite spre marea învolburată de dedesubt.

Cum coborâră de pe pod, Connor strigă:

— ’neaţa bună şi ţie, colonele! Cărui fapt datorăm onoarea vizitei tale?

Munroe se opri la câţiva paşi în faţa lui, soldaţii împărţindu-se în două flancuri ca să-l apere.

— Caut două femei.

Connor zâmbi amabil.

— Nu facem toţi asta? Chiar dacă cei mai mulţi dintre noi trebuie să se mulţumească numai cu una.

Câţiva soldaţi râseră înfundat, însă hazul lor fu repede oprit de o căutătură neagră din partea comandantului.

— Cu siguranţă înţeleg de ce mai cauţi încă, adăugă Connor, arătând spre tunul de la capătul celălalt al podului. Felul tău de a face curte lasă mult de dorit.

Unul dintre bărbaţi îşi drese vocea şi se holbă direct în pământ, fiindcă îşi învăţase lecţia.

Sprâncenele stufoase, cenuşii, ale lui Munroe se uniră într-o linie încruntată.

— N-am timp pentru jalnicele dumitale încercări de a vorbi trivial, sir! Două femei au fost răpite azi-noapte din trăsura pe care o închiriaseră, pe drumul Stirlingshire. Două *englezoaice,* adăugă el, subliniind astfel că dispariţia a

două scoţience nu ar fi fost demnă de atenţia lui. După spusele unui martor, au fost luate de un bărbat care se potriveşte perfect cu descrierea domniei voastre. Căută în redingota lui purpurie şi scoase un sul de hârtie. Despături sulul dintr-o mişcare rapidă a încheieturii, arătându-i anunţul ce fusese bătut în cuie în fiecare piaţă principală a aşezărilor de la Inverness la insulele Orkney. De către *acest* bărbat, după spusele martorului nostru.

— Hmmm… un individ tare arătos, nu-i aşa? Connor se aplecă pentru a privi mai îndeaproape asemănarea grosolan schiţată. Deşi e puţintel cam greu de spus, cu masca aia care-i ascunde atât de mult din faţă. Ar putea fi aproape oricine. Connor arătă spre un tânăr soldat voinic de la stânga lui Munroe, care îi semăna ca statură, lăţime a umerilor şi linie a bărbiei. Inclusiv el!

Soldatul roşi şi începu să se bâlbâie.

— Păi, c-colonele, niciodată nu aş…

— Tăcere! lătră Munroe. Chiar mă îndoiesc că locotenentul meu şi-a petrecut noaptea trecută răpind şi siluind două femei nevinovate.

Cum roşeaţa soldatului se accentuă, Connor zâmbi larg.

— *Două* femei nevinovate? Nu pot să spun că nu sunt flatat, colonele, dar s-ar putea să îmi lauzi o vigoare pe care nu o am.

Începu să îşi coboare mâinile. Oamenii lui Munroe se încordară, cu degetele încleştate pe trăgacele muschetelor. Connor îşi opri mâinile la nivelul umerilor.

— Nu este nevoie de atâta precauţie. După cum puteţi vedea tu şi oamenii tăi, nu sunt numai depăşit numeric, ci şi neînarmat.

Mârâitul neîncrezător al lui Munroe îl anunţă că se gândise la acel lucru. Amândoi ştiau că un bărbat de statura lui nu era niciodată cu adevărat neînarmat.

— Prindeţi-l! ordonă colonelul, retrăgându-se pentru ca bărbaţii de sub comanda lui să facă munca murdară în locul său.

Cum şase soldaţi îşi coborâră muschetele şi începură

să îl încercuiască, lovindu-l aspru cu vârful armelor în spate, pe Connor îl încercă o undă de regret când se gândi la cât de zdrobită avea să fie Pamela când urma să afle că nu o mai putea ajuta să îl găsească pe ucigaşul mamei ei, nici să-i câştige recompensa de la duce. Se întrebă dacă avea să verse vreo lacrimă înduioşătoare când aveau să îl ducă la spânzurătoare sau dacă urma să li se alăture celorlalţi englezi, pe câmpie, cu coşul pentru picnic şi umbrela, ca să-l vadă atârnând în ştreang.

Unul dintre soldaţi îi prindea o cătuşă de fier în jurul încheieturii, când, deodată, lanţurile căzură zăngănind la pământ. Connor îşi înălţă brusc capul şi observă că bărbaţii se holbau în direcţia punctului de strajă, cu gurile deschise, fascinaţi.

Profită de neatenţia lor şi se răsuci în aceeaşi direcţie.

Rămase şi el cu gura deschisă. Pamela şi Sophie ar fi trebuit să se afle deja în siguranţă, în pivniţă, aşteptând să fie salvate de acei bravi şi tineri soldaţi englezi. Şi totuşi, iată-le venind spre ei, mărşăluind prin iarbă cu bonetele lor mici şi obraznice, ţinându-se de mână, cu fustele galbene şi albastre fluturând în briză, semănând cu doi boboci de feminitate englezească. Nu le lipsea decât o umbrelă pe care să o rotească.

Când intrară în bătaia puştii, Connor îşi strânse pumnii.

— Când o să pun mâna pe Brodie… bombăni el în barbă.

Munroe părea la fel de consternat. Îşi întoarse privirea spre Connor.

— Ce înseamnă asta, sir?

— Să fiu al naibii dacă ştiu! murmură Connor, urmărind îngrijorat cum Pamela se desprindea de Sophie şi îşi croia drum printre soldaţii de lângă el.

În timp ce soldaţii îi aruncau priviri orbite lui Sophie, pe care ea le primea cu genele plecate şi cu un zâmbet rezervat, Pamela se ridică pe vârfuri şi depuse un sărut cast pe obrazul lui Connor, cu buze moi şi calde.

— Bună, dragă! Nu mi-ai spus că avem vizitatori.

Strecurându-şi mâna mică pe sub braţul lui, le zâmbi lui Munroe şi oamenilor lui.

— Aşadar, şi domniile voastre aţi venit să vizitaţi ruinele în dimineaţa asta frumoasă de aprilie?

Connor se uită în jos la ea, nevenindu-i să creadă că odată îi considerase chipul doar plăcut. Cu ochii ei de ambră strălucind şi cu acel zâmbet viclean înflorindu-i pe buzele pline, era absolut seducătoare. Şi demnă de sedus.

— Nu ar fi adus un tun dacă ar fi venit să viziteze ruinele… dragă! îi sugeră el cu blândeţe.

Pamela îşi feri ochii de soare cu podul palmei şi se uită la tunul din depărtare.

— Se află în toiul vreunui exerciţiu de pregătire militară? Am putea să privim în timp ce ne bucurăm de picnic? întrebă ea plină de speranţă.

Buzele lui Munroe se strânseseră într-o linie severă.

— Nu suntem aici ca să ne pregătim sau ca să vedem ruinele, domnişoară. Suntem aici ca să vă salvăm pe domnia voastră.

Pamela îşi arcui una dintre sprâncenele graţioase, aruncându-i o privire neîncrezătoare.

— De ce anume? Singurul lucru de care doresc să fiu salvată în această frumoasă zi de primăvară este ameninţarea necontenită a ploii.

— Aduceţi martorul! tună Munroe printre dinţii încleştaţi, trimiţându-şi unul dintre oameni în fugă înapoi peste pod.

Acesta reapăru câteva minute mai târziu, târându-l după el pe bătrânul vizitiu slăbănog. Simţind tresărirea aproape imperceptibilă a Pamelei, Connor îi acoperi cu palma mâna cuibărită încă la braţul său, şi o strânse încurajator.

Munroe îl smulse pe vizitiu din strânsoarea soldatului şi îl împinse în faţă.

— Acestea sunt cele două femei care ţi-au angajat atelajul?

Vizitiul le aruncă femeilor o privire nesigură, de parcă s-ar fi temut că una dintre ele avea să scoată un pistol din

jartieră şi să îl împuşte între ochi.

— Păi, da, sir, ele sunt.

Colonelul făcu un semn spre Connor.

— Şi acesta este bărbatul care le-a ţinut calea azi-noapte?

Vizitiul se scărpină în cap, uitându-se la obrazul proaspăt ras al lui Connor, la părul îngrijit pieptănat şi la lâna moale a kiltului şi pledului pe care le purta.

— Ei bine, asta n-o pot spune cu siguranţă. Era întuneric beznă şi ticălosu' purta o mască.

Pamelei îi scăpă un hohot de râs vesel ca un clopoţel.

— Bineînţeles că nu acesta este bărbatul care ne-a ţinut calea! De cum a sosit logodnicul meu, pungaşul ăla a luat-o la sănătoasa ca un laş fricos ce este!

Surprinderea lui Munroe fu evidentă.

— Logodnicul domniei voastre? Îi aruncă lui Connor o privire încărcată de dezgust. Vreţi să-mi spuneţi că sunteţi logodită cu acest pungaş?

Zâmbetul Pamelei dispăru, ochii devenindu-i la fel de reci ca Marea Nordului într-o dimineaţă geroasă de decembrie.

— Vreau să ştiţi că acest *pungaş* nu este numai logodnicul meu! Se întâmplă să fie şi marchizul de Eddywhistle şi viitorul duce de Warrick. Am hotărât să ne întâlnim aici şi să vizităm ruinele castelului în această dimineaţă. Am avut un noroc nesperat că se afla în drum spre domeniile sale noaptea trecută, chiar când ne era jefuită trăsura pe acel drum părăsit. Îşi plimbă privirea dezaprobatoare de la Munroe la soldaţii lui. Un drum pe care domnia voastră şi oamenii domniei voastre ar fi trebuit să patrulaţi, astfel încât nişte englezoaice decente ca mine şi ca draga mea soră aici de faţă să poată călători fără teama de a-şi pierde pungile. Îşi plecă ochii înainte de a adăuga uşor: Sau ceva încă şi mai valoros.

Câţiva dintre soldaţi îşi plecară capetele sau îşi feriră privirea, ruşinaţi de roşeaţa ei delicată. Connor îi cuprinse umerii cu un braţ, ascunzându-i cu blândeţe chipul la adăpostul cămăşii lui.

— Haide, haide, dragă! şopti el, aruncându-i lui Munroe o privire plină de reproş. Ţi-am promis că nu vom mai vorbi niciodată despre acea noapte îngrozitoare.

Colonelul fierbea de furie.

— Îmi pare rău, domnişoară, însă această poveste mi se pare cu totul absurdă!

Atunci, Connor făcu un pas în faţă, coborându-şi vocea primejdios de mult.

— Doar nu o numeşti pe această lady mincinoasă, nu-i aşa? Deoarece, în calitate de gentleman şi logodnic al ei, aş fi nevoit să îţi cer satisfacţie.

Munroe scrâşni din dinţi timp îndelungat. Când vorbi iarăşi, tonul îi era uşor şi convingător, iar cuvintele îi erau destinate numai Pamelei.

— Nu vreau să par lipsit de respect, domnişoară, dar am toate motivele să cred că acesta este bărbatul pe care îl vânăm de luni în şir. Îi flutură anunţul prin faţă. Un bărbat căutat de lege şi condamnat de Coroană la spânzurătoare pentru crimele înfiorătoare pe care le-a comis.

— Înfiorătoare? repetă încet Pamela, tremurul uşor al vocii ei prevenindu-i pe Connor că nu mai juca teatru. Cât de înfiorătoare? râse nervos. A scuipat pe Sfânta Biblie? A înecat un sac plin cu pisicuţe în găleată?

— Oh, a comis fapte mult mai înfiorătoare de-atât, răspunse Munroe cu gravitate. Fapte nepotrivite pentru urechile unei lady.

— Într-adevăr?

Când Pamela se desprinse din strânsoarea lui ca să poată lua anunţul din mâna lui Munroe, Connor se luptă cu o pornire copleşitoare de a o opri şi de a o ţine lângă el. De a o strânge în braţe şi de a o duce într-un loc de unde niciun bărbat – inclusiv acel ticălos mincinos de „haină roşie” – nu ar mai fi putut să o smulgă vreodată de lângă el.

Cât timp ea studie asemănarea cu schiţa din anunţ, aproape că o auzi cântărind vorbele lui Munroe, aproape că văzu talerele înclinându-se în favoarea colonelului. Ea nu avea niciun motiv să se îndoiască de cuvintele lui Munroe, nu avea niciun motiv să aibă încredere în el.

Mâna îi tremură abia vizibil când strânse anunţul şi strecură sulul de hârtie în buzunarul fustei.

— Dacă nu vă deranjează, sir, voi păstra asta ca să-l pot recunoaşte pe pungaş în caz că drumurile ni se vor mai întâlni vreodată. Dacă acest bărbat este pe jumătate atât de mişel precum spuneţi, atunci mă voi ruga să îl găsiţi şi să îl închideţi cât mai curând.

Îşi strecură iarăşi braţul pe sub al lui Connor, zâmbindu-i candid.

— Eşti pregătit, dragă? Îmi place atât de mult să iau masa *al fresco*[10] dimineaţa!

Connor îi întoarse zâmbetul Pamelei, zâmbindu-i larg la rândul său. Învinsese „hainele roşii” de nenumărate ori în ultimii câţiva ani, însă niciodată nu se lăsase cuprins de un asemenea val de satisfacţie.

Tocmai le întorceau spatele lui Munroe şi oamenilor săi, când mâna colonelului se întinse şi smulse jaboul şi gulerul lui Connor, descoperind urmele pale de frânghie ce îi însemnau gâtul gros pe o parte.

Buzele lui Munroe se curbară într-un rânjet triumfător.

— Şi cum explicaţi semnele alea, *milord?*

Connor îşi atinse uşor cicatricile cu degetele, nările fremătându-i într-un mod aristocratic.

— Trebuie că valetul mi-a legat prea strâns lavaliera.

Trăgând jaboul din mâna lui Munroe şi înnodându-şi-l în jurul gâtului, înclină din cap politicos.

— Cu voia domniilor voastre, domnilor, picnicul ne aşteaptă.

Lăsându-l pe Munroe spumegând de furie, se întoarseră şi porniră spre castel ca şi cum nu ar fi avut nicio grijă pe lume. Sophie i se alătură surorii ei, aruncându-le peste umăr o privire galeşă soldaţilor care rămăseseră cu gurile căscate.

Ajunseseră la jumătatea drumului spre punctul de strajă, când Munroe strigă:

— Nu vei putea să te ascunzi după fustele unei femei

---

10 În aer liber (în limba italiană, în original) (n.tr.)

pentru totdeauna! Nu-mi pasă dacă te intitulezi marchiz, duce sau prinţul regent în persoană; dacă mai pui piciorul în Scoţia, Dumnezeu mi-e martor că *o să te văd spânzurat!*

Connor îşi înclină capul spre Pamela, vorbind în şoaptă, pentru ca vântul să nu îi poarte cuvintele mai departe.

— O singură vorbă din partea ta, fetiţo, şi m-ar fi văzut spânzurat astăzi.

— Şi eu unde aş fi găsit un alt scoţian cu grumaz gros şi ţeastă şi mai groasă care să se dea drept fiul ducelui? Îi aruncă o privire piezişă, pe sub gene. În plus, nu pari deloc genul care să înece un sac plin cu pisicuţe într-o găleată.

— Dacă vrei să ştii, chiar îmi plac pisicuţele. Dar nu spune nimănui! Nu aş vrea să-mi stric reputaţia. Când trecură pe sub punctul de strajă, ridică privirea şi se încruntă spre turn. Aşadar, cum l-ai convins pe Brodie să te lase să faci trebuşoara asta cutezătoare? După ce-l voi strânge de gât cu mâinile mele, aş vrea să ştiu cât de rău ar trebui să-mi pară.

Pamela îi aruncă lui Sophie o privire grăitoare. Aceasta răspunse cu un zâmbet felin.

— Ah! exclamă Connor. Deci ce a făcut? I-a făgăduit că se va mărita cu el şi că îi va umple căsuţa de copilaşi?

Sophie se înfioră.

— Ba bine că nu! Dar m-am oferit să îl învăţ toate versurile cântecelului *înfumurata Maude, codoaşa din Banbury.*

Pamela aruncă o privire îngrijorată peste umăr, spre locul unde Munroe şi oamenii lui îşi organizau retragerea fără prea multă tragere de inimă.

— Crezi că a vorbit serios? Când a zis că te va vedea spânzurat dacă mai pui vreodată piciorul în Scoţia?

— Cred că am face bine să plecăm spre Londra de îndată ce Brodie îl va găsi pe vizitiul ăla laş al vostru şi îl va târî aici.

Cum Sophie intră în turn înaintea lor, Connor o trase pe Pamela de braţ, făcând-o să se oprească în umbrele reci din prag. Îşi sprijini antebraţul de arcada din piatră de

deasupra capului ei, folosindu-şi fără ruşine trupul impunător pentru a o face prizonieră acolo.

— Acum, că te-am văzut jucând cu asemenea talent, fetiţo, cum voi şti când vei spune adevărul?

Poate că buzele ei tremurară la apropierea alor lui, însă acest lucru nu le opri să se curbeze într-un început de zâmbet galeş.

— Nu vei şti.

Se aplecă pe sub braţul lui şi îşi ridică poalele fustelor, începând să urce treptele şi lăsându-l singur ca să chibzuiască la avertizarea ei.

Capitolul 9

— Îmi pare rău, domnişoară, dar ducele refuză să vă primească.

Pamela se aplecă din trăsura închiriată oprită pe aleea lungă, curbată, a domeniului ducelui, uitându-se cu neîncredere la chipul amabil al majordomului.

— Cum ar putea Excelenţa Sa să refuze să ne primească? I-ai spus că aduc veşti despre fiul său?

Majordomul pufni deloc elegant, ceea ce se potrivea perfect cu livreaua lui scrobită, stacojie şi cu peruca pudrată.

— Dumneata şi toţi şarlatanii, de aici până în Paris. Pe legea mea, numai în ultima săptămână au bătut la uşă trei francezi şi un belgian pitic, fiecare pretinzând că era moştenitorul de mult pierdut al Excelenţei Sale. Un individ impertinent chiar s-a strecurat pe fereastra de la dormitorul ducelui în timp ce acesta dormea. A insistat că semnul din naştere în formă de stea pe care îl avea pe... — nările patriciene ale majordomului fremătară în semn de dezgust –, *persoana* lui dovedea că el era adevăratul moştenitor. A fost nevoie de trei valeţi ca să-l luăm din faţa ducelui şi să-l aruncăm afară, lovindu-l în... — pufni din nou –, *persoana* lui.

Pamela se lăsă pe spate pe locul ei din trăsură, străduindu-se să îşi ascundă descurajarea. Nu îi trecuse niciodată prin cap că ar fi putut să existe şi alte încercări de a-l duce de nas pe duce, şi alţi impostori.

În ciuda rânjetului dezaprobator al majordomului, refuză să accepte că bătuseră atâta drum, îndurând zile istovitoare de călătorie, în zadar. Ea nu era un pitic belgian care să fie concediat fără drept la audienţă, sau aruncat afară, lovit în… *persoană.*

Se aplecă iarăşi din trăsură, oferindu-i majordomului cel mai cald şi fermecător zâmbet al ei.

— Te pot asigura că noi nu avem nici cea mai mică dorinţă să irosim timpul preţios al ducelui – nici pe al tău. Cred cu tărie că va fi interesat de ceea ce avem să îi împărtăşim.

Privirea neîncrezătoare a majordomului o măsură din cap până-n picioare. Chiar dacă purta cea mai bună rochie pe care o avea – o rochie de zi de culoarea sherry-ului ce se potrivea cu nuanţa ochilor ei –, ştia că atât gulerul şi manşetele tivite cu dantelă, cât şi capa de mătase asortată erau vechi de cel puţin trei sezoane. Şi că, în timp ce boneta ei îşi recăpătase aspectul vesel datorită unui mănunchi suplimentar de pene proaspete, pe ghetele ei credincioase se observau încă urmele şi zgârieturile căpătate pe drumurile aspre ale Scoţiei.

Mândria i se aprinse sub privirea dispreţuitoare a majordomului, la fel ca atunci când Connor îi descoperise tivurile peticite ale pantalonaşilor.

— Iertaţi-mă, domnişoară, spuse el, fiind clar că nu regreta nimic, dar mă îndoiesc sincer că o femeie de… *condiţia* dumitale ar putea avea ceva interesant de împărtăşit stăpânului meu.

Pamela îşi înăbuşi un ţipăt când două braţe calde, bărbăteşti o cuprinseră de talie pe la spate, ridicând-o cu uşurinţă de pe locul din trăsură şi aşezând-o pe pământ cu o uşurinţă ce îi tăie răsuflarea. Deschise gura ca să protesteze pentru că era tratată într-o asemenea manieră nedemnă, însă o închise repede când văzu cum dispărea

rânjetul de pe chipul îngâmfat al majordomului.

Acesta începu să meargă cu spatele, clătinându-se, când Connor coborî din trăsură, etalându-şi statura impunătoare şi dominându-i pe amândoi. Ochii majordomului, mari cât farfuriile, se înălţară sus, sus, sus – trecură de pieptul lat al lui Connor, de lăţimea impresionantă a umerilor acestuia şi se opriră, în sfârşit, pe chipul dur al bărbatului.

— Poate că nu ai înţeles-o pe doamna, spuse Connor, „r”-ul lui catifelat sunând şi mai seducător în comparaţie cu tonul ascuţit al majordomului. Doreşte să îl întâlnească pe stăpânul tău şi nu are nici cea mai mică intenţie să stea aici, pe alee, toată după-amiaza, la dispoziţia lui. Nici eu.

Majordomul înghiţi cu greutate, mărul lui Adam urcându-i şi coborând în gâtlejul alb ca laptele.

— Dar… dar… Excelenţa Sa nu primeşte vizitatori. Mi-a poruncit să vă întorc din drum.

— Iar eu îţi poruncesc să dai fuga înapoi acolo şi să-i spui că nu plecăm nicăieri până când nu acceptă să o asculte pe doamna. Când Connor se aplecă peste umărul Pamelei, majordomul deveni şi mai livid. Şi dacă trebuie să vină cineva să ne anunţe că ducele a fost atât de încăpăţânat încât să o refuze din nou, ai face bine să te asiguri că nu vei fi tu acela. Pentru că îţi pot da cuvântul meu că va fi nevoie de mai mult de trei valeţi ca să mă arunce afară, lovit în… *persoană.*

Ca să nu mai aibă nicio îndoială în acea privinţă, Brodie coborî din trăsură în spatele lor, desfăşurându-şi membrele chinuite până atunci în locul strâmt, nasturii din alamă ai livrelei lui de culoare albastru-închis forţându-se să stea încheiaţi peste pieptul său lat. O perucă pudrată îi stătea strâmb pe fruntea înaltă, o şuviţă arămie ieşindu-se de sub ea.

Când Brodie îşi dezveli dintele din aur, mârâind înfundat, majordomul se poticni mergând înapoi, aproape împiedicându-se în propriii pantofi cu catarame în graba de a se vedea scăpat de ei. Ajunsese la jumătatea drumului spre uşă, când îngăimă:

— Pe cine… pe cine să anunţ, sir?

Când Connor şovăi, Pamela fu cea care răspunse.

— Pe cineva pe care Excelenţa Sa i-ar plăcea foarte mult să îl întâlnească.

*

Situat la marginea Londrei, Warrick Park fusese căminul ancestral al ducilor de Warrick timp de mai bine de trei secole. Clădirea principală era o construcţie graţioasă, cu trei etaje, în stil georgian, cărămizile de un roşu plăcut îmbinându-se elegant cu calcarul.

Rândurile egale de ferestre albe cu cercevele îi ofereau conacului un aspect mult mai primitor decât merita. Două aripi elisabetane, provenind de la o structură mai timpurie a casei, încadrau conacul în cele două părţi laterale.

Toată acea grandoare reţinută era înconjurată de acri întregi de parc perfect îngrijit. După iarba bine tăiată, aleile atent măturate şi tufişurile tunse cu grijă, era clar că se depuneau toate eforturile ca toanele naturii să fie subjugate stăpânirii omului. Un asemenea ţel herculean necesita, fără îndoială, un regiment întreg de grădinari, care munceau toată ziua. Pamela presupuse că toamna li se ordona probabil să prindă frunzele care cădeau din copaci înainte să atingă pământul. Zări un templu în stil doric înălţat pe malul unui lac albastru străvechi, după un şir de sălcii plângătoare – un alt loc unde omul îşi lăsase amprenta asupra naturii.

Când doi valeţi îi conduseră pe ea şi pe însoţitorul ei pe sub porticul graţios ce adăpostea intrarea principală a casei, o adiere înmiresmată, încălzită de soarele de după-amiază, îi flutură şuviţele libere de păr de pe ceafă. Cât timp ea şi Sophie hoinăriseră prin Scoţia, în Anglia sosise primăvara. Muguri verzi şi fragezi împodobeau ramurile stejarilor ce mărgineau aleea. Alee acoperită cu un covor de iarbă proaspătă, ale cărei fire noi aveau culoarea înviorătoare a mentei.

Pamela îi aruncă lui Connor o privire furişă pe sub borul bonetei. Oare aprecia graţia blândă a zilei, ori îi lipsea frumuseţea sălbatică a patriei lui – vânturile aspre ce băteau dinspre nord, ameninţarea permanentă a ploii, promisiunea ispititoare a curcubeielor ce o urmau?

Aici nu se vedeau nori negri, purtători de tunete îngrozitoare, ci numai norişori albi, delicaţi, ce se perindau pe albastrul senin al cerului. Connor ar fi trebuit să arate ca şi cum locul lui nu era acolo, înconjurat cum era de capcanele civilizaţiei, dar paşii mari îi erau la fel de siguri ca în pădurea din Scoţia.

Valeţii flancară intrarea, împingând uşile înalte, duble, de stejar, şi îi invitară într-un hol cu trei ramificaţii, cu podeaua din marmură italiană. O pereche de scări grandioase urcau, curbându-se, spre balconul de la etajul al doilea, balustradele lor lustruite din mahon sclipind în razele de soare ce pătrundeau prin enorma fereastră boltită de deasupra uşii.

Pamela inspiră, înfiorându-se. Ea era cea care nu avea ce căuta acolo. Locul ei era în culise, în vreun teatru vechi, la adăpost de luminile orbitoare de pe scenă şi de privirile curioase. Mama ei era cea care ar fi putut juca un asemenea rol cu dezinvoltură, care şi-ar fi dat pe spate buclele de aur şi ar fi păşit în acel *conac* magnific de parcă i-ar fi aparţinut.

Însă mama ei nu mai era, îşi reaminti Pamela cu tristeţe, cortina fusese trasă peste viaţa ei de către o mână nevăzută înainte să se termine ultimul act. Îşi ridică bărbia, aruncându-i o privire regală unuia dintre valeţi înainte să îi predea umbrela şi mănuşile.

Majordomul care îi întâmpinase pe alee se uită încurcat la faldurile de lână ale pledului drapat pe umărul lui Connor.

— Vă pot lua… hmm… pătura, sir?

— Cred că o voi păstra, răspunse Connor. Dacă această casă este la fel de rece ca ospitalitatea stăpânului tău, s-ar putea să am nevoie de ea.

Atât Sophie, cât şi Brodie se holbau la holul de la

intrare cu gurile deschise de uimire. Pamela aproape că îl văzu pe Brodie calculând în minte valoarea busturilor din bronz şi a sfeşnicelor din argint.

— Servitorul şi servitoarea domniilor voastre pot aştepta în sala servitorilor, îi informă celălalt valet, pufnind batjocoritor. Mă îndoiesc că veţi sta mult.

Sophie o privi îmbufnată, părând oricum numai serviabilă nu. Fusese ideea Pamelei să ascundă nurii surorii ei sub un şorţ alb obişnuit şi să îi îndese buclele strălucitoare sub o bonetă tivită cu dantelă. A fi o actriţă slabă era sinonim cu a fi o mincinoasă nepriceputăşi, dacă se deghiza în servitoare, Sophie avea o scuză ca să nu-şi deschidă frumoasa guriţă şi să îi dea de gol pe toţi. Pamela nu se simţise nicicând mai recunoscătoare că ele două nu semănau deloc ca două surori.

— Aş prefera ca servitoarea mea să rămână cu mine, îl anunţă Pamela pe valet.

— Şi omul meu, cu mine, adăugă Connor pe un ton care nu suporta discuţie.

Brodie îşi dezveli dintele din aur într-un rânjet feroce. Amândoi valeţii începură să tremure.

Îi urmară pe servitori de-a lungul unui coridor placat cu lambriuri din lemn scump de cireş. Pamela era foarte conştientă de prezenţa lui Connor în spatele ei. Întotdeauna se considerase robustă ca un ponei bun de muncă pe lângă nimfa de Sophie, însă Connor avea un fel aparte de a o face să se simtă delicată ca o porumbiţă.

Sperase că aveau să fie primiţi în vreun salon întunecat, unde lipsa luminii le-ar fi putut aduce un avantaj. Dar valeţii îi escortară într-un solariu luminos, cu ferestre franceze înalte aliniate de-a lungul a doi pereţi şi cu o junglă luxuriantă de plante năpădind colţurile. Lambriurile ce acopereau ceilalţi doi pereţi fuseseră ornate cu frunze aurite şi vopsite într-o nuanţă veselă.

— Domnişoara Pamela Darby şi… *un însoţitor,* anunţă unul dintre valeţi, tonul dispreţuitor al acestuia vădindu-i foarte clar sentimentele pentru micul lor grup pestriţ.

Înainte ca ochii Pamelei să se poată acomoda cu

lumina puternică, atât el, cât şi camaradul lui îşi luară tălpăşiţa, mai mult decât uşuraţi să plece de acolo.

— Darby, ei? Un nume destul de comun pentru o asemenea fată îndrăzneaţă şi nesăbuită, nu-i aşa?

Acel ton acid îi zdruncină încrederea Pamelei, făcând-o să se simtă de parcă ar fi fost deja daţi în vileag. De parcă un batalion de conetabili aşteptau să se năpustească asupra lor de după jungla de plante şi să îi trimită la Newgate într-o căruţă cu gratii.

— Intră, te rog, domnişoară Darby! De vreme ce nu am nicio intenţie să îţi permit să îmi deranjezi ceaiul de după-amiază, dumneata şi *însoţitorul* dumitale aţi putea să îmi ţineţi companie.

Clipind din cauza luminii orbitoare, Pamela se îndreptă în direcţia acelei voci enervante, atrasă ca o muscă de firele strălucitoare ale unei pânze de păianjen.

Gazda lor stătea lângă peretele din capătul îndepărtat al încăperii, într-o revărsare de lumină. La început, ea crezu că putea să fie instalat pe un tron, dar, clipind încă o dată, îşi dădu seama că era un fel de scaun cu rotile, făcut din lemn şi fier. În ciuda căldurii plăcute din încăpere, purta un şal înfăşurat pe umeri şi o pătură vişinie îi acoperea bine picioarele. Avea părul lung şi lins – şaten-deschis, cu câte o şuviţă argintie surprinzătoare la fiecare tâmplă. Ochii înfundaţi în cap şi obrajii traşi trădau atât ravagiile bolii, cât şi ale trecerii timpului, însă efectul înfăţişării lui nu ar fi fost atât de devastator dacă nu ar fi existat portretul atârnat chiar deasupra capului său.

Portretul unui bărbat în primii ani ai tinereţii sale. Îmbrăcat în costum de călărie, stătea sub coroana bogată a unui ulm, cu un picior pe o piatră şi cu o puşcă sub braţ. O haită de prepelicari care îl priveau cu adoraţie îi săltau la picioare. Se uita la pictor cu o aroganţă regală ce ar fi putut deveni insuportabilă dacă nu ar fi fost temperată de curbarea poznaşă a buzelor şi de sclipirea diavolească din ochii căprui.

Gazda lor privi peste umăr, urmând direcţia privirii Pamelei.

— Ce diavol chipeş am fost, nu-i aşa? Şi să nu crezi că nu aveam habar de asta. Foarte puţine femei au putut să reziste farmecului meu.

Pamelei i-ar fi făcut o deosebită plăcere să îl contrazică, dar când se uita la bărbatul din acel portret îi era uşor să înţeleagă cum de o femeie putea să se îndrăgostească nebuneşte de el… şi să îl dispreţuiască în egală măsură când îi frângea inima. Deşi Connor nu era cu adevărat fiul lui, se temea că aceea era o calitate pe care amândoi o aveau.

Îşi desprinse privirea de la portret şi descoperi că subiectul lui o observa pe sub arcada hâtră a unei sprâncene argintii ridicate, în timp ce îşi ducea la buze o ceaşcă fină de porţelan. Ceva din candoarea privirii lui scăpărătoare o încurajă.

Trăgând adânc aer în piept şi profitând de o şansă primejdioasă, începu:

— Este o pictură impresionantă, dar cam singuratică, nu credeţi? Ar fi mult mai uimitoare însoţită de un portret asemănător al ducesei Domniei Voastre.

Ducele se înecă cu ceaiul.

Chiar şi în starea sa precară, prezenţa ducelui era atât de autoritară, încât Pamela nu o remarcă pe femeia aşezată pe fotoliul tapiţat cu brocart din dreapta acestuia până când nu se ridică şi începu să îl bată uşurel pe spatele costeliv. Frumuseţea ei era dintre acelea care înfloreau timpuriu şi se ofileau prea devreme, răpindu-i luciul auriu al părului pieptănat într-un coc înalt, şi încreţindu-i pielea de pe gât ca hârtia creponată.

Femeia o măsură cu atenţie pe Pamela, ochii ei albastru-închis deschizându-se larg de indignare.

— Îmi dau seama că s-ar putea ca manierele fratelui meu să se fi prăfuit puţin de când s-a închis departe de lume, dar acest lucru nu îţi dă dumitale dreptul să vii aici şi să îl superi cu asemenea prostii, în *această* casă nu vorbim despre *acea* femeie!

Ducele îşi izgoni sora cu o fluturare iritată a mâinii, lăcrimând încă în timp ce tuşea violent într-un şerveţel din

pânză de in Pamela simţi o înţepătură de remuşcare când văzu petele strălucitoare de sânge ce pătau pânza veche.

— N-o luaţi în seamă pe Astrid, îngăimă el răguşit, ştergându-şi buza inferioară cu şerveţelul. Sora mea nu face decât să tragă de timp, aşteptând ca eu să mor şi să îmi pretindă moştenirea pentru plodul ăla al ei bun de nimic.

Cum sora ducelui se retrase pe scaunul ei, aţintind-o încă pe Pamela cu o duşmănie făţişă, fata îşi simţi inima tresărind din cauza unui entuziasm periculos. Se abţinu cu greu să nu îi arunce lui Connor o privire triumfătoare.

Ducele se încruntă la ea pe sub sprâncenele argintii.

— Dacă vrei să ştii, fetişcană obraznică, nu există portrete cu ducesa mea. Am poruncit ca toate să fie îndepărtate cu ani în urmă. Şi acum, aşează-te! *Aşează-te!* Făcu semn cu mâna spre canapeaua şi scaunele grupate în faţa tronului său improvizat, concediindu-i pe însoţitorii ei cu o căutătură dispreţuitoare. Nu are rost să îţi răceşti gura cu prezentările. Le găsesc obositoare şi inutile, de vreme ce deja îi cunosc pe toţi cei pe care vreau să îi cunosc, şi pe mulţi pe care aş vrea să nu îi fi întâlnit niciodată.

Pamela se aşeză pe canapea. Sophie era gata să ia loc lângă ea, când Pamela îşi drese vocea cu subînţeles. Scoţând un oftat de adâncă suferinţă, Sophie se duse la capătul canapelei, oprindu-se cu mâinile împreunate în faţă, ca o servitoare îndatoritoare.

Connor luă loc cu mare grijă pe un delicat scaun Hepplewhite, întinzându-şi în faţă picioarele lungi. Brodie se opri chiar în spatele scaunului lui Connor, stând atent şi încordat ca un buldog enorm cu perucă.

Ducele făcu semn din cap spre Sophie.

— Ce-ar fi să te faci utilă, fato, şi să o ajuţi pe sora mea să servească?

Când Sophie înclină, pur şi simplu, din cap şi i se alătură lui Astrid lângă măsuţa pentru ceai, ducele o întrebă pe Pamela:

— Ce-i cu fetişcana? Oare este mută sau doar înceată la minte, cum pare?

— Niciuna, nici alta, Excelenţă, răspunse Pamela, simţindu-se recunoscătoare pentru că era o mincinoasă mult mai bună decât Sophie. Este doar timidă.

Sora ducelui turnă ceaiul, iar Sophie cea tăcută împărţi ceştile, apoi trecu pe la fiecare cu o tavă încărcată cu prăjituri. Deşi Connor le refuză pe amândouă, Brodie se întinse peste umărul lui, pescui o prăjitură cu frişcă de pe tavă şi şi-o aruncă pe toată în gură, mestecând mulţumit. Pamela tresări când şi lingura din argint din cana cu frişcă se făcu nevăzută, dispărând fără urmă în mâneca lui.

Când Sophie se întoarse la locul ei de lângă canapea, ducele se uită pieziş la penele căzute de pe boneta Pamelei.

— Cu toate că vestimentaţia ta demodată ar putea sugera altceva, presupun că tocmai ai sosit din Paris şi ai o poftă teribilă să pui mâna pe mica mea recompensă?

Simţindu-se recunoscătoare pentru că avea ceva cu care să-şi ţină ocupate mâinile tremurătoare, Pamela luă o înghiţitură de ceai.

— Nu din Paris, Excelenţă, ci din Scoţia.

— Din Scoţia! De ce şi-ar pierde cineva timpul în Scoţia? Pe legea mea, scoţienii nu sunt altceva decât o grămadă de barbari care poartă fuste, prea ignoranţi şi insolenţi ca să-şi vadă interesul! Aruncă o privire vicleană spre kiltul lui Connor. Fără supărare, flăcăule!

— Nici vorbă, murmură Connor, cu ochii mijiţi ca nişte lame ascuţite.

Pamela îşi bău restul de ceai cu o sorbitură zgomotoasă. Ştia că ar fi făcut bine să le pledeze cazul înainte ca tâlharul să se dezlănţuie sau să îi înfigă în gâtlej potenţialului binefăcător o furculiţă pentru prăjituri. O furculiţă pentru prăjituri furată probabil de pe tavă de către Brodie.

Aşezându-şi ceaşca goală pe masa delicată cu un singur picior de lângă cotul ei, spuse:

— Nu mi-am pierdut timpul în Paris, Excelenţa Voastră, pentru că ştiam că fiul domniei voastre nu avea să fie găsit acolo.

Ducele îi dărui un zâmbet binevoitor.

— Şi cum ai ajuns la această rară concluzie, draga mea? Bazându-mă pe interacţiunea noastră limitată de până acum, pot doar să presupun că nu a fost rezultatul gândirii tale strălucite.

Connor se ridică pe jumătate de pe scaun, dar Pamela îl opri cu o privire rugătoare. El se aşeză la loc, căutătura lui arzătoare prevenind-o însă că data următoare nu avea să mai aibă atâta succes.

Pamela căută în săculeţul de mână, scoase scrisoarea mamei ei şi i-o întinse ducelui.

— Poate că rândurile soţiei Domniei Voastre vor vorbi cu mai multă elocvenţă decât aş putea eu.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Archibald! exclamă sora lui. De ce nu mă laşi să sun valeţii, ca să-i dăm afară pe ticăloşii ăştia? Ştiu că aproape ţi-ai ieşit din minţi de plictiseală şi că te amuzi chinuindu-i, dar chiar nu este nevoie să-ţi pierzi timpul şi vocea citind vreun fals ridicol, care…

— Taci, Astrid! lătră ducele. Ţine-ţi limba aia ascuţită cinci secunde şi adu-mi scrisoarea aceea!

Sora lui se supuse fără voie, pornind cu paşi mari spre Pamela şi smulgându-i scrisoarea din mâna întinsă. Pamela se abţinu cu greu să nu o tragă înapoi. Poate că scrisoarea ducesei o costase foarte mult pe mama ei, dar era tot ceea ce ea şi Sophie mai aveau de la ea.

Ducele îşi coborî privirea posomorâtă la scrisoare, întorcând-o pe toate părţile. Poate că sigiliul din ceară se fărâmiţase în decursul anilor, dar îl putea încă recunoaşte ca fiind al său.

Pamela îşi ţinu răsuflarea când ducele despături paginile, ştiind că avea să recunoască şi scrisul elegant al soţiei lui, indiferent de cât de şters sau de pătat ar fi fost.

Când termină de răsfoit paginile, ducele strânse scrisoarea în pumn şi o flutură spre Pamela, cu o expresie feroce pe chip.

— Cine era această Marianne? De ce i-ar fi împărtăşit soţia mea asemenea intimităţi cutremurătoare?

— A fost cea mai bună prietenă din copilărie a soţiei Domniei Voastre. Pamela îşi îndreptă ţinuta pe scaun, neputându-şi ascunde nota de mândrie din voce. Şi mama mea.

Ducele îşi lăsă capul pe spătarul scaunului, ca şi cum ar fi fost deodată prea slăbit pentru a şi-l mai ţine drept.

— Doamne, Dumnezeule, este cu adevărat moartă, nu-i aşa?

La început, Pamela crezu că se referea la mama ei, dar, într-o clipă, îşi dădu seama că vorbea despre ducesă… soţia lui.

Ea şi Connor schimbară nişte priviri uluite. Nu îi trecuse niciodată prin cap că, în vreun ungher tainic din ceea ce ar fi trebuit să fie inima lui, ducele ar fi putut să aştepte veşti atât despre soţia sa fugară, cât şi despre moştenitorul său. Conştientizarea acelui lucru o făcu să se simtă şi mai copleşită de vină.

— Mă tem că da, Excelenţă, răspunse ea cu blândeţe. Nu a ajuns niciodată la căsuţa bunicului ei. Nu a supravieţuit călătoriei în Scoţia.

— Presupun că am ştiut-o dintotdeauna. Oftă, pleoapele brăzdate de vinişoare albastre închizându-i-se peste ochii obosiţi. Femeia aia neroadă şi încăpăţânată probabil că a murit doar ca să-mi facă-n ciudă. Când deschise iarăşi ochii, aceştia îi erau la fel de duri şi distanţi ca şi vocea. Cum ceea ce-ţi doreşti este recompensa, ca să-ţi burduşeşti săculeţul lacom, bănuiesc că mi-ai adus veşti şi despre fiul meu.

Pamela trase adânc aer în piept, rugându-se ca Dumnezeu să o ierte pentru că îi osândise pe toţi cu minciuna ei.

— Am făcut mai mult decât atât, Excelenţă. Vi l-am adus pe fiul Domniei Voastre.

Capitolul 10

Ducele se înălţă brusc în scaun, pete roşiatice apărându-i pe obrajii traşi. Ochii căprui i se aprinseră de un foc nepământean şi, preţ de o clipă năucitoare, semănă mai mult cu tânărul plin de viaţă pictat în portretul din spatele lui decât cu bărbatul sfrijit, prematur îmbătrânit, care devenise.

Deschise gura, dar îl înecă o tuse chinuitoare. Lady Astrid sări de pe scaun şi începu să îl bată uşor pe spate, aruncându-i Pamelei o privire acuzatoare.

— Uite ce i-ai făcut, fată vicleană! Ar trebui să-ţi fie ruşine! Pe legea mea, o asemenea emoţie s-ar putea dovedi prea puternică pentru inima lui slăbită!

Când Astrid îi şterse cu blândeţe fruntea, cu propria ei batistă, apoi îi turnă ceai proaspăt într-o ceaşcă şi i-o duse la buze, Pamela se încruntă. Grija acesteia pentru bunăstarea fratelui ei părea sinceră.

— Spune o singură vorbă, Archie, îl îndemnă ea când convulsiile se mai domoliră, şi voi scăpa de aceşti şarlatani şi de pretenţiile lor absurde, apoi voi trimite după medic!

Pamela nu îşi putu reţine o înţepătură de milă când ducele îndepărtă cu bruscheţe mâna surorii lui. Ea se retrase, oprindu-se la dreapta sa, demnitatea rănită citindu-i-se în fiecare linie a ţinutei rigide.

Privirea pătrunzătoare a ducelui nu mai era pironită asupra Pamelei, ci asupra lui Connor.

— Tu! croncăni el, ridicând un deget tremurător spre Connor. Nu pari genul care s-ar mulţumi să se ascundă după fustele unei femei, în timp ce ea ţi-ar purta bătăliile!

Pamela începu să vorbească.

— Excelenţă, eu…

— Are dreptate, spuse Connor, ridicându-se de pe scaun. Nu mai vreau să mă ascund.

Vocea ducelui se auzi doar ceva mai tare decât un mârâit.

— Atunci, vino aici, flăcăule, şi lasă-mă să mă uit puţin la tine!

Pamela îşi ţinu răsuflarea, fiind conştientă că lui

Connor nu avea să îi pice bine să i se ordone. Mai ales în asemenea mod imperios.

Dar, după o scurtă ezitare, el porni agale spre scaunul ducelui şi se opri, pur şi simplu, acolo, privind în jos la bărbat.

— Nu sta aici, dându-mi târcoale de parcă ai fi îngerul Gabriel venit să-mi condamne sufletul negru! hârâi ducele, făcându-i semn cu degetul să se apropie. Apleacă-te, ca să-ţi pot vedea faţa!

Comanda bătrânului nu îi lăsă de ales lui Connor. Ştiind că soarta fiecăruia dintre ei atârna de acel moment, Pamela îşi înfipse unghiile în palmă când el se lăsă într-un genunchi în faţa scaunului ducelui, ajungând nas în nas şi ochi în ochi cu acesta.

Pamela nu îi putea zări chipul lui Connor, însă îl vedea foarte bine pe al ducelui. Şi acela devenea din ce în ce mai palid, ca o mască mortuară, pe măsură ce scruta trăsăturile lui Connor, ochii arzători fiind singurii ce mai păstrau o licărire de viaţă în ei.

Numai când ridică o mână nesigură şi îi cuprinse obrazul lui Connor, îşi dădu ea seama, cu o împunsătură de uimire, că sclipirea din acei ochi nu mai era răutate, ci lacrimi.

— Ar fi trebuit să ştiu din clipa în care ai intrat în cameră, şopti el, sorbind fiecare linie a chipului lui Connor cu o sete înfierbântată. Ai privirea mamei tale. Ochii ei…

Spre lauda lui Connor, nu se feri de atingerea bărbatului, ci îşi aşeză mâna peste a ducelui pentru a-i opri tremuratul.

Pamela îşi plecă fruntea, sfâşiată de un amestec ameţitor de ruşine şi triumf. Planul pe care îl pusese în mişcare când ea şi Sophie fugiseră din Londra dădea, în sfârşit, roade. Cu adevărat nu-şi dorise să tragă pe sfoară un bătrân bolnav, dar, procedând astfel, îi oferise lui Connor şansa de a-l demasca pe ucigaşul mamei ei şi asigurase viitorul surorii ei. Rolul ei acolo se încheiase. Cel puţin pentru moment.

Din acea zi, nu avea să mai poată lua legătura cu

Connor decât prin mesaje şoptite de către Brodie. În viaţa unui viitor duce – chiar şi a unuia măsluit, nu era loc pentru fiica unei actriţe, născută în aşternuturi nepotrivite. Avea încredere în Connor că avea să-şi respecte partea din târgul lor blestemat şi să o ajute să îl dea în vileag pe ucigaşul mamei ei, însă, odată îndeplinită acea sarcină, tovărăşia lor urma să ajungă, de asemenea, la final. El avea să fie liber să-şi trăiască viaţa ca viitorul duce de Warrick, iar ea urma să fie liberă să se retragă la malul mării, să coacă chifle şi să strângă pisici.

Brusc, dorindu-şi să fugă de acea regăsire tandră, care nu era deloc o regăsire, se ridică în picioare.

— Iertaţi-mă, Excelenţă, însă îmi dau seama că Domnia Voastră şi fiul Domniei Voastre sunteţi străini unul de celălalt şi că trebuie să fiţi nerăbdători să vă cunoaşteţi. Mă bucur că străduniile mele au fost rodnice în căutare şi că am putut să vi-l aduc înapoi. Voi lăsa adresa unde sunt găzduită, iar Domnia Voastră vă puteţi trimite avocatul să ia legătura cu mine în ceea ce priveşte înmânarea recompensei.

Se întoarse orbeşte spre uşă, fiind încredinţată că Sophie avea să o urmeze.

— Nu fi atât de grăbită, domnişoară Darby! Nici atât de modestă!

Acea voce poruncitoare o ţintui locului. Fiindcă nu îi aparţinea ducelui, ci lui Connor. Se întoarse încet şi îl văzu stând lângă duce.

Dacă nu ar fi ştiut mai bine, Pamela ar fi jurat că acela era locul lui. Ducele îl ţinea încă de mână, ca şi cum s-ar fi temut că, dacă îi dădea drumul, ar fi dispărut iarăşi în sălbăticie şi nu ar mai fi fost găsit niciodată.

În acea încăpere avusese loc un schimb de putere inexplicabil. Ceva ce o lăsase pe Pamela la fel de emoţionată şi de uimită pe cât arăta sora ducelui.

Ochii cenuşii şi reci ai lui Connor erau mai de nepătruns ca niciodată, felul în care accentua „r”-ul suna mai plăcut auzului.

— Doar nu plănuieşti să dai bir cu fugiţii înainte ca eu

şi – şovăi mai puţin de o clipă – *tatăl* meu să îţi mulţumim cum se cuvine pentru că ne-ai reunit.

Ea schiţă un zâmbet nervos.

— Sunt sigură că recompensa vă va exprima recunoştinţa mult mai bine decât ar putea vreodată să o facă vorbele Domniilor Voastre.

Connor îi zâmbi, gropiţa din obraz având un efect şi mai devastator însoţită de ridurile seducătoare din colţurile ochilor. Zâmbetul îi era straniu de asemănător cu al bărbatului din portretul din spatele lui.

— Ascultaţi-o numai, Excelenţă! Fetişcana aceasta ar vrea să vă facă să credeţi că nu este decât o oportunistă lacomă, când adevărul este de fapt altul.

— Chiar aşa? şopti Pamela cu un firicel de voce.

— Chiar aşa? repetă Sophie, uitând cu totul de propriul jurământ de tăcere.

— Păi, da, chiar aşa! Trăgându-şi uşor mâna din strânsoarea ducelui, Connor se îndreptă spre Pamela cu graţia extraordinară a unui prădător. Şi la fel de periculos. Încearcă să-şi ascundă inima generoasă faţă de noi toţi, ca să nu ne strice regăsirea. Nu vrea să ştiţi că eram pierdut cu adevărat până să mă găsească ea.

Pamela îşi ţinu răsuflarea când Connor îi luă mâna şi i-o ridică, atingându-i încheieturile degetelor cu buzele lui calde şi umede, cu o intimitate ce o făcu să se înfioare.

— Ştiu care ne-a fost înţelegerea, fetiţo, dar nu mai pot să tăinuiesc micul nostru secret.

Pamela suspină adânc, crezând că se afla pe punctul de a dezvălui că era un impostor şi că astfel aveau să ajungă cu toţii în temniţă, dacă nu în ştreang.

Era mult prea încremenită de groază ca să se împotrivească atunci când el îşi strecură un braţ în jurul taliei ei şi o conduse spre duce, care le urmărise schimbul de replici cu o fascinaţie lacomă.

— Nu am venit astăzi aici ca să-mi cer dreptul din naştere, Excelenţă, spuse el cu sinceritate. În această zi nu aş avea nevoie decât de binecuvântarea Domniei Voastre.

Mult prea târziu observă Pamela scânteia diabolică

din ochii lui Connor. O scânteie pe care o mai văzuse o dată, când îi lipise pistolul fals de inimă şi apăsase pe trăgaci.

— Singurul mod în care va folosi domnişoara Darby recompensa va fi pentru zestrea ei, fiindcă, spre umila mea recunoştinţă şi marea uimire, a acceptat să-mi devină soţie.

Capitolul 11

— Ticălos nenorocit! Hoţ blestemat! Ce… ce… Pamela încercă să îşi amintească unele dintre insultele ce îi fuseseră oferite cu atâta generozitate de către contrabandiştii din bârlogul de proscrişi. Ce mişel, scandalagiu, fiu de… Trânti un picior de iepure într-o tavă plină cu făină de orez, ridicând un nor de praf înecăcios în aer şi provocându-i lui Sophie un acces de strănuturi delicate. Pe legea mea, ar fi trebuit să-l las pe colonelul Munroe să-l spânzure cu propriul jabou!

Sophie împrăştie cu mâna norul de praf, apoi se întoarse la îndeletnicirea de a încerca să aranjeze buclele dese ale Pamelei într-un fel de coc uşor de pieptănat.

— Dacă nu mă înşel, cred că se obişnuieşte să accepţi cererea în căsătorie a unui marchiz cu ceva mai multă graţie.

— Asta a fost a doua oară când netrebnicul ăla mincinos m-a atras direct într-o capcană. Şi ultima, ţin să adaug. Pamela se aplecă pe taburetul jos, încruntându-se la propria reflexie din oglinda măsuţei de toaletă. Începea să arate aproape la fel de febrilă şi de nebună ca ducele. Încă nu pot să-mi dau seama de ce ar fi făcut un asemenea lucru josnic!

— Ce lucru? Sophie oftă cu dor, aşezând o buclă după urechea Pamelei şi prinzând-o cu un pieptene în formă de scoică. Să declare dragostea pe care ţi-o poartă într-o cameră plină cu oameni şi să anunţe că tu ai acceptat să-i fii mireasă?

— Întocmai! Ştiam că este un nemernic înnăscut, dar niciodată nu m-am aşteptat să se coboare la ceva atât de monstruos. Ai văzut cum se uita la mine nesuferita aceea de Lady Astrid? Ai fi zis că eram ceva ce se înfipsese în tocul cizmei lui! Şi am crezut că ducele avea să sufere un atac de apoplexie şi să cadă mort, atunci şi acolo! Cu siguranţă consideră că am ajuns la concluzia că recompensa nu este destul de bună pentru mine. Că am pus ochii chiar pe ducat!

Sophie se aplecă peste umărul Pamelei, strângând la piept peria argintată.

— Poate că a vorbit din inimă. Poate că s-a îndrăgostit *nebuneşte* de tine şi nu suportă gândul de a mai trăi fie şi o singură oră din viaţa lui fără să te aibă pe tine alături.

Cumva, cuvintele şăgalnice ale surorii ei o loviră mai puternic decât trădarea lui Connor. Pentru că, preţ de o clipă efemeră, când Connor o privise adânc în ochi şi îi dezmierdase blând mâna cu buzele, propria ei inimă îndrăznise să dea naştere unei asemenea idei ridicole.

Apoi însă zărise acea scânteiere vicleană în ochii lui şi îşi amintise că ea nu era mama ei. Nici măcar Sophie, că tot venise vorba. Ea nu avea să fie niciodată genul de femeie care să trezească o asemenea pasiune unui bărbat. Vorbele serioase ale lui Connor fuseseră menite să îi ia în râs pe toţi cei din încăpere, inclusiv pe ea.

Se aşeză din nou dreaptă pe acel taburet.

— Te pot asigura că acel Connor Kincaid nu se iubeşte decât pe el şi ceea ce are de câştigat din mica noastră alianţă profană.

— Ei bine, dacă tu nu vrei să te măriţi cu el, o voi face eu! Sau cel puţin aş face-o, dacă ar şti că exist. Sophie oftă. Nu am întâlnit niciodată un bărbat atât de indiferent la farmecele mele. Ai putea să pui rămăşag că inima lui aparţine deja altcuiva.

— Poate că aşa este, răspunse Pamela uşor, amintindu-şi de medalionul din aur pe care el îl protejase cu atâta grijă şi pe care îl purta încă aproape de inima lui. Au! strigă ea când Sophie îi strânse altă buclă în coc. Îşi frecă

scalpul, care o ustura, uitându-se la sora ei în oglindă. Nu pot să cred că mama te-a lăsat să îi aranjezi părul atâţia ani! E o minune că nu a sfârşit cheală!

— *Maman* nu se foia nici pe departe atât de mult, nici nu avea un asemenea păr imposibil! replică Sophie, înfigând o agrafă în scalpul delicat al Pamelei. Şi nu ar trebui să te plângi. La urma urmei, tu vei avea parte de o cină în toată regula, în timp ce eu voi fi lăsată să lâncezesc pe aici, de una singură.

Deşi Sophie făcea să pară că se aflau în cea mai murdară dintre temniţe, apartamentul lor elegant, cu salonul confortabil, cu garderoba şi dormitorul alăturat, era mult mai spaţios decât oricare alt loc în care trăiseră vreodată împreună cu mama lor. În realitate, Pamela era cea care o invidia pe Sophie. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să se târască în patul cu baldachin, minunat pictat, şi să îşi tragă peste cap aşternuturile somptuoase.

— Dacă nu încetezi să te vaiţi, spuse ea, te cobor în rang şi te numesc spălătoreasă de vase, şi n-ai decât să te duci să rozi un os de găină în bucătărie!

Cum sora ei nu râse la acea glumă, Pamela oftă şi se răsuci pe taburet, ca să o privească în faţă.

— Îmi pare tare rău pentru toate astea, dragă! Dacă aş fi ştiut că aveam să stăm pe aici pentru mai mult timp decât pentru ceaiul de după-amiază, le-aş fi spus că eşti sora mea, nu servitoarea. Sunt convinsă că nu îţi va fi uşor să joci acest rol, dar măcar voi şti că eşti în siguranţă, şi nu la mila vreunui nobil cu ochi alunecoşi. Îţi promit că voi dezvălui adevărata ta identitate imediat ce… Şovăi, hotărâtă încă să îi ascundă lui Sophie adevărul despre soarta crudă a mamei lor. Imediat ce va fi prudent.

Cu toate că păru oarecum îmblânzită de compasiunea Pamelei, nările lui Sophie fremătară totuşi într-un pufnet rănit.

— Ai fi putut măcar să ai decenţa să le spui că sunt o servitoare *franţuzoaică.*

Pamela se răsuci la loc pe taburet, zâmbindu-i larg lui Sophie în oglindă.

— Ştii, sunt unele doamne care îşi bat servitoarele în mod regulat cu peria de păr, ca să-şi îmbunătăţească starea de spirit.

Sophie scutură din cap, pufnetul ei deloc elegant spunându-i Pamelei ce părere avea despre acea idee. Însă termină de aranjat părul Pamelei trăgând şi împungând foarte puţin, îndepărtându-se, în sfârşit, de taburet cu o mişcare exagerată a periei şi un *„Voilà!”* triumfător.

Pamela îşi atinse părul cu o mână. Trebuia să recunoască faptul că sora ei făcuse minuni cu puţinele resurse pe care le avea la dispoziţie. Sophie împletise una dintre panglicile ei roz printre buclele grele înainte să le prindă într-un coc grecesc graţios, la ceafa Pamelei. Înfăţişarea acesteia ar fi putut să pară prea severă dacă nu ar fi existat ciorchinii de cârlionţi strălucitori pe care ea îi lăsase să încadreze chipul Pamelei.

Strângând marginea măsuţei de toaletă, Pamela inspiră adânc şi tremurător. Poate că tenul îi era prea palid, iar ochii, prea scânteietori, dar măcar părul îi stătea perfect.

Acum nu îi mai rămăsese nimic de făcut decât să coboare la parter şi să îşi înfrunte logodnicul trădător – şi poate pe mişelul care avea să încerce să îl ucidă.

*

Connor se învârtea de colo-colo prin extravagantul său apartament, neliniştit, aşteptând să fie chemat la cină. Deşi patul înalt, din mahon, cu baldachin şi patru pilaştri, ce domina iatacul, era mai mare decât unele dintre celulele de închisoare prin care trecuse de-a lungul anilor, încă se simţea de parcă pereţii se strângeau în jurul lui. Cel puţin de fiecare dată când legea îl aruncase în închisoare, ştiuse că avea şanse să scape. Îşi strecură o mână pe sub guler, frecându-şi cicatricile lăsate de laţul călăului.

Petrecuse prea mulţi ani cutreierând prin munţi şi pârloage, sălbatic şi liber. De-abia putea respira acolo, înăuntru.

Era vizuina perfectă pentru un gentleman. Pereţii din ghips fuseseră zugrăviţi într-o nuanţă caldă de roşu-vişiniu şi erau acoperiţi cu lambriuri verde-închis. Toată mobila era făurită din lemn scump de cireş, vopsit în culori calde, sau din mahon lucios, având aceeaşi culoare ca părul Pamelei. O pereche de scaune confortabile, îmbrăcate în piele crem, tronau în faţa căminului din marmură neagră.

Aerul era încărcat cu aromele masculine de lemn şi de piele, şi nu se zărea nici urmă de praf. Era aproape ca şi cum apartamentul l-ar fi aşteptat.

Nu pe el, se corectă posomorât. Pe fiul ducelui.

Când ducele îi atinsese obrazul şi îl privise de parcă era răspunsul la toate rugăciunile pe care le înălţase vreodată, se aşteptase să simtă un fior de victorie, nu un val copleşitor de milă şi de vină. În acel moment ar fi dat orice să se afle înapoi în Ţinutul Muntos al Scoţiei, galopând ca o furtună peste pârloage, pe calul lui, cu legea pe urme.

Odată, oamenii din clanul lui îl priviseră în acelaşi fel – de parcă ar fi avut puterea să le împlinească toate visurile de a reuni clanul Kincaid. Timp de aproape zece ani călăriseră alături de el, zădărnicind la fiecare pas planurile „hainelor roşii”. Fuseseră mai apropiaţi decât fraţii, fiind uniţi de corzile loialităţii mai puternic decât prin sânge. Însă până la urmă Connor îşi dăduse seama că nu îi conducea decât direct spre spânzurătoare. Aşa că, în urmă cu cinci ani, într-o dimineaţă ceţoasă din Ţinutul Muntos al Scoţiei, încălecase pe calul lui şi plecase, lăsându-şi oamenii şi visurile mult în spate.

Răsucindu-se pe călcâie, o porni spre fereastra ce dădea înspre grădini, disperat să îşi hrănească plămânii hămesiţi cu o gură de aer proaspăt. Strânse cerceveaua ferestrei cu ambele mâini şi trase, încercând să o ridice. Nu se clinti. Judecând după stratul gros de vopsea albă de pe rama ei, fereastra fusese vopsită recentă.

Blestemând muncitorii nepăsători, Connor se uită prin preajmă după ceva care l-ar fi putut ajuta să forţeze fereastra. Se îndreptă spre cămin şi se întoarse cu un vătrai din fier. Era pe punctul de a slăbi strânsoarea vopselei pe

cercevea, când vătraiul îi alunecă în mâinile transpirate. Vârful acestuia pătrunse cu un zgomot de geam spart prin unul dintre panelurile inferioare, împrăştiind cioburi zornăitoare pe aleea pietruită de dedesubt. O adiere înviorătoare din aerul nopţii răcori camera. Connor blestemă, holbându-se consternat la distrugerea pe care o provocase.

— Zice-se că vătraiul treb’e folosit în foc, băiete, nu pe ferestre!

Connor se întoarse şi îl văzu pe Brodie zâmbindu-i larg din cadrul uşii. Cu pantaloni până la genunchi, ciorapi albi şi pantofi cu catarame, semăna mai mult cu un şcolar mult prea înalt decât cu un valet.

Connor îndreptă vătraiul spre el.

— Mai furişează-te o dată aşa în spatele meu şi o să-l folosesc pe ţeasta ta groasă!

Fără ca buna dispoziţie să îi fie stricată de ameninţare, Brodie traversă ţanţoş încăperea şi ajunse lângă pat, zăngănind din catarame la fiecare pas. Îşi deschise haina şi o adevărată comoară obţinută din prădăciuni se revărsă pe pătură, inclusiv o pereche de sfeşnice din argint, un degetar delicat din aur, o colivie micuţă, un vas pentru unt din porţelan şi un ceas în filigran.

Connor clipi când văzu încărcătura impresionantă.

— Nu cred că majordomul ţi-a cerut să aduci toate astea aici, sus, şi să le lustruieşti.

Brodie culese o lingură de argint din grămadă şi îşi admiră reflexia în cupa strălucitoare.

— Nu fac altceva decât să-mi asigur viitoru’. Dacă ducele ăsta al tău decide mâine să ne dea afară de urechi, n-am nicio intenţie să plec cu mâna goală. În plus, are atâtea lucruşoare d-astea drăguţe înşirate peste tot, că or să treacă luni în şir pân-o să observe că-i lipseşte fie ş-un degetar.

Connor duse înapoi vătraiul lângă cămin, înainte ca Brodie să îl fure.

— Nu-mi place să îţi atrag atenţia asupra acestui lucru, dar, dacă este să devin stăpân al acestei case într-o

bună zi, lucrurile alea pe care le furi sunt ale *mele.*

— În acest caz, o să le consider un mic avans la salariu.

— Nu-ţi plătesc salariu.

— Atunci aş face bine să mă-ntorc după cutia aia argintată pentru ţigări pe care-am văzut-o-n bibliotecă.

Brodie porni spre uşă, însă Connor îi tăie calea, obligându-l să se oprească brusc.

— Nu ar trebui să-mi lustruieşti cizmele sau ceva de genul ăsta? întrebă el când Brodie se aşează comod pe pat, sprijinindu-se de tăblie şi aprinzându-şi un trabuc pe care, fără îndoială, îl şterpelise din stocul personal al ducelui.

— N-ai cizme încă. Cârpaciu' vine mâine-dimineaţă, la prima oră.

Trecându-şi o mână prin păr, Connor se răsuci în loc şi începu iar să se plimbe prin cameră.

— Aşa mi s-a spus. Împreună cu croitorul, pânzarul, negustorul de mărunţişuri, pălărierul, vânzătorul de hârtie, bijutierul, maestrul de scrimă şi un individ al cărui singur scop în viaţă pare să fie să mă ajute pe mine să-mi aleg cutia potrivită pentru scobitori. Se învârti pe călcâie şi se uită ameninţător la Brodie. Nici măcar n-am nenorocitele alea de scobitori!

Brodie pescui o scobitoare de argint din grămada lui de comori şi i-o oferi.

— Nu ştiu de ce eşti atât de mofturos, băiete! Eşti aici de-abia de o după-amiază şi deja ţi-ai găsit mireasă. Cum crezi că mă face să mă simt asta?

Connor îşi încrucişă braţele la piept. Nu voia să mărturisească junghiul de panică pe care îl simţise în momentul în care Pamela se întorsese ca să plece din solariu. Nu voia ca Brodie să afle că în urechi îi răsunase zgomotul blestemat al uşilor de temniţă ce se trânteau în urma lui.

— Ştii foarte bine că nu am nici cea mai mică intenţie să mă însor cu domnişoara Darby. Doar nu era să o las să plece de aici şi noi să rămânem prizonieri în cuşca asta aurită! Din câte ştiu, ar putea plănui să fugă cu recompensa

şi apoi să le trimită autorităţilor un bilet anonim prin care să le anunţe că sunt un impostor.

— Atunci, nu ai încredere în fetişcană?

Connor simţi cum trăsăturile i se înăspreau.

— Bineînţeles că nu am încredere în ea! Este englezoaică, nu-i aşa?

— Ei bine, asta-i o uşurare, nu-i aşa? Întotdeauna am crezut c-o să te văd în ştreang înainte să te văd legat de vreo fetişcană pentru tot restu' vieţii. Brodie suflă un inel de fum, privindu-l pe Connor pe sub pleoapele grele, în timp ce fumul se înălţa spre tavanul decorat. A fost puţintel cam ciudat, nu-i aşa, când ducele a zis că ai ochii întocmai că ai mamei tale? M-au cam trecut fiorii, zău că da!

Connor îşi înăbuşi o altă înţepătură sâcâitoare de vină.

— Ochii cenuşii sunt destul de obişnuiţi. Părinţii mei aveau amândoi ochi cenuşii. În plus, Pamela a avut dreptate într-o privinţă. Oamenii tind să vadă exact ceea ce vor să vadă, în loc să recunoască adevărul de sub nasul lor.

*

Pamela se rătăci de trei ori în drumul spre sufragerie. Servitoarea care îi bătuse la uşă pentru a o anunţa că masa era servită îi arătase direcţia, apoi dispăruse pe o scară dosnică. Pamela descoperi repede că Warrick Park era un labirint de coridoare lungi, bifurcate, şi de camere imense ce dădeau una în cealaltă fără să respecte vreun tipar anume, într-un mod cu totul imprevizibil.

Stomacul îi protestă zgomotos când coti din nou greşit. Nu mâncase nimic din acea dimineaţă şi începuse să se teamă că vreun valet îngâmfat avea să îi găsească oasele, după câteva luni, la capătul unui coridor fără ieşire.

După ce traversă cu mare greutate o galerie cu portrete pe ai cărei pereţi erau aliniate generaţii întregi de bărbaţi Warrick cu trăsături severe, care păreau să o privească de-a lungul nasurilor lor aristocratice, fu răsplătită, în sfârşit, pentru perseverenţa ei. Când se

apropie de o uşă înaltă de stejar, un valet cu perucă o deschise îndatoritor, zăbovind numai cât să arunce o privire plictisită asupra întregii ei înfăţişări.

Încetinindu-şi paşii, îşi netezi fusta, dorindu-şi dintr-odată să fi rămas rătăcită până când cina avea să se fi sfârşit. Deoarece purtase cea mai bună rochie a ei la întâlnirea cu ducele din acea după-amiază, nu avusese de ales decât să îmbrace cea de-a doua cea mai bună rochie a ei pentru cină.

Rochia albă din poplin, cu volane din dantelă galbenă, era mai potrivită pentru dimineaţă. Decolteul adânc, pătrat, al rochiei o făcea să se simtă şi mai expusă. Temându-se că acel duce cu vederea ascuţită şi soră-sa cu limbă şi mai ascuţită ar fi recunoscut bijuteriile false când le-ar fi văzut, nu avusese încotro şi îşi lăsase neîmpodobite atât gâtul, cât şi linia cremoasă a sânilor. Măcar nimeni nu putea să-i vadă degetul ce ieşea din ciorapul drept zdrenţuit, nici nu avea să ştie că îşi îndesase picioarele lungi în singura pereche decentă de pantofi a lui Sophie.

Înălţându-şi bărbia într-un unghi sfidător, trecu pe lângă valet şi intră în sufragerie. Dacă îl făcea de ruşine pe Connor în faţa noii lui *familii,* numai el era de vină. De fapt, aşa i-ar fi trebuit dacă ar fi ajuns de râsul întregii Londre din cauza ei!

Avu timp să-şi facă numai o impresie fugară despre masa lungă, acoperită cu o pânză drapată, cu ducele aşezat la un capăt şi cu Lady Astrid la celălalt, până când Connor se ridică pentru a o întâmpina, şi statura lui impunătoare îi acoperi vederea. Încă purta cămaşa furată, kiltul şi pledul pe care le îmbrăcase în acea dimineaţă în hanul murdar unde îşi petrecuseră noaptea. O necăjea faptul că el putea călători cea mai mare parte a zilei, că putea suporta insulte şi mojicii nenumărate, şi totuşi că era capabil să arate încă delicios de proaspăt.

Părul lui arămiu ca mierea de arţar era legat la ceafă cu o panglică de catifea, iar bărbia îi era perfect netedă, ceea ce însemna că se bărbierise deja a doua oară în acea zi. Poate că îi ceruse acest lucru unui valet, se gândi ea

răutăcioasă, simţind deja lipsa ticălosului ursuz cu părul vâlvoi şi barba nerasă de câteva zile.

— Bună seara, dragă! şopti el, prinzând-o de mână. Zâmbetul blând ce îi juca pe buze îi era trădat de sclipirea prudentă din privire. Speram să nu fii prea obosită după călătoria noastră şi să ni te alături.

— Nu fi ridicol, *dovlecel,* răspunse Pamela, zâmbetul ei adorator şi faldurile voluminoase ale feţei de masă ascunzând faptul că îl călca pe picior cu tocul pantofului. Ştii că orice moment în care suntem despărţiţi este o adevărată tortură pentru mine!

Connor îşi ascunse grimasa de durere cu la fel de mult talent, aplecându-se şi depunându-i pe obraz un sărut cast. Ea îşi întoarse faţa în ultima clipă, sperând ca gura lui să se oprească în părul ei. Dar el îi anticipă mişcarea, potrivindu-şi unghiul aplecării astfel încât îi atinse buzele cu colţul gurii, cu o tandreţe posesivă ce o făcu să îşi chircească degetele de la picioare.

Ducele îşi drese vocea cu un lătrat aspru.

— M-aş ridica dacă aş putea, fetiţo! Dar fiindcă nu pot, tu ai putea foarte bine să iei loc.

Urmări din scaunul său cu rotile – cu pielea palidă, însă cu ochii nefiresc de strălucitori în lumina lumânărilor, cum Connor o conduse la un scaun de la jumătatea mesei, apoi se întoarse şi ocupă locul din faţa ei. Dată fiind mărimea mesei, era un adevărat noroc că încăperea avea acustică bună, îşi spuse Pamela. Dacă nu, ar fi trebuit să ţipe cu toţii unii la alţii.

Lady Astrid îşi compuse un zâmbet şters.

— Amândoi ar trebui să fiţi onoraţi. Au trecut luni întregi de când fratele meu nu s-a mai simţit destul de bine ca să ni se alăture la cină.

Pamela aruncă o privire uimită la şirurile lungi de scaune goale ce mărgineau ambele laturi ale mesei. Cum nu se mai afla nimeni acolo, nu putu decât să presupună că acel „ni” folosit de Astrid era echivalent cu pluralul regalităţii.

Simţi o împunsătură de mâhnire. Chiar dacă nu era

prea entuziasmată la gândul de a se găsi faţă în faţă cu ucigaşul mamei ei, sperase să i se prezinte o listă mult mai promiţătoare de suspecţi. Cu siguranţă Lady Astrid nu părea genul care să îşi murdărească mâinile curate precum crinii arzând pe cineva de viu.

Înainte să aibă timp să îşi continue acel gând înfiorător, îşi făcu apariţia un cvartet de valeţi, fiecare dintre ei ducând câte un castron din porţelan plin cu supă aburindă de eglefin.

De-abia terminaseră de servit, când Connor îşi înălţă castronul şi îi lipi marginea de buze. Fără a se sinchisi de privirile îngrozite ale valeţilor şi a lui Lady Astrid, sorbi cu nesaţ din fiertură, apoi oftă mulţumit.

Ducele lovi cu palmele în masă ca un copil mare, buzele curbându-i-se într-un zâmbet ofilit.

— Ia uite, Astrid! Are un apetit sănătos. Am admirat întotdeauna asta la un flăcău! Dumnezeu ştie că eu aveam o mulţime de *apetituri* sănătoase când eram de vârsta lui!

Connor coborî încet castronul, dându-şi seama dintr-odată că asupra lui erau aţintite toate privirile din cameră.

— Oh, sunt sigură că prezenţa lui va fi foarte solicitată la toate seratele şi cinele festive, replică Lady Astrid, cu buzele subţiri strânse a dezgust.

Neputând suporta blamarea trufaşă a femeii, nici valul de sânge ce începea să coloreze încet gâtul lui Connor, Pamela îşi ridică sfidător castronul şi sorbi zgomotos din supă. Lăsând jos castronul, se uită radioasă la duce.

— Complimentele mele bucătarului, Excelenţă! Asta-i o fiertură delicioasă!

— Da, este, nu-i aşa? aprobă ducele.

Întinse mâna după lingură, apoi o împinse cât colo cu un gest nerăbdător şi îşi prinse castronul cu amândouă mâinile. Îi tremurau atât de tare, încât unul dintre valeţi trebui să se grăbească să îl ajute să ţină castronul, ca să nu îşi verse conţinutul acestuia în poală. Nu se opri din băut până nu îl goli de tot.

Lady Astrid se holba la ei de parcă şi-ar fi pierdut minţile cu toţii, însă când fratele ei îşi coborî castronul golit

şi o privi, îşi lăsă jos lingura cu un oftat învins şi îşi ridică propriul castron. După una sau două sorbituri delicate, puse castronul deoparte şi îşi şterse buzele cu şerveţelul.

— Nu vreau să îmi stric pofta de mâncare. Cred că am înghiţit suficient pentru o seară.

Judecând după expresia ei îndurerată, nu se referea numai la supă. Rămaseră într-o tăcere stânjenitoare cât timp valeţii le luară castroanele şi se întoarseră cu felul principal.

În timp ce unul dintre valeţi le umplea paharele cu vin, un alt servitor înconjura masa cu o tavă din argint, aşezând cu grijă pe fiecare farfurie câte o bucată dolofană de păstrăv la cuptor. Pamela îşi linse buzele, temându-se ca nu cumva aroma desfătătoare să îi facă stomacul să protesteze gălăgios.

Dacă se lua după sclipirea lacomă din ochii lui Connor, probabil că el era şi mai lihnit de foame decât ea. Fruntea lui se încruntă când trecu cu privirea peste şirul ameţitor de furculiţe, cuţite şi linguri grupate în jurul farfuriei sale. Până la urmă alese din grămadă cuţitul ce părea cel mai ameninţător şi se pregăti să înjunghie cu el bucata de peşte.

Pamela îşi drese vocea cu delicateţe. Când el îşi ridică privirea, fata alese furculiţa cea mică aflată cel mai aproape de farfuria ei şi o folosi pentru a-şi duce la buze o bucăţică din peştele suculent. Connor şovăi o clipă, apoi puse la loc cuţitul şi îi urmă exemplul.

— Fiul meu mi-a povestit deja despre familia cumsecade care i-a purtat de grijă după ce… — ducele ezită, chipul înnegurându-i-se – … şi-a pierdut mama. Dar s-a gândit că poate ai vrea să ne explici cum ai dat de el.

Pamela se întrebă ce ar fi făcut Connor dacă ea ar fi strigat în gura mare: „Oh, îmi ataca trăsura, ameninţând cu arma!”

În schimb, zâmbi fermecător şi spuse:

— Ei bine, după cum probabil v-a spus deja, am urmat toate indiciile şi nu am scăpat aproape nicio străduţă căutându-l. Nu mi-a dat prin cap niciodată că aveam să îl

găsesc studiind ca să devină cleric.

— Cleric? exclamară la unison ducele şi sora lui, peste măsură de uimiţi.

— Cleric? repetă Connor, înecându-se cu o bucăţică de peşte.

— Întocmai. Pamela îşi împreună mâinile sub bărbie, ca şi cum ar fi înălţat o rugăciune pioasă. Până la urmă l-am găsit în abaţia din St. Andrew, studiind poruncile Domnului şi trăind ca un călugăr.

Linia primejdioasă a maxilarului lui Connor o preveni că exact în acel moment se gândea să încalce unele dintre acele porunci, începând cu *„Să nu ucizi”.*

— Un călugăr, ei? Păi, cu siguranţă nu a moştenit apucăturile alea de la taică-său. Ducele luă o înghiţitură de vin, căzând pe gânduri. Nu am crezut niciodată că am putea avea un arhiepiscop în familie.

— Atunci speranţele nu vă vor fi năruite, Excelenţă, îl asigură Connor, deoarece am decis să îmi abandonez studiile ca să îmi pot îndrepta toată atenţia spre învăţarea datoriilor aşteptate de la moştenitorul domniei voastre. Şi ca să-i fiu pe plac dragei mele mirese, bineînţeles.

Închină paharul de vin în cinstea Pamelei, căutătura mocnită pe care i-o aruncă pe deasupra buzei netede a acestuia nelăsând loc de îndoială în privinţa a cât de *devotată* şi de *plăcută* putea fi atenţia lui.

Ea înclină din cap, sperând că flăcările pâlpâitoare ale lumânărilor aveau să ascundă bujorii ce îi apăreau în obraji.

— Cât de curând speraţi voi doi să vă cununaţi? întrebă ducele.

— În iunie, răspunse Connor chiar în momentul în care Pamela izbucni:

— La sfârşitul lui decembrie. Anul viitor.

Connor chicoti.

— Veţi vedea că viitoarea mea mireasă are un simţ al umorului cam ciudat. Cum perioada de curtare a fost atât de zorită, fetişcana crede că ar trebui să ne luăm răgazul necesar ca să ne cunoaştem mai bine înainte de a ne cununa.

— Mie mi se pare o idee foarte practică, remarcă Lady Astrid, fiind prima dată când dădea semn că ar fi de acord cu ceva.

— Ah, dar de când merg mână în mână simţul practic şi pasiunea? Connor îi aruncă iarăşi Pamelei una dintre acele priviri dogoritoare. Ea ştie foarte bine că nu am nici cea mai mică intenţie să aştept atâta timp ca să o fac a mea.

Nemaiputându-şi ascunde roşeaţa, Pamela îşi încrucişă picioarele în dreptul gleznelor, dorindu-şi să fi avut picioarele mai lungi ca să-l poată lovi pe el în fluierul piciorului.

— Ne putem baza pe prezenţa familiei tale la nuntă, domnişoară Darby? întrebă Lady Astrid.

— Mă tem că nu, milady. Sunt orfană, mărturisi ea, căutând pe chipul lui Astrid vreo urmă vizibilă de vină.

— Ce tragic! replică femeia, împingându-şi pe gâtlej o bucăţică delicată de peşte cu o înghiţitură de vin.

Pamela oftă şi îşi termină vinul. La cum stăteau lucrurile, nu avea să reuşească să îl demaşte pe ucigaşul mamei ei nici până în luna decembrie a anului viitor.

Însă la auzul unei agitaţii puternice în faţa uşii sufrageriei, indiferenţa lui Lady Astrid se topi ca prin farmec. Se ridică pe jumătate de pe scaun, cu spinarea dreaptă ca o vergea, dar cu buzele tremurânde.

— Stai jos, Astrid! tună fratele ei. Servitorii se vor ocupa de tot. De-asta îi plătim atât de generos.

Înfrânată de privirea lui de gheaţă, Astrid se prăbuşi la loc pe scaun, strângând marginea mesei cu mâinile ale căror degete se albiseră la încheieturi.

Cum zarva aprigă de voci bărbăteşti se înteţea, Pamela îi aruncă lui Connor o privire speriată. Mâna lui se îndrepta deja în jos, sub masă, căutând probabil un pistol pe care nu îl mai purta. Ba mai rău încă, îşi zise ea cu un fior de groază, căutând un pistol pe care îl mai purta.

— Ia-ţi labele de pe mine, Phillip! ţipă cineva cu o voce uşor neclară. N-ai dreptul să mă ţii departe de ei!

În acel moment uşa sufrageriei zbură în lături şi un

bărbat intră clătinându-se în încăpere. Îşi smulse braţul din strânsoarea valetului care se luptase să îl reţină.

Străinul se uită de jur-împrejurul mesei, privirea lui dispreţuitoare oprindu-se, în sfârşit, asupra lui Connor.

— Aşadar ceea ce se zvoneşte prin oraş este adevărat, nu-i aşa? După toţi anii ăştia, moştenitorul de mult pierdut al unchiului meu s-a întors până la urmă în sânul iubitor al familiei sale, ca să-şi pretindă succesiunea. Îşi îndoi un braţ şi îi făcu lui Connor o plecăciune nesigură, vorbindu-i pe un ton din care răzbătea batjocura. Am venit imediat ce am aflat veştile. Nici că aş putea fi mai încântat să te cunosc, *vărule Percy!*

Capitolul 12

Pamela tresări înspăimântată când Connor se ridică de pe scaun, cât era de înalt, ca să-l înfrunte pe străin. Nu uitase de ameninţarea lui cum că avea să împuşte pe oricine ar fi îndrăznit să îl numească Percy.

— Iertaţi-mă, Excelenţă! spuse valetul, mâinile înmănuşate tremurându-i când dădu cu ochii de duce şi îşi îndreptă haina şifonată. Faţa bietului servitor era stacojie, iar peruca îi stătea strâmb pe cap. Am făcut tot ceea ce mi-a stat în putinţă ca să-l descurajez!

Ducele îl concedie pe bărbat cu o scurtă fluturare a mâinii.

— Este în ordine, Phillip. Ştiu că nepotul meu poate fi cu adevărat imposibil uneori.

Nu era de mirare că Lady Astrid arăta atât de palidă şi nefericită. Acel intrus beat nu era un străin, ci fiul ei – „plodul” despre care vorbise ducele în timpul audienţei pe care le-o acordase. Plodul care ar fi moştenit titlul şi averea ducelui dacă nu ar fi existat scrisoarea mamei ei şi dacă nu s-ar fi petrecut întoarcerea neaşteptată a *vărului* lui.

Atât ochii, cât şi părul îi erau negri ca noaptea. Cârlionţii rebeli îi cădeau pe frunte într-o dezordine la

modă. Cu toate că Pamela îl considera numai cu un an sau doi mai în vârstă decât Sophie, aerul lui de risipitor şi curbura cinică a buzelor îl făceau să pară mult mai bătrân. Purta haine ce ar fi putut stârni invidia oricărui burlac care se plimba în serile de sâmbătă pe Bond Street, dar fracului său impecabil îi lipsea un nasture, iar lavaliera îi atârna desfăcută în jurul gâtului. Mirosul de coniac se simţea peste tot în jurul lui, ca aroma unui parfum franţuzesc.

Iată şi pe cineva care părea capabil să ucidă, îşi zise Pamela, strângând din buze.

Era înalt, lat în umeri şi zvelt ca o coardă, dar tot trebuia să îşi lase capul pe spate ca să îl privească în ochi pe Connor. Ceea ce şi făcu, în egală măsură de îndrăzneţ şi insolent.

— Am auzit că ai trăit în Scoţia toţi anii ăştia. Şi când te gândeşti că unchiul meu spunea mereu că scoţienii nu au produs nimic de valoare, în afară de un whisky bun şi de ţinte de antrenament pentru soldaţii noştri englezi!

Pamela trase aer în piept cu zgomot, ştiind foarte bine că scoţianul nu avea nevoie de un pistol ca să se apere. Pur şi simplu l-ar fi putut adormi pe tânăr pentru o săptămână cu o singură lovitură dată cu pumnul lui imens.

— Iar mie mi s-a spus că englezii nu au produs în viaţa lor ceva de valoare. Connor îl măsură cu privirea pe bărbat din cap până-n picioare. Se pare că este adevărat.

Ochii negri ai bărbatului se îngustară într-o expresie straniu de asemănătoare cu a lui Connor.

— Fir-ar să fie, tu…

— Să te prezint fermecătorului tău văr, Crispin, fiule, interveni ducele sec, golindu-şi paharul de vin. Noroc că te-ai întors înainte să îmi joace, bea şi risipească în desfrâu întreaga avere!

— Archibald!

Tonul scandalizat al surorii lui părea să aibă prea puţin efect asupra ducelui. Acesta nu făcu decât să îşi ridice paharul de vin, ca un valet să îl poată umple iarăşi.

— Nu este nevoie să te prefaci, Astrid! Nu este ca şi cum flăcăul ar fi trăit suficient de mult ca să mă

moştenească, oricum. Date fiind temperamentul lui încântător, înclinaţia spre trişat la jocul de cărţi şi spre cochetărie cu femei măritate, cineva îl va omorî înainte să îmi dau eu duhul. Poate că este unul dintre cei mai buni spadasini din toată Londra, dar asta nu îl va opri pe vreun soţ gelos să îl împuşte în spate.

Lady Astrid se făcu mică pe scaun, două pete de culoare aprinzându-i-se pe pomeţi.

Crispin îi aruncă unchiului său o privire tristă, apoi îşi îndreptă atenţia spre Pamela.

Înconjură masa cu un mers deloc ferm şi se aşeză într-un genunchi lângă scaunul ei. Îi duse mâna la buze, un zâmbet larg şi însorit transformându-i trăsăturile şterse, care deveniră dintr-odată minunate.

— Şi cine este această fiinţă captivantă?

— Această *fiinţă captivantă* este logodnica mea, spuse Connor, şi ţi-aş mulţumi dacă ţi-ai ţine mâinile departe de ea!

„Fetişcana îmi aparţine”.

Când cuvintele lui Connor din ruinele castelului îi reveniră în minte, Pamela simţi acelaşi fior delicios dansându-i pe piele. Încă o dată, rostise minciuna cu o asemenea convingere încât era aproape tentată să îl creadă.

Privindu-l pe furiş pe Connor pe sub genele lui negre, păcătos de lungi, Crispin îşi coborî vocea până ajunse un murmur teatral, foarte uşor de auzit.

— Ia seama, milady! Probabil că va dori să obţină un moştenitor de la tine cât mai repede, astfel încât eu să continui să nu am nicio şansă la moştenire dacă i se va întâmpla vreun accident nefericit.

Trăgându-şi uşor mâna din strânsoarea lui, Pamela îi zâmbi rece.

— Eu am auzit că toţi cei obişnuiţi să bea peste măsură ar trebui să aibă cea mai mare grijă. Ei sunt în primul rând cei cărora li se poate întâmpla să se rostogolească pe scări şi să îşi rupă gâtul… sau să îşi uite ţigările aprinse şi ardă de vii în paturile lor.

Observă o anume scânteiere în ochii lui. De suferinţă şi prudenţă. Şi de un foarte mare pericol.

— Mă voi strădui să chibzuiesc la avertizarea dumitale, domnişoară…?

— Darby. Domnişoara Pamela Darby.

— Darby? Cunosc numele ăsta. Unde l-am mai auzit? Se încruntă, gânditor, apoi pocni din degete. Ştiu! La Teatrul Coroanei juca de ani buni o actriţă cu numele de Marianne Darby.

— Marianne Darby a fost mama mea, îl anunţă Pamela pe un ton rigid.

— Într-adevăr? Un zâmbet sincer îi lumină chipul. Dacă se juca cu ea, era el însuşi un actor destul de bun. Avea un talent deosebit – era absolut strălucitoare pe scenă. Desdemona ei a fost o revelaţie! Poate că nu te va surprinde să afli că am avut întotdeauna o slăbiciune pentru actriţe şi dansatoare de operă. Încântătoare fiinţe, fiecare în parte!

Connor înconjurase masa, dar Pamela nu deveni conştientă de acest lucru până când scoţianul nu îl apucă pe Crispin de cot şi îl obligă să se ridice. Ea presupuse că tânărul ar fi trebuit să îi fie recunoscător pentru că nu îl ridicase de guler.

— Nu este prea târziu să mai prinzi o piesă în noaptea asta, spuse Connor. Cred că reprezentaţia ta aici s-a încheiat.

Dându-şi seama cu înţelepciune că vărul lui nu era un valet de care să se descotorosească sau pe care să îl concedieze cu o fluturare arogantă a mâinii, Crispin oftă.

— Vărul meu are dreptate. Noaptea de-abia a început, şi eu la fel. Ignorând privirea ameninţătoare a lui Connor, se aplecă încă o dată deasupra mâinii Pamelei, de-abia atingându-i încheieturile degetelor cu buzele. Pe data viitoare, *chérie*!

Apoi plecă, lăsând-o să se întrebe dacă nu cumva tocmai stătuse faţă în faţă cu ucigaşul mamei ei.

*

Pamela se trânti pe spate cu un oftat puternic, holbându-se la baldachinul de deasupra capului. Având în vedere că îşi petrecuse ultima lună moţăind cu întrerupere pe locuri din diferite trăsuri, ori împărţind cu Sophie saltele aspre, umplute cu paie, prin hanuri scoţiene murdare, patul somptuos, cu pilaştri, cu salteaua umplută cu pene şi cu aşternuturile scrobite din pânză de m-ar fi trebuit să o poarte în lumea visurilor în câteva minute. Însă era atât de neliniştită, încât patul ar fi putut la fel de bine să fie acoperit cu ace.

Avea burta plină. Avea servitori nerăbdători să îi îndeplinească poruncile. Sophie sforăia încet în garderoba alăturată, salvată pentru moment de orice nobil lasciv care ar fi putut încerca să o transforme în prada lui. Pamela ar fi trebuit să doarmă, mulţumită ca un prunc nou-născut.

Dar, de fiecare dată când închidea ochii, vedea un carusel de feţe rotindu-se prin întuneric: expresia ducelui, de uimire neajutorată, când privise chipul lui Connor pentru prima oară; faţa supărată, albă ca varul, a lui Lady Astrid când fiul ei intrase clătinându-se în sufragerie; trăsăturile şterse, mohorâte, ale lui Crispin, transformate într-un rânjet când se uitase în sus la Connor.

Şi felul arzător în care o privise Connor când făgăduise să îşi îndrepte întreaga atenţie spre a-i fi pe plac miresei lui.

Înăbuşindu-şi un geamăt, împinse plapuma grea cu picioarele. Dat fiind răspunsul ei desfrânat la sărutul lui Connor, se temea că întreaga lui atenţie nu era ceva la care s-ar fi putut împotrivi. Cel puţin nu fără să fi renunţat şi la ultimul dintre principiile ei pângărite, şi să fi dovedit că într-adevăr era fiica mamei ei.

Închise strâns ochii ca să nu mai zărească razele de lună ce pătrundeau prin fereastra cu cercevele, tânjind după mângâierea odihnitoare a somnului.

Chiar şi când o amorţeală plăcută începu să îi cuprindă membrele, tot putea să vadă chipul lui Connor – ochii lui cenuşii, înceţoşaţi, linia uşor încovoiată a nasului,

acea gropiţă nesuferită, adânc cuibărită pe obrazul lui aspru. Când deschise brusc ochii, îi luă o clipă ca să îşi dea seama, năucită, că el se afla de fapt acolo, silueta conturându-i-se în lumina lunii – nu o stafie, ci bărbat în carne şi oase.

Capitolul 13

Pamela deschise gura însă mâna lui Connor era deja acolo, caldă şi fermă pe buzele ei moi, întredeschise, înăbuşindu-i orice sunet pe care l-ar fi putut scoate.

Se aplecă până aproape de urechea ei, vocea lui catifelată şi răguşită făcându-i pielea de găină pe braţe.

— Nu ţipa, fetiţo, sau ne vei aduce pe cap toată casa!

Dat fiind faptul că un binecunoscut tâlhar de drumul mare stătea pe marginea patului ei, acoperindu-i gura cu mâna, Pamelei i se năzări că să ţipe ar fi fost cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l facă.

Dar când el îşi retrase încet mâna, nu făcu decât să şoptească furioasă:

— Ce crezi că faci?

Gropiţa lui se ivi diabolic.

— Mă furişez în dormitorul logodnicei mele ca să-i fur un sărut de noapte-bună?

Era îmbrăcat aşa cum fusese la prima lor întâlnire – numai în negru, confundându-se cu umbrele. Avea părul liber, şuviţele ondulate încadrându-i chipul. Încă mirosea a pin proaspăt şi a fum de lemn. Nu se putu abţine să nu se întrebe dacă mai avea încă gust de whisky şi de pericol.

Se ridică, sprijinindu-se în coate, scuturându-şi părul de pe faţă.

— Cum ai intrat aici?

— Pe fereastră.

Urmă direcţia privirii lui, rămânând cu gura deschisă de mirare. Fereastra, care fusese bine închisă cu numai câteva minute înainte, era acum deschisă, lăsând să intre

în cameră adierea răcoroasă a nopţii, precum şi orice ticălos ori pungaş care se întâmpla să treacă pe acolo.

Închise gura şi îşi întoarse privirea îngrijorată la chipul lui. Nu îşi putea permite să uite că era un hoţ, aşa cum nu îşi putea permite să uite că era un bărbat obişnuit să ia ceea ce îşi dorea, şi la naiba cu consecinţele!

— Ţi-a trecut vreodată prin minte să foloseşti mijloace mai obişnuite – ca, de exemplu, *uşa?*

El se încruntă.

— Care ar mai fi provocarea? În plus, cu greu m-ar putea surprinde vreun valet sau vreo menajeră strecurându-mă în camera logodnicei mele, la miezul nopţii. Trebuie să ne gândim la reputaţia ta.

— O, sunt sigură că deja i-ai făcut pe toţi să se gândească la reputaţia mea! Reputaţia mea de stricată mică, vânătorească de bărbaţi, căutătoare de aur, care şi-a pus în capul lacom să prindă în laţ un duce. Amintindu-şi că Sophie dormea în cealaltă cameră, îşi coborî vocea şi continuă într-un murmur şuierat. Ce naiba te-a apucat să le spui că te-ai logodit cu fiica lefteră a unei actriţe?

— Ah, dar tu uiţi, fetiţo, că nu mai eşti lefteră. Că recompensa îţi va aduce o zestre destul de frumoasă.

— De parcă aş risipi-o doar pentru privilegiul de a mă mărita cu tine!

El îi cuprinse uşor obrazul în palmă, urmărind conturul plin al buzei ei inferioare cu vârful aspru al degetului lui mare.

— Le-aş fi putut spune că eram deja cununaţi. Atunci, ai fi împărţit patul cu mine începând din noaptea asta.

— O, era posibil să fi împărţit cu tine dormitorul, sir, dar niciodată patul!

Când Connor privi chipul ridicat al Pamelei, văzu că vorbele ei sfidătoare erau trădate de sclipirea de nesiguranţă din ochii ei, de felul provocator în care buzele i se deschideau foarte puţin sub apăsarea convingătoare a degetului său mare. În acel moment, de-abia îşi putea aminti scuza fără valoare de a veni acolo, aproape putea să creadă că era cu adevărat un mire nerăbdător, arzând de

dorinţa de a-şi pune amprenta pe farmecele miresei lui. Nu ar fi existat bărbat pe lume care să-l condamne pentru acel lucru – nu când Pamela se supunea, răvăşită şi caldă, mâinii lui, cu ochii scăpărându-i scântei de ambră şi cu părul despletit revărsându-i-se pe spate ca o mătase de culoarea mahonului.

Nu îşi dorea nimic altceva decât să o întindă pe spate pe salteaua moale, acoperind-o cu trupul lui tare. Să îşi îngroape faţa în mătasea dulce-mirositoare a părului ei şi să îşi umple mâinile cu dulceaţa sânilor ei pârguiţi. Să îi ridice cămaşa de noapte, să îi despartă coapsele albe ca laptele şi să o ia ca un hoţ în noapte. Să plece pe furiş când ea încă tânjea după atingerea lui, lăsând-o să se trezească dimineaţa şi să se întrebe dacă nu cumva totul fusese doar un vis uluitor.

Însă Connor învăţase cu multă vreme în urmă că, pentru orice ar fi furat acum, ar fi trebuit să plătească mai târziu. Şi, cum privea adânc în ochii sfioşi ai Pamelei, începu să se teamă că preţul unei nopţi în braţele ei ar fi putut să fie mai mare decât ar fi fost dispusă să plătească inima lui.

Îşi coborî mâna fără tragere de inimă, spunându-şi că trebuia să-şi fi imaginat pâlpâirea de dezamăgire din privirea ei.

— Tu eşti cea care m-a avertizat că şi în Londra voi fi un bărbat vânat. Ce mod mai bun să mă feresc de toate acele femei tinere şi dornice decât să le las să creadă că sunt deja luat? Apoi ne putem îndrepta toate străduaniile spre găsirea ucigaşului mamei tale.

— Şi când vom reuşi? Ce se va întâmpla atunci?

El ridică din umeri.

— Îmi poţi frânge inima. Poţi cere anularea logodnei noastre şi mă poţi lăsa în urmă ca pe o carapace distrusă, în chip de bărbat nevrednic de oricare altă femeie.

Ea îşi plecă genele, râzând uşor.

— De parcă ar crede cineva vreodată că o femeie ca mine ar putea refuza un bărbat ca tine!

El îi ridică bărbia cu un singur deget.

— Ei bine, în cazul ăsta…

Apoi făcu ceea ce tânjea să facă din momentul în care se strecurase în camera ei. Din momentul în care sora ei îi întrerupsese pe acel drum rece şi pietros din Scoţia. Îşi trecu mâna prin buclele ei mătăsoase şi îi atinse buzele cu ale lui.

Pamela se cutremură, ca şi când un val de dorinţă, neaşteptat şi puternic, ar fi inundat-o. De această dată nu mai exista nicio Sophie care să o salveze de propria ei nesăbuinţă cu o lovitură de umbrelă, dată la momentul oportun. Nu existau decât ei doi şi dulceaţa cotropitoare a gurii lui peste a ei.

Nu ar fi putut spune cum ajunsese întinsă pe spate, sub el. Acum stătea încă pe pat, sprijinită în coate, şi în următorul moment avea braţele încolăcite în jurul gâtului lui, cu degetele încâlcite în mătasea aspră a părului său. Era o umbră care o acoperea, împiedicând lumina lunii să o scalde şi cufundând-o în salteaua moale cu trupul lui lung şi tare.

Gura lui o gustă pe a ei din nou şi din nou, adâncind sărutul de fiecare dată, până când ea îi primi înăuntru limba caldă şi catifelată. Avea un gust şi mai plăcut decât îşi amintea – de fum, dulce şi copleşitor. Gemu sub buzele lui, nemaiputându-se abţine să nu îi traseze cu limba conturul dintelui ciobit.

Acea singură mişcare timidă îi provocă lui Connor un geamăt răguşit, profund.

— Of, fetiţo, ce-ncerci să faci? Să mă înnebuneşti?

Când gura lui o acoperi din nou pe a ei, ştiu că reuşise fără ca măcar să încerce. Sărutările lui nu mai erau blânde şi provocatoare, ci aprige şi înfometate, cerând un răspuns pe care ea era mai mult decât dornică să i-l ofere. Îi posedă gura ca un hoţ înnăscut, furându-i răsuflarea, inima şi voinţa de a i se împotrivi.

Nici măcar nu protestă când îi coborî cămaşa de noapte de pe un umăr ca să îşi poată lipi buzele de aripa delicată a claviculei ei, să îi poată simţi sângele ce pulsa sub pielea de pe gât, subţire ca borangicul. Dinţii lui îi

frământară lobul urechii, trimiţându-i un fior de plăcere vinovată până între coapse.

Gura lui îi acoperi geamătul, întorcându-i-l cu o tandreţe atât de sălbatică, încât Pamela rămase fără vlagă, tânjind după el. Făcând şi mai uşor pentru el să îi despartă coapsele cu genunchiul şi să îşi potrivească greutatea corpului între ele. Apoi începu să se ridice şi să coboare peste ea, sărutul imitându-i mişcarea cu fiecare avânt ritmic al limbii, până când acei fiori de plăcere începură să se transforme în ceva mult mai uluitor şi cu mult mai periculos. Se auzi rostindu-i numele printre suspine, cu o voce care nici măcar nu semăna cu a ei.

În ciuda a tot ceea ce se întâmplase între ei, fata se sperie când mâna lui pătrunse în corsajul cămăşii de noapte şi îi prinse sânul, simţindu-i pentru prima dată atingerea pe piele. El îşi umplu căuşul palmei cu sânul ei generos şi strânse cu blândeţe, apoi îşi trecu vârful aspru al degetului mare peste mugurele întărit al sfârcului, stârnindu-i în pântece un vârtej proaspăt de dorinţă.

Ruşinea începu să se lupte cu dorinţa Pamelei când fata îşi dădu seama că faldurile zdrenţuite ale cămăşii ei de noapte şi pielea subţire de cerb a pantalonilor lui reprezentau tot ceea ce o despărţea de dezonoare. Oare mama ei s-ar fi predat odinioară unui asemenea bărbat magnific, fără să ştie că nu ar fi fost numai primul, ci primul dintre mulţi alţii?

Spaima Pamelei începu să se transforme în groază. Mâna ei se strânse în jurul încheieturii lui Connor, însă ar fi putut la fel de bine să tragă de un trunchi de copac.

— Te rog, Connor, nu! Te rog, nu o face!

Connor era atât de îmbătat de dorinţă, încât dură o clipă să înţeleagă că mâna Pamelei încerca să îi tragă degetele de pe sânul ei catifelat, nu să le ţină mai mult acolo. Că nu îl mai implora să continue, ci să se oprească.

Îşi ridică încet capul ca să se uite în jos la ea, amândoi devenind atât de tăcuţi încât singurul sunet ce se auzea în cameră era respiraţia lor gâfâită.

Cu mâna încă strânsă în jurul cupei glorios de plină a

sânului ei şi cu mădularul pulsându-i de durere în cuibul coapselor ei, nu era deloc în dispoziţia de a juca după reguli.

— Mi-ai promis toate femeile dornice pe care m-aş deranja să le curtez.

Ea trase cu greu aer în piept, tremurând.

— Asta faci? Mă curtezi, domnule Kincaid?

Cuvintele ei îl loviră mai rău ca o lamă ascuţită. Cu doar câteva secunde mai înainte îi rostise gemând numele de botez, de parcă el ar fi avut puterea să îi satisfacă toate dorinţele.

— Dacă ţii neapărat să afli, *domnişoară Darby,* nu obişnuiesc să curtez femeile.

Ei îi scăpă un hohot de râs uşor, care lui îi sfâşie inima.

— Ba bine că nu! Probabil că te curtează ele pe tine.

— Nu asta am vrut să spun. Obişnuiesc să plătesc pentru ele.

Ochii Pamelei se deschiseră larg, gura ei frumoasă şi mult sărutată formând un „O!” nerostit.

Cu toate că se strădui sincer, era încă mult prea stârnit ca să-şi ascundă tonul tăios.

— Ce vrei de la mine, fetiţo? Flori? Vorbe dulci? Promisiuni pe care nu voi putea să le îndeplinesc?

I-ar fi oferit toate acele lucruri, ba încă şi mai mult, dacă l-ar fi lăsat să îi tragă cămaşa de noapte peste cap, ca să rămână goală sub el. Ca să poată intra înăuntrul ei. La dracu’, în momentul ăla i-ar fi promis chiar şi ducatul dacă ar fi fost al lui ca să-l poată dărui!

Când vorbi, în sfârşit, cuvintele ei se auziră numai puţin mai tare decât o şoaptă.

— Vreau să pleci.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, Pamela îşi dori să le fi putut retrage, îşi dori să nu fi fost nevoită să vadă masca de gheaţă ce acoperi chipul bărbatului, devenit astfel la fel de frumos şi de necruţător ca atunci când îl zărise pentru prima oară, în lumina lunii.

Se ridică de deasupra ei şi coborî din pat într-o clipă,

lăsând-o să tremure în aerul răcoros al nopţii. Ea se ridică în capul oaselor şi îşi îndepărtă de pe faţă părul ciufulit, dorindu-şi cu disperare să prindă curaj şi să îl cheme înapoi.

El se întoarse în cadrul ferestrei, o umbră scăldată în razele lunii.

— Dacă aş fi fost adevăratul marchiz, aş fi putut să îţi poruncesc să mă laşi să rămân?

Pamela îşi strânse un genunchi la piept, găsind că era un înlocuitor jalnic pentru căldura trupului lui.

— Dacă ai fi fost adevăratul marchiz, nu ai fi vrut să rămâi. Nu ai fi avut nevoie de o femeie ca mine.

Deşi ar fi zis că era imposibil, vocea lui deveni şi mai profundă.

— O, am nevoie de tine!

Apoi plecă, lăsând-o să se prăbuşească pe saltea, cu buzele arzând încă după sărutul lui, cu trupul tânjind încă după atingerea lui.

Capitolul 14

În dimineaţa următoare, când se trezi, dispoziţia furtunoasă a lui Connor se îmbunătăţi foarte puţin la auzul unui cântec vesel ce răsuna din garderoba alăturată.

„Era odat' o fetişcană frumuşea, / Cu părul roşu ca vişina. / Avea ochii albaştri, ca apa lacului vara, / Buzele dulci ca fragile. / Să-mi fie mireasă de ea m-am rugat, /Am stat şi în genunchi. / Ea şi-a ridicat fustele, pantalonaşii să cadă şi-a lăsat/ Şi m-a făcut de râs ca la bâlci".

Connor se ridică mormăind, dând păturile la o parte. Razele aurii ale soarelui pătrundeau prin şirul de ferestre cu cercevele de pe peretele opus, rănindu-i ochii obosiţi. O adiere de dimineaţă, aromată cu mirosul îmbătător al merilor în floare, intra în cameră prin panelul spart al ferestrei.

Se sucise şi răsucise în pat jumătate de noapte după vizita din dormitorul Pamelei, trupul tânjindu-i de nevoia neostoită pe care o avea de ea. Nu ştia ce anume îl făcea să pară mai prost – faptul că se strecurase în dormitorul ei ca hoţul de rând care era, sau faptul că se lăsase convins de ea să plece pe furiş, cu mâna goală?

Când aţipise, în sfârşit, somnul agitat îi fusese bântuit de viziuni cu Pamela întinzând mâinile spre el, cu ochii înceţoşaţi de dor, cu buzele umede şi umflate de la săruturile lui. Acele vise ispititoare fuseseră repede înlocuite de coşmaruri neguroase, în care mâinile ei căutau cu disperare să îl îndepărteze. În care el nu îi luă în seamă privirea îngrozită şi rugăminţile răguşite, şi îşi satisfăcea plăcerile cu brutalitate, în toate modurile imaginabile, fără să se gândească nici măcar o dată şi la plăcerea ei.

Până la urmă, când se iviseră zorii, căzuse într-un somn la fel de adânc şi de lipsit de vise ca moartea. Ceea ce făcea să i se pară de două ori mai dificil să se trezească în asemenea sunete voioase.

Se rostogoli din pat, întinzându-se şi căscând ca un motan uriaş, îşi îmbrăcă pantalonii şi intră în garderobă, unde îl găsi pe Brodie bălăcindu-se într-o cadă lungă de aramă. Fuioare de aburi se ridicau din apă în timp ce Brodie se străduia să se spele pe spate cu o perie cu coadă lungă, fredonând încă în barbă.

Connor îşi drese vocea.

Brodie se răsuci şi se uită la el, fără să aibă bunul-simţ de a părea vinovat.

— O dimineaţă bună şi ţie, flăcăule! Sper să nu te superi dar, ca valet al tău, mi-am luat libertatea să sun pentru baia ta.

— Baia *mea?* repetă Connor cu subînţeles.

Brodie lăsă peria în apă şi folosi o minge de săpun ca să se spele la subraţul păros, făcând spumă din belşug, peste măsură de fericit.

— Păi, da, şi-o să fii bine-venit, de-ndat’ ce termin!

Când Brodie îşi cufundă capul în apă ca să-şi clătească săpunul din plete, Connor ochi stratul de spumă

de la suprafaţă şi îi trecu prin cap să îl ţină pe valet dedesubt până când bulele aveau să dispară. Dar nu reuşi să îşi dea seama unde ar fi putut ascunde leşul.

Se uita gânditor la locul de sub pervaz, încercând să îi aprecieze lărgimea şi lungimea, când Brodie îşi făcu iarăşi apariţia, scuturându-şi picăturile de apă din ochi ca un prepelicar ud.

Connor adulmecă, recunoscând aroma suculentă de slănină pe care i se păruse că o simte de la început. Stomacul lui protestă. Seara trecută, la cină, descoperise că unui bărbat îi era aproape imposibil să îşi umple burta când era obligat să folosească o furculiţă foarte mică la fiecare îmbucătură.

Nu îi luă mult să zărească tava de pe patul lui Brodie – o tavă plină cu farfurii din porţelan goale. Privind fără să-i vină a crede la firimiturile împrăştiate, oftă.

— Văd că ţi-ai luat şi libertatea să suni pentru micul meu dejun.

— Păi, da, şi trebuie să-ţi zic că a fost foarte gustos! Cu toate că felia de slănină a fost puţin cam arsă. M-am gândit să am azi o mică discuţie cu bucătăreasa. Brodie ridică din sprâncenele arămii înspre el. Am auzit că nu-i măritată şi că s-ar putea să-şi caute un soţ.

— Eu am auzit că are nouăzeci şi şase de kile şi că poate suci capul unei găini cu mâinile goale.

Zâmbetul larg al lui Brodie se transformă într-o adevărată ocheadă.

— Întotdeauna mi-au plăcut fetişcanele cu braţe puternice.

Connor îşi încleştă pumnii şi apoi îi descleştă, împotrivindu-se pornirii de a-i arăta forţa impresionantă a braţelor sale şi de a şi le încolăci în jurul gâtului prietenului său, ca să-i stoarcă şi ultima suflare din el.

Connor nu avu timp să îşi ferească privirea, că Brodie se ridică din cadă. Vederea trupului său păros, din care picura apa, etalat în toată gloria lui nudă, îi strică lui Connor pofta de mâncare de-a binelea. Şarpele tatuat pe braţul masiv al lui Brodie părea să îi facă semn cu ochiul.

— Ai putea să-mi dai prosopu’ ăla, flăcăiaş?

— Oh, ba bine că nu! răspunse Connor, înşfăcând prosopul din pânză aşezat pe spătarul unui scaun din apropiere şi aruncându-l direct în capul lui Brodie. Mai pot să fac ceva pentru tine, dacă tot sunt aici? Să-ţi lustruiesc cizmele? Să-ţi scrobesc cămaşa? Să te pieptăn la ceafă?

Brodie îşi trase prosopul de pe cap şi îl trecu peste firele creţe de păr ce îi împodobeau pieptul solid.

— Păi, acum, că tot ai adus vorba de asta, mi-ar prinde bine o mână de ajutor ca să-mi tai unghiile de la picioare, înainte să-l trimită aici pe croitoru’ ăla al tău. Bietu’ om aşteaptă deja de mai bine de-o oră, da’ unghia asta mi s-a tot frecat de bombeu de…

Connor nu avea să afle niciodată de cât timp acea unghie afurisită îl necăjea pe Brodie pentru că exact în acel moment îl apucă de braţ şi îl scoase din cadă. Îl târî prin dormitor, în timp ce Brodie stropea, blestema şi uda peste tot. Connor deschise uşa cu o smucitură, îl împinse pe coridor, apoi îi trânti uşa în faţa roşcovană.

Când Connor se sprijini de uşă, baricadând-o cu trupul lui, auzi ţipătul ascuţit al unei servitoare şi zgomotul puternic a ceva spart, urmate de vorbele joviale ale lui Brodie.

— Măi să fie, salutare, fetiţo! Ţi-ar plăcea să-mi vezi şarpele dansând?

Connor clătină din cap, sperând, pentru binele bietei servitoare, că Brodie se referea la şarpele tatuat de pe braţul lui.

— Ei, haide, nu o rupe la fugă aşa, fetiţo! Cred că o să am nevoie de un prosop mai mare!

*

Connor descoperi curând că unul dintre avantajele faptului de a fi marchiz era acela că i se permitea – ba poate chiar era încurajat, să îi lase pe oameni să aştepte. Sună pentru o baie proaspătă şi pentru micul dejun înainte să îi ceară unui valet să îl trimită la el pe croitor.

Descoperi, de asemenea, că baia şi micul dejun furate de către cel mai neruşinat şi incompetent valet din toată Anglia reprezentau cea mai puţin gravă dintre jignirile pe care avea să fie nevoit să le îndure în acea zi. Croitorul îşi petrecu ceasuri întregi înghiontindu-l şi înţepându-l, şi arătându-i metru după metru de materiale, toate părând să fie exact la fel pentru el. În timp ce bărbatul flecărea fără întrerupere despre avantajele ţesăturii de nanchin galben-pai faţă de lâna merinos – nume precum Byron şi Beau Brummel revărsându-i-se de pe limba ascuţită, asistentul lui se urca peste Connor înarmat cu un centimetru, gângurind admirativ la adresa lăţimii umerilor şi a circumferinţei braţelor sale.

Când asistentul îngenunche la picioarele lui Connor şi îi lipi centimetrul de coapse, dându-şi ochii peste cap aproape extaziat, Connor hotărî că, pentru acea zi, se săturase să fie împuns cu ace şi pipăit de către străini.

Apucându-i atât pe croitor, cât şi pe asistentul lui, de gulerele nemaipomenit de scrobite, îi împinse spre uşă.

— Dar, milord, protestă croitorul dezamăgit, având braţele subţiri încărcate cu metri de materiale, cum vom putea continua? Nu ne-am hotărât încă nici dacă vom folosi ţesăturile extrafine sau pe cele din lână!

— Surprindeţi-mă! i-o trânti Connor. Sau, şi mai bine, le voi cumpăra pe toate. Doar trimiteţi nota de plată du… tatălui meu.

Plăcerea invadă faţa lungă a croitorului.

— O, da, milord! Va fi o mare onoare pentru mine să…

Connor le trânti uşa în nas amândurora, punând capăt plecăciunilor lor linguşitoare la jumătate.

Stătea încă sprijinit de uşă, savurând o clipă preţioasă de linişte, când vocea vioaie a unui valet îl informă că sosise pălărierul.

Se dovedi că acel croitor fusese numai primul dintr-o listă lungă de negustori din Londra nerăbdători să îşi folosească marfa pentru a-l transforma într-un gentleman elegant, demn de titlul său. Connor se văzu nevoit să se uite la atât de multe reîncarnări diferite ale pălăriei de

castor, încât decise că ar fi fost poate mai uşor să poarte pe cap chiar castorul. Pălărierul fu urmat de un pânzar cu un stoc ameţitor de batiste, ciorapi şi bastoane cu mânere de fildeş, un vânzător de hârtie cu teancuri întregi de pergament costisitor, şi un bijutier cu un set strălucitor de inele cu pietre scumpe şi tabachere din argint.

Când un alt valet veni să îl anunţe pe Connor că maestrul de scrimă îl aştepta în sala de bal, era mai mult decât pregătit să străpungă pe cineva cu sabia, de preferat pe el însuşi.

Scuzându-se nerăbdător faţă de tânărul uluit care fusese numit să îl ajute să îşi aleagă cutia perfectă pentru scobitori, se grăbi să coboare scările, gândindu-se că un mic antrenament cu săbiile era tot ceea ce avea nevoie ca să îşi domolească temperamentul.

*

— Pe toţi dracii, omule, doar nu te aştepţi să lupt cu chestia aia, nu?

Când acel urlet familiar ajunse la urechile Pamelei, fata înlemni în mijlocul coridorului pustiu, înălţându-şi capul ca să asculte.

— Cu aia aş putea să îmi cârpesc ciorapii, nu este bună de nimic altceva! Desigur, doar dacă nu cumva doreşti să ţi-o înfig pe arogantul ăla de…

Cum acea ameninţare fu întâmpinată de o revărsare violentă de ocări într-o franceză fluentă, Pamela îşi ridică tivul rochiei şi porni în goană, luându-se după larma provocată de nişte voci înfuriate. Nu trebui să îşi ridice prea mult tivul, de vreme ce era deja cu zece centimetri mai scurt. După ce îşi epuizase propria colecţie de veşminte potrivite, nu îi mai rămăsese de ales decât să rechiziţioneze rochia de dimineaţă preferată a lui Sophie – un act ce o lăsase pe sora ei plângând înduioşător cu capul în pernă, bombănind remarci deloc amabile despre cusături întinse şi cârnaţi umflaţi.

Remarci care păreau să se potrivească perfect cu

corsajul rochiei, ce îi strivea coastele Pamelei şi îi transforma fiecare pas într-un adevărat chin. Când împinse uşile înalte, duble, de la capătul coridorului, de-abia mai respira şi se afla primejdios de aproape de un leşin – stare agravată de priveliştea ce o întâmpină.

Connor stătea în mijlocul sălii de bal cavernoase, înfruntând un francez zvelt şi uscat, care ţinea în mână o spadă lungă şi subţire, şi care avea o strălucire ucigaşă în ochi. Bărbatul turna încă un torent de vorbe în franceză, din fericire cele mai multe dintre ele fiind de neînţeles pentru urechile neantrenate ale Pamelei.

Poate că nu era înarmat, dar şi aşa Connor îl depăşea în înălţime cu cincisprezece centimetri pe francezul înverşunat. Era îmbrăcat pe cât de simplu se putea îmbrăca un tâlhar de drumul mare care se prefăcea a fi un gentleman – cu pantaloni negri şi cămaşă albă din batist, cu mâneci lungi şi manşete largi. Nu purta vestă şi lavaliera îi era prinsă cu un nod simplu la baza gâtului. O panglică neagră de satin îi ţinea părul sclipitor strâns la ceafă.

Ar fi trebuit să fie ilegal ca un bărbat să arate atât de bine fără ca măcar să încerce, se gândi Pamela, muşcându-şi buza cu uimire. Sau cel puţin imoral.

Îndârjitul maestru de scrimă o zări primul. Îşi întinse braţele într-o chemare dramatică, capetele cerate ale mustăţii sale lungi şi negre tremurându-i de indignare.

— Auziţi cuvintele acestui barbar, don’şoară? Îndrăzneşte să insulte mărimea spadei mele!

Când flutură spre ea lama lungă, subţire, a delicatei florete, Pamela trebui să îşi înăbuşe un hohot de râs. Nu îi era foarte greu să şi-l imagineze pe Connor cârpindu-şi ciorapii cu ea.

— *Aia* nu este o spadă!

Încruntându-se la amândoi, Connor se îndreptă cu paşi mari spre perete şi îşi alese una dintre săbiile masive, cu tăiş lat, aşezate lângă o armură completă. Porni înapoi spre maestrul de scrimă, ţinând lama enormă cu o singură mână.

— *Asta* este o spadă!

— Ha! lătră francezul, respingând arma cu o fluturare a mâinii. Numai dacă nu ai talent! Dacă nu ai graţie! Dacă nu ai onoare! Lama aceea nu este bună decât ca să-ţi sape mormântul după ce ţi-a străpuns inima laşă o floretă franţuzească.

— Oh, chiar aşa? Connor făcu un pas în faţă, gestul ameninţător ştergându-i rânjetul de pe faţă francezului. Atunci, poate că ai vrea să-ţi măsori lama cu a mea şi vom vedea al cui mormânt vom săpa până la apus!

Cum maestrul de scrimă îşi coborî spada şi începu să se retragă, mergând cu spatele, înspăimântat, Pamela păşi cu îndrăzneală între cei doi bărbaţi.

Îşi aşeză palma pe pieptul lui Connor, privindu-l rugător.

— Haide, dragule, ştii că leşin numai când se pomeneşte despre sânge, darămite să îl mai şi văd! Chiar nu este nevoie să adopţi o asemenea atitudine. Sunt sigură că toată lumea, inclusiv *monsieur...* îi aruncă maestrului de scrimă o privire întrebătoare.

— Chevalier, se prezentă francezul, ridicându-şi brusc capul şi fremătând îmbufnat din nări.

— Sunt sigură că toată lumea, inclusiv *monsieur* Chevalier, ar fi de acord că lama ta este superioară. Se apropie mai mult de Connor, coborându-şi tonul vocii până când ajunse un murmur conspirativ. Şi *mult* mai mare!

Connor se uită în jos la Pamela, încruntătura transformându-i-se încet într-o expresie mult mai primejdioasă. Cel puţin pentru ea.

Îi acoperi cu palma mâna mică, unindu-le astfel încât ea să îi poată simţi fiecare bătaie puternică a inimii prin materialul subţire al cămăşii.

— Dacă eşti atât de convinsă că lama mea este *superioară,* fetiţo, atunci de ce nu-mi oferi şansa să o dovedesc?

În acel moment maestrul de scrimă fu dat uitării. Ei doi s-ar fi putut afla singuri în sala de bal, captivaţi în propriul lor dans.

Un dans pe care el îl începuse noaptea trecută, dar pe

care ea nu avusese curajul să îl termine.

Ea trase adânc aer în piept, cutremurându-se, sorbindu-i cu nesaţ parfumul, ce cuprindea acum şi mirosul ispititor de mirt al săpunului de baie.

— După cum tocmai ne-a amintit *monsieur* Chevalier, o singură lovitură neatentă poate distruge chiar şi cea mai hotărâtă inimă.

— Dar cât de laşă este inima care nici măcar nu ar risca o asemenea lovitură?

Înainte ca Pamela să poată răspunde provocării făţişe din privirea lui Connor, temperamentalul maestru de scrimă scoase un „Pfff!” dezgustat şi îşi vârî spada în teaca prinsă de centură.

— Este evident că talentul meu se iroseşte aici. Vă rog să îi transmiteţi ducelui regretele mele! Îi aruncă lui Connor un ultim rânjet. Şi condoleanţele mele!

Înşfăcându-şi restul echipamentului, se îndreptă ca o vijelie spre ferestrele în stil francez dispuse pe peretele vestic al sălii de bal, ce fuseseră deschise pentru a permite soarelui de după-amiază şi miresmelor îmbătătoare de primăvară să inunde încăperea. Numai atunci îşi dădu seama Pamela că nu fuseseră singuri cu adevărat nicio clipă. Avuseseră un spectator încă de la început.

Crispin stătea sprijinit de peretele dintre două ferestre, balansându-şi alene floreta graţioasă în mână. Când maestrul de scrimă trecu pe lângă el şi se făcu nevăzut în grădină, el îşi plecă fruntea şi îi dărui lui Connor un zâmbet larg şi viclean.

— Salut, vere! Se pare că ţi-ai pierdut partenerul de scrimă. Te deranjează dacă îi iau locul?

Capitolul 15

Groaza se strecură în inima Pamelei când Crispin se apropie, alunecând uşor pe parchetul podelei. Lama floretei lui, graţioasă şi mortală, lucea în razele soarelui ce

pătrundeau prin ferestrele în stil francez.

Se întoarse spre Connor, şoptindu-i pe un ton jos şi grav:

— Nu trebuie să faci asta.

— Şi de ce nu? răspunse Connor cu o sclipire mult prea familiară în ochii îngustaţi în timp ce îl urmărea pe Crispin apropiindu-se. Credeam că deja am stabilit că lama mea poate face faţă oricărei provocări.

— Ştii foarte bine de ce nu. Dacă el este cel care a ucis-o pe mama, nici că i-ai putea oferi o şansă mai bună să termine cu tine. L-ai auzit pe duce azi-noapte, la cină. L-a numit unul dintre cei mai buni spadasini din Londra.

— Eu nu sunt din Londra, îi aminti Connor.

Ea îşi înfipse degetele în partea din faţă a cămăşii lui. Încă vreo câţiva paşi şi Crispin i-ar fi auzit murmurul frenetic.

— Nu i-ai văzut privirea azi-noapte, când îl luam peste picior. Nu trebuie să faci asta! Te rog, Connor, te implor!

Connor privi adânc în ochii rugători ai Pamelei, dorindu-şi să fi putut auzi exact aceleaşi cuvinte rostite de buzele ei dulci când o ţinea în braţe, noaptea trecută. Atunci ar fi putut să îi dea tot ceea ce şi-ar fi dorit… ba şi mai mult.

Neluând în seamă o înţepătură de regret, îi descleştă cu blândeţe degetele de pe pieptarul cămăşii lui şi o îndepărtă de el.

— Nu te teme, fetiţo, spuse el, ridicând vocea ca să poată fi auzit clar. Promit să îl iau cu binişorul pe flăcău, de dragul tău!

Crispin scoase un hohot de râs răguşit.

— Nu face promisiuni pe care nu le poţi respecta! Pentru că nu am nici cea mai mică intenţie să te iau cu binişorul, nici măcar de dragul doamnei. Îşi îndreptă zâmbetul trufaş spre Pamela. Dacă nu doriţi să ne vedeţi cum ne facem de râs pentru a vă impresiona, v-aş sfătui să plecaţi. Trebuie să existe vreo partitură pe care ar trebui să o mai exersaţi la pian, ori vreo broderie care trebuie cusută.

— O, nu aş pierde aşa ceva pentru nimic în lume!

răspunse Pamela pe un ton atât de rece, încât Connor nu ar fi fost surprins să vadă ţurţuri formându-se pe candelabru. Vă pot asigura că voi rămâne aici, să fiu martoră la *fiecare* parare şi atac.

Crispin îi aruncă lui Connor o privire amuzată.

— Nu mă surprinde. Experienţa m-a învăţat că, dintre cele două sexe, femeia este de obicei reprezentantul cel mai însetat de sânge. Nu că s-ar vărsa ceva sânge astăzi, desigur, se grăbi el să adauge.

Se îndreptă spre scrinul înalt din lemn de cireş aflat de cealaltă parte a armurii ca să îşi aleagă un *fleuret,* bulbul folosit de scrimeri pentru a-şi acoperi vârful mortal al spadelor. Când se întoarse, delicatul *fleuret* era deja aşezat în vârful lamei sale.

— Vei vedea că nu sunt atât de mofturos ca *monsieur* Chevalier. Eşti liber să alegi ce armă pofteşti. Aruncă o căutătură batjocoritoare imensei săbii late din mâna lui Connor. Chiar dacă te pune în dezavantaj.

Connor răspunse:

— Aş spune că dezavantajul este al tău, dat fiind că eu nu am cum să îmi acopăr vârful sabiei.

Crispin îi oferi un alt rânjet neruşinat.

— Ah, dar mai întâi va trebui să te apropii suficient de mult de mine ca să-l poţi folosi! Expresia îi deveni gânditoare. Trebuie să fie ceva ce putem face ca să transformăm acest concurs într-unul şi mai interesant – un premiu, poate?

— La ce fel de premiu te-ai gândit?

Crispin îi aruncă Pamelei o privire provocatoare.

— Cum mă îndoiesc sincer că ai fi destul de nesăbuit încât să pui la bătaie ducatul, ce spui de un sărut din partea doamnei tale?

Pamela suspină adânc, scandalizată de îndrăzneala lui. Îşi încrucişă braţele la piept şi bătu din picior, aşteptând ca scoţianul să îl anunţe pe ticălos că săruturile ei nu erau nişte favoruri ieftine, care să fie acordate ca premiu câştigătorului unui concurs stupid.

— Un sărut să fie, consimţi Connor.

Pamela deschise gura, apoi o închise repede. Când cei doi bărbaţi îşi ridicară armele şi începură să se învârtească unul în jurul altuia, prudenţi, ea se îndepărtă de ei, mergând cu spatele, până când umerii îi atinseră peretele. Încercarea lui Crispin de a o concedia nu făcuse decât să îi sporească suspiciunile. Deşi nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să o ia la goană din sala de bal, acoperindu-şi ochii cu palmele, nu avea nici cea mai mică intenţie să îl lase pe Connor la mila lui.

Când venea vorba despre mărime şi forţă, Connor avea toate avantajele, însă Crispin era rapid şi avea un joc bun de picioare, anticipând fiecare mişcare a lui Connor cu eleganţa şi ţinuta unui dansator.

Pamelei nu îi luă mult să îşi dea seama că şi Connor avea un surprinzător joc de picioare. Se deplasa cu graţia felină a unui prădător – tot numai muşchi, şiretenie şi putere. Când Crispin fanda, el sărea în lături, folosind lama lată a sabiei ca să pareze toate loviturile acestuia.

Crispin dansa în jurul lui, având mare grijă să stea departe de atingerea sa periculoasă între atacuri. Amândoi ştiau că o lovitură sănătoasă a sabiei lui Connor putea reteza lama delicată a floretei în două.

— Eşti un adversar mult mai priceput decât am crezut, vărule Percy!

— Chiar mi-aş dori să nu îmi mai spui aşa, răspunse Connor, folosindu-şi latul sabiei ca să dea o lovitură sălbatică, ce făcu oţelul fin lucrat al floretei să cânte în mâna lui Crispin.

— Şi cum ai prefera să îţi spun? Crispin îşi dezveli dinţii încleştaţi într-un zâmbet. Bart? Reggie? Cecil?

— În Scoţia mi se spunea Connor. Dar cum voi ajunge duce, ceea ce tu nu vei ajunge niciodată, ai putea să încerci să mi te adresezi, pur şi simplu, cu „milord”.

Pamela icni când, în urma unei singure lovituri bine executate, apăru prima picătură de sânge. Zâmbetul lui Crispin dispăru. Ochii întunecaţi îi scânteiară pe chipul palid când se lansă într-un nou atac, dublându-şi ferocitatea loviturilor.

— Şi eu cum să îţi spun? întrebă Connor. *Vere*?

Retrăgându-se spre uşile în stil francez, para cu lejeritate toate loviturile lui Crispin, zâmbetul leneş de pe chipul lui lărgindu-se tot mai mult.

Când buza superioară a lui Crispin se curbă într-un mârâit, Pamela realiză cum Connor îl momea intenţionat, căutând să îl determine să facă o greşeală, poate chiar să dezvăluie rolul pe care îl jucase la moartea mamei ei. Fata îşi închise strâns ochii, rugându-se ca acea greşeală să nu fie fatală pentru niciunul dintre bărbaţi.

Ochii i se deschiseră brusc la zgomotul ascuţit al oţelului lovind oţel. Strângând mânerul cu apărătoare al spadei în mâna cu încheieturile degetelor albite de efort, Crispin pornise într-o escapadă năvalnică, nelăsându-i de ales lui Connor decât să îşi continue retragerea. Pamela tresări când Crispin se repezi înainte, spada lui trecând foarte aproape de urechea lui Connor.

Mişcarea bruscă îl făcu pe Crispin să se împiedice. Îşi recăpătă repede echilibrul, dar începu să gâfâie mai tare. Sudoarea îi păta spatele vestei.

Bărbaţii se tatonară din nou unul pe celălalt, schimbându-şi poziţia. Pamela îşi dădu seama că scoţianul nu se retrăsese deloc, ci pur şi simplu trăsese de timp pentru ca adversarul să îşi epuizeze puterile. Acum îşi folosea avantajul, balansându-şi lama sabiei grandioase în nenumărate arcuri implacabile, împingându-l pe Crispin dincolo de ferestrele în stil francez deschise, în grădină.

Pamela îşi ridică fustele şi îi urmă, cu inima bătându-i frenetic gata să-i sară din piept.

Când cei doi bărbaţi părăsiră aleea pietruită şi se opriră pe un tăpşan acoperit cu iarbă deasă, mărginit de o pereche de sălcii plângătoare, Pamela îi zări pe duce şi pe Lady Astrid servind ceaiul pe o terasă înaltă din faţa salonului.

Lady Astrid încremeni în timp ce îi turna fratelui ei o altă ceaşcă de ceai. Oare în ochii ei strălucea teama sau entuziasmul? se întrebă Pamela, presimţirea ei de rău augur strângându-i inima.

Nu avea cum să se înşele asupra scânteii de bucurie din ochii ducelui. Îşi puse ceaşca deoparte şi bătu din palmele firave, aplecându-se în scaunul cu rotile.

— Măi să fie, uită-te la asta, Astrid! Nu mi-ai spus că ai făcut aranjamente pentru o distracţie de după-amiază! Ce măreţ!

Deşi valeţii postaţi la un capăt şi la celălalt al terasei nu îndrăzneau să îşi relaxeze ţinutele rigide, ochii le urmăreau cu lăcomie concursul ce se desfăşura pe tăpşanul de dedesubt. Mormăiturile de epuizare şi zăngănitul asurzitor al oţelului lovit de oţel acopereau clipocitul liniştit al unei fântâni de marmură.

Pamela se apropie cât de mult îndrăzni şi se lipi cu spatele de trunchiul unui măr înflorit, cu nervii zguduiţi din cauza suspansului de neîndurat.

Acum, că avea spectatori, Crispin părea să îşi fi recăpătat atât încrederea în sine, cât şi jocul de picioare. Îşi continuă atacul, spada părându-i un vârtej oţelit în mâna capabilă. Însă Connor continuă să îi respingă fiecare fandare, până la urmă dându-i o lovitură cu care fu cât pe ce să îi smulgă lui Crispin floreta din mână.

Ceva sări pe alee, până aproape de Pamela. Ea se aplecă să ridice acel lucru şi descoperi că era capătul *fleuret* din vârful spadei lui Crispin. Acel *fleuret* pe care şi-l potrivise în vârful lamei cât timp încă stătea cu spatele la ei.

I se tăie răsuflarea. Fără *fleuret,* vârful mortal al floretei era expus. Dacă lui Connor i s-ar fi întâmplat atunci vreun *accident* nefericit, nicio instanţă din lume nu l-ar fi putut condamna pe Crispin. Nu ar fi avut cum să dovedească faptul că încercase să îi facă rău intenţionat adversarului său, aplicând în mod necorespunzător acel *fleuret.*

Nici măcar nu ar fi trebuit să îi străpungă inima lui Connor. L-ar fi ucis la fel de repede şi dacă i-ar fi înţepat unul dintre plămâni.

Când imaginaţia ei plăsmui o viziune groaznică a lui Connor întins pe iarbă, chinuindu-se să respire în timp ce

sângele îi păta cămaşa albă ca zăpada, scurgându-i viaţa din el, Pamela se simţi de parcă o spadă invizibilă i-ar fi străpuns propria inimă.

Se aruncă înainte, strigând numele lui Connor.

El se uită în direcţia ei, o încruntătură de uimire umbrindu-i fruntea, iar ea înţelese că să-i distragă atenţia fusese o greşeală cumplită. Timpul păru să îşi încetinească trecerea până când Pamela reuşi să vadă fiecare petală albă şi delicată a florilor de măr căzând de pe ramurile de deasupra capului ei, sclipirea de satisfacţie crudă din privirea lui Lady Astrid, concentrarea aprigă de pe chipul tern al lui Crispin când îşi duse înapoi spada pentru lovitura fatală.

Fără să mai stea pe gânduri, se năpusti între cei doi bărbaţi. Crispin se opri în ultima clipă, înfrânându-şi atacul. Vârful ascuţit al floretei biciui antebraţul Pamelei, sfâşiind atât materialul rochiei, cât şi carnea.

Apoi braţele puternice ale lui Connor o prinseră, nelăsând-o să se prăbuşească, ci numai să cadă în genunchi.

— Nesăbuită mică! Connor se lăsă să cadă în genunchi, împreună cu ea, vorbindu-i pe un ton răguşit. Cencerci să faci? Să fii omorâtă?

Mâinile nu îi mai erau la fel de ferme cum fuseseră pe plăseaua sabiei, ci tremurau de emoţie ridicându-i mâneca şi dezvelind rana însângerată de pe braţul ei.

Ea îi dărui un mic zâmbet curajos.

— Mâneca a avut cel mai mult de suferit. Nu este nimic – doar o zgârietură. Cu toate că Sophie o să-mi ia capul pentru că i-am distrus rochia, adăugă Pamela în barbă.

Crispin se uita în jos la ei, cu o expresie de completă uluială pe chip. Clătină din cap.

— Îmi pare atât de rău!… Nu am vrut să…

— O, chiar aşa? îl întrerupse Pamela cu răceală, privindu-l pieziş. Dar ce anume ai vrut?

Ea întinse mâna, deschizând uşor degetele încleştate şi arătând acel *fleuret.* Acel *fleuret* ce era cu totul inutil

dacă nu era aşezat în vârful spadei cu cea mai mare grijă.

Atât privirea lui Crispin, cât şi a lui Connor, zburară spre vârful floretei din mâna celui dintâi. Vârful letal părea să scânteieze în lumina soarelui.

Pamela simţi cum se întăreau toţi muşchii de pe trupul lui Connor. În ciuda acelei tensiuni, mâinile lui rămaseră uimitor de blânde când o luară din poala lui şi o aşezară pe un covor de flori de măr din apropiere.

Întinse mâna după sabia lui şi se ridică să-l înfrunte pe Crispin, cu o expresie hotărâtă.

Crispin începu să se ferească din calea lui, mergând cu spatele, clătinând din cap neajutorat.

— Jur că a fost doar un accident! Nu am vrut să o rănesc! Sigur îţi poţi da seama de asta!

Connor îl urmă pas cu pas, fără să îşi încetinească ritmul.

Lady Astrid sări în picioare, cu bruma de culoare pierită de pe chip.

— Archibald! Fă ceva! Trebuie să-i opreşti!

Însă ducele nu făcu altceva decât să îşi ridice din nou ceaşca şi să ia o înghiţitură delicată de ceai, cu ochii întunecaţi strălucind de fascinaţie în timp ce admira tot ceea ce se petrecea. Cei doi valeţi se grăbiră să se uite peste balustrada terasei, nemaiputând să îşi continue şarada de indiferenţă.

Când Connor îşi duse sabia înapoi, Crispin îşi ridică arma ca să pareze lovitura implacabilă, dar nu făcu nimic altceva pentru a se apăra.

Lovitura lui Connor, dată cu amândouă mâinile, reteză lama subţire în două. Mânerul cu apărătoare al floretei căzu din mâna lui Crispin, lăsându-l neînarmat şi la mila lui Connor.

Connor nu se opri din mers. Chiar când Crispin începu să se împiedice, aproape alunecând pe iarba umedă, Connor îşi ridică sabia imensă pentru a doua oară.

— O, Doamne! şopti Pamela. O să-i zboare capul de pe umeri!

Deşi toate instinctele o îndemnau să îşi ascundă faţa,

nu îşi putea lua ochii de la Connor. Ochii lui ardeau mocnit pe un chip la fel de frumos şi de neîndurător ca efigia unui înger al răzbunării coborât din Ceruri ca să împartă mânia Domnului.

Crispin făcu ochii mari când Connor balansă sabia. În ultima clipă, scoţianul întoarse lama cu latul şi îl pocni zdravăn pe Crispin într-o parte a capului.

Crispin se prăvăli ca o piatră, urlând un blestem. Lady Astrid se aşeză la loc pe scaun, ducându-şi un şerveţel la buzele din care se scursese tot sângele.

Trecură câteva minute bune până când Crispin nu mai resimţi efectul iniţial al loviturii şi se ridică în capul oaselor. Se uită buimac la Connor, ţinându-se de urechea stângă.

Connor îi întinse mâna, însă el i-o plesni.

— *Monsieur* Chevalier avea dreptate, mârâi el. Nu vei fi niciodată altceva decât un barbar!

— Iar tu nu vei fi niciodată altceva decât nepotul unui duce şi un beţiv bun de nimic, care trişează atât la dueluri, cât şi la cărţi.

— Bravo, flăcăi! Aplauzele seci ale ducelui răsunară prin grădină. Ce fler dramatic, ce melodramă delicioasă! Nu m-am mai distrat atât de bine de când doamna Siddons a jucat rolul Porţiei în *Neguţătorul din Veneţia*! Făcu un gest de concediere cu mâinile. Dacă aş fi în locul vostru, mi-aş face plecăciunile şi aş părăsi scena chiar acum. Întotdeauna trebuie să-ţi laşi spectatorii care te adoră cu dorinţa de a vedea mai mult.

Aruncându-i unchiului său o privire încărcată de dezgust, Crispin se ridică în picioare şi o porni clătinându-se înapoi pe alee.

Sprijinindu-şi sabia de un copac, Connor se întoarse lângă Pamela. Îngenunche alături de ea, asigurându-se că zgârietura superficială de pe braţul ei nu mai sângera.

— De ce-ai face ceva atât de cutezător, fetiţo? Nu tu ai fost cea care mi-a spus că o singură lovitură neatentă poate distruge chiar şi cea mai hotărâtă inimă?

— Ba da, dar cât de laşă este inima care nici măcar nu ar risca o asemenea lovitură? îl cită ea drept răspuns.

Aruncând o privire îngrijorată spre terasă, îşi coborî vocea şi îi vorbi în şoaptă. În plus, unde aş mai fi găsit un alt impostor dacă te înjunghia Crispin? Ştii că nu poţi avea încredere în actori.

Connor îi smulse *fleuretul* din mână, cercetându-l cu ochii mijiţi.

— Se pare că nici în nepotul ducelui.

— Pentru o clipă, am crezut că aveai să îi tai capul, mărturisi ea.

— Pentru o clipă, aşa am crezut şi eu. Dar ştiam că nu aş mai fi putut să îmi primesc premiul dacă mă duceau cu căruţa la Newgate şi mă spânzurau.

— Premiul tău?

— Păi, da… Ai uitat, fetiţo? Îi datorezi un sărut câştigătorului concursului.

Se aplecă mai mult spre ea, privirea lui cenuşie oprindu-se pe buzele Pamelei. Un moment ameţitor, fata se gândi că avea să îşi ia premiul chiar acolo, în grădină, în faţa ducelui, a lui Lady Astrid, a valeţilor care se holbau la ei şi a lui Dumnezeu.

Dar el nu făcu decât să îi culeagă din păr o floare de măr, cu degete îndemânatice, şi apoi o ajută cu blândeţe să se ridice în picioare.

*

Crispin se gârbovi pe o scară dosnică, hotărât să ajungă în raiul din camera lui fără ca alţi servitori să mai fie martori la ruşinea pe care o suportase. Ştia că acei doi valeţi neobrăzaţi din grădină nu aveau să piardă timpul şi că aveau să povestească tuturor celor din apartamentele servitorilor despre ceea ce văzuseră cu ochii lor. Până la căderea nopţii, urma să afle toată Londra cum nepotul ducelui de Warrick fusese învins într-un concurs de scrimă de către un barbar scoţian înarmat cu o sabie antică. Atunci, unchiul lui nu ar mai fi fost singurul care ar fi râs de el.

Se târî în sus pe scări, prinzându-şi falca dureroasă

între două degete, ca să se asigure că nu era ruptă. Urechile îi zbârnâiau încă şi din ceafă începuse să îl împungă o durere de cap cruntă.

În ultimii ani se înfruntase cu nenumăraţi bărbaţi în dueluri, atât cu spadele, cât şi cu pistoalele, dar niciodată înainte nu îşi mai văzuse moartea cu ochii. Cumva, mila vărului său i se păruse şi mai cumplită decât furia lui. Dacă ar fi fost spintecat acolo, pe tăpşan, cel puţin unchiul lui nu i-ar mai fi putut refuza un loc în cavoul familiei. Fostele lui iubite ar fi plâns sfâşietor în batiste, iar prietenii săi s-ar fi strâns în infernul lor preferat de jocuri de noroc, ca să închine în cinstea aplecării lui nemaipomenite spre băutură, a talentului său la masa de faro şi a dispoziţiei sale vesele.

Poate că, odată ce ar fi dispărut, mama lui ar fi înţeles cât de mult îşi dorise să o apere după moartea tatălui său, iar unchiul lui şi-ar fi dat seama cât de mult se străduise să fie ca un fiu pentru el. Şi cât de mult îl duruse să îl privească îmbrăţişând un străin. Crispin pufni, ironia propriei nesăbuinţe părându-i-se la fel de amară ca gustul metalic al sângelui pe care îl simţea în gură.

Trecu de colţul pe care îl făceau scările la cel de-al doilea etaj şi se izbi de cineva care se grăbea să coboare. Se loviră cap în cap, apoi căzură amândoi în fund, o grămadă de aşternuturi şifonate împrăştiindu-se în jurul lor.

Crispin îşi strânse fruntea cu mâinile, schimbarea bruscă a poziţiei stârnindu-i un cor diavolesc de clopote între urechi.

— La dracu! blestemă el când o bonetă mototolită se iţi în dreptul ochilor lui înceţoşaţi.

— De ce nu te uiţi pe unde mergi, prost neîndemânatic? se burzului o voce feminină melodioasă. Eşti orb?

Ţinându-se încă de cap, Crispin se încruntă. Nu i se mai vorbise niciodată într-o asemenea manieră insolentă de către un servitor.

Însă când vederea i se limpezi şi zări ochii fetei, albaştri ca peruzeaua, şi buzele bosumflate, pline, ca de Cupidon, se simţi de parcă nu numai că orbise dintr-odată,

dar şi că surzise şi amuţise de-a binelea.

Năsucul ei obraznic şi buclele aurii ce i se revărsau de sub bonetă îl făcură să tresară, de parcă ar fi recunoscut-o.

— Te cunosc?

— Cred că nu. Sunt s-s-servitoarea Pamelei. Sunt camerista ei. Slujnica ei. Da, asta sunt. Slujnica ei.

— Pamela? Dură o clipă până când îşi recuperă facultăţile mintale zdruncinate. A, da, logodnica vărului meu, fermecătoarea domnişoară Darby! Şi cu toate astea, i te adresezi cu numele de botez. Spune-mi, stăpâna ta încurajează o asemenea familiaritate?

— Dar a ta?

La replica ei neruşinată, Crispin descoperi repede că îl durea să zâmbească. Dar tot nu se putu abţine.

— Stăpâna mea încurajează tot felul de familiarităţi. De-aia îmi este stăpână.

Buzele fetei se curbară într-un zâmbet şters, şovăielnic.

— Sângerezi, îl anunţă ea.

— Serios?

Ridică mâna spre obraz, dar mâna ei ajunsese deja acolo, ştergându-i pometele cu colţul unui cearşaf. Atingerea îi era mult mai blândă decât vocea.

El îi primi cu bucurie ajutorul, simţindu-se recunoscător pentru ocazia care i se oferise de a-i observa mai bine linia albă a obrazului şi curba ispititoare a genelor de culoarea mierii, într-o ipostază atât de intimă. Se încruntă, uimirea sporindu-i.

— Eşti sigură că nu ne-am mai întâlnit? Nu-mi stă în fire să uit un chip atât de încântător ca al tău.

— Sunt sigură că sunt mai multe chipurile încântătoare pe care le-ai uitat, decât cele de care îţi aminteşti.

Îi aruncă o privire provocatoare pe sub acele gene, cu buzele întredeschise aproape lipite de ale lui.

El se aplecă spre fată, simţind o împunsătură de regret când ea se retrase repede. Începu să strângă aşternuturile împrăştiate pe jos cu mişcări din nou bruşte şi

hotărâte. El se ridică cu mare greutate ca să o ajute, îngrămădindu-i cearşafurile atât de sus pe braţele delicate, încât biata fată abia putea să mai vadă peste ele.

— Mulţumesc pentru că te-ai comportat ca un gentleman! spuse ea afectat.

El chicoti.

— Am fost acuzat de multe alte lucruri la viaţa mea, dar foarte rar de asta!

Făcu un pas în spate, permiţându-i să treacă pe lângă el pe scara îngustă. O privi plecând, amuzat de felul mândru în care îşi ţinea capul şi de legănarea delicioasă a posteriorului ei mic şi rotund. Nu mai fusese atât de tentat să cocheteze cu o servitoare de la a cincisprezecea sa vară, când îşi pierduse inocenţa cu o cameristă tânără şi plinuţă care se strecura în dormitorul lui în fiecare noapte, după ce se stingeau lumânările.

— Aşteaptă! strigă el când fata ajunse la baza scărilor. Ai un nume?

— Da, răspunse ea fără să îşi încetinească paşii. Bineînţeles că am!

Apoi dispăru, lăsându-l să se încovoaie pe lângă perete şi să se întrebe de ce sunetele din urechile lui îi semănau deodată cu dangătele clopotelor de catedrală.

*

În acea noapte Pamela se suci şi se răsuci iarăşi în aşternuturi, de parcă salteaua confortabilului ei pat cu baldachin ar fi fost umplută cu pietre în loc de pene. Era încă bântuită de groaza sinceră pe care o zărise în ochii lui Crispin când căzuse însângerată la picioarele lui. Poate că fusese pur şi simplu uimit pentru că planul lui de a-l ucide pe Connor îi ieşise prost. Dar dacă pierderea *fleuretului* din vârful floretei sale *fusese* într-adevăr un accident? Dacă nu se aflau mai aproape de a-l găsi pe ucigaşul mamei ei decât cu o zi în urmă?

Se rostogoli pe spate, privind la bolta baldachinului. Cu cât îl demascau mai repede pe ucigaşul mamei ei, cu

atât mai repede ea şi Connor puteau pune capăt parodiei lor de logodnă. Ea ar fi fost liberă să rupă logodna şi să dispară împreună cu sora ei şi cu recompensa, iar el ar fi fost liber să curteze o mireasă mai potrivită – pe fiica răsfăţată a vreunui conte ori poate pe nepoata trufaşă a vreunui marchiz.

Se întoarse pe o parte, tresărind din cauza usturimii pe care i-o cauză zgârietura de pe antebraţ. Fereastra cu cercevea era bine închisă, nişte raze palide de lună fiind singurele intruse în acea noapte neliniştită.

Camera i se păru deodată insuportabil de aglomerată. Pamela se dezveli, împingând păturile cu picioarele. După ce zăcu astfel alte câteva minute interminabile, se rostogoli din pat, se duse la fereastră şi trase cerceveaua. O adiere răcoroasă de noapte pătrunse în cameră, dezmierdându-i fruntea înfierbântată. Se aplecă pe fereastră şi scrută umbrele de dedesubt, însă nu zări nici urmă de mişcare.

Oftând, se întoarse în pat. Împreunându-şi mâinile sub obraz, se întinse şi privi pe fereastra deschisă. Poate că, în cel mai tainic ungher al inimii ei, sperase că în acea noapte Connor ar fi putut veni să îşi primească premiul. Dacă ar fi adormit acum, s-ar fi trezit şi i-ar fi văzut umbra veghind-o, scăldată în lumina lunii? Şi, dacă s-ar fi întâmplat astfel, ar fi avut puterea să îl trimită de acolo sau şi-ar fi deschis braţele să îl primească în patul ei?

Suspinând, Pamela se ridică iarăşi din pat. Îşi înşfăcă halatul vechi de pe spătarul unui scaun din apropiere şi şi-l trase peste cămaşa de noapte. Dacă aveau să-l prindă în capcană pe ucigaşul mamei ei, atunci ea şi Connor aveau multe de discutat, nu-i aşa? Şi era aproape imposibil să facă acest lucru sub privirile scrutătoare ale ducelui, ale bănuitoarei sale surori şi ale armatei lor de servitori curioşi.

Întredeschise uşa şi se uită într-o parte şi în cealaltă pe coridorul pustiu. Poate că era timpul să îi arate lui Connor Kincaid că nu era singurul care se putea strecura în dormitorul cuiva, la miezul nopţii.

*

Când Pamela se furişă în camera lui Connor, trebui să se lupte cu pornirea de a fluiera uşor, admirativ. Dormitorul era atât de vast, încât îi făcea propriul apartament amplu să pară un apartament pentru servitori. Trase adânc aer în piept, savurând aromele masculine de piele şi lemn scump.

Când începu să traverseze podeaua strălucitoare din lemn de cireş, îşi dădu seama că luna cea şăgalnică o urmase din camera ei. Se iţea de după una dintre ferestrele înalte, cu cercevele, de pe peretele opus, scăldând patul într-o lumină argintie.

Patul impunător, cu baldachin, cu pilaştrii răsuciţi şi cu tăbliile migălos sculptate, trona în mijlocul camerei. Însă nu patul masiv, spectaculos, îi aprinse imaginaţia, ci bărbatul care dormea întins pe spate, cu membrele lungi înfăşurate printre aşternuturile răvăşite.

Pamela se strecură mai aproape, înghiţindu-şi nodul din gât, agitată.

Prea târziu îi trecu prin minte că scoţianul nu părea deloc genul care să poarte o cămaşă de noapte lungă şi o scufie. În schimb, stătea întins pe spate, cu numai o fâşie de cearşaf drapată neglijent peste şolduri.

I se uscă gura. Dacă ar fi avut vreun pic de tărie morală, ar fi bătut într-o retragere zorită direct în propriul ei dormitor, în propriul pat singuratic. Dar curiozitatea îi învinsese deja prudenţa, împingând-o să se apropie la distanţă de un braţ de silueta adormită a lui Connor.

Cu pletele revărsate pe pernă şi cu razele de lună scăldându-i trăsăturile aspre, nu mai semăna cu un gentleman, ci cu o fiinţă mitologică din păduri – mai mult satir decât bărbat. Nu îi veni greu să şi-l imagineze urmărind o fecioară înspăimântată, care ţipa şi îl implora să aibă milă de ea, în timp ce, în secret, aştepta cu nerăbdare plăcerea interzisă pe care numai atingerea lui ar fi putut să i-o dăruiască.

Se apropie şi mai mult de pat, degetele ei trădătoare arzând de dorinţa de a i se împleti printre cârlionţii mătăsoşi ce umbreau pieptul bărbatului. Razele lunii

dezmierdau acele întinderi vaste, amintindu-i că, până la urmă, nu dormea complet dezbrăcat. Purta încă medalionul din aur pe care ea îl zărise la ruinele castelului MacFarlane. Şi îl purta încă deasupra inimii.

Connor se mişcă în somn, atrăgându-i Pamelei privirea spre muşchii sculpturali de pe abdomen, spre coapsele puternice. Când se mişcă din nou, făcând fâşia de cearşaf să alunece periculos de mult, ea îşi îndreptă repede privirea ruşinată spre chipul lui.

Genele lui dese şi lungi i se odihneau strălucitoare pe pomeţii înalţi. Trebuia să viseze, fiindcă un zâmbet ştrengăresc îi adânci gropiţa din obrazul drept.

Pamela clătină din cap, un zâmbet strâmb curbându-i şi ei buzele, încă nu se putea împotrivi acelei gropiţe. Se dovedise a fi pierzania ei încă de prima dată când o văzuse schiţată în acel anunţ.

Întinzându-şi degetele tremurătoare, îl atinse blând pe obraz.

Auzi un foşnet. Acum stătea lângă Connor, în următorul minut se afla sub el, cu ambele încheieturi prinse deasupra capului de o mână puternică de-a lui, şi cu gura pistolului său armat lipită sub bărbie.

Capitolul 16

Vocea Pamelei răsună din întuneric, încordată şi şuierată.

— Dacă apeşi pe trăgaciul ăla, bănuiesc că de pe ţeavă nu o să ţâşnească un buchet de flori.

Preţ de o clipă năucitoare, Connor crezu că visa încă. Cum altfel să-şi fi explicat parfumul îmbătător de liliac şi prezenţa Pamelei, caldă şi moale, sub el, în patul lui? Dar dacă visa încă, atunci ea de ce nu era la fel de goală ca şi el? De ce un strat ros de bumbac despărţea moliciunea îmbietoare a sânilor ei plini de pieptul lui dezgolit? De ce mădularul lui întărit îi împingea coapsa, în loc să fie adânc

îngropat în ea? Şi de ce gura pistolului său era lipită de carnea fragedă de sub bărbia ei?

Îi simţi gâtul graţios mişcându-se când fata înghiţi.

— Dacă aşa le întâmpini pe toate femeile care vin în patul tău, domnule Kincaid, înţeleg de ce s-ar putea să fii nevoit să plăteşti pentru plăcerile tale.

El dezarmă cu grijă arma pe care o stăpânea, dar nu reuşi să facă nimic în privinţa celei care îi apăsa ei coapsa. Nici nu îşi slăbi strânsoarea cu care îi ţinea încheieturile delicate.

— Şi tu ai dormi cu un pistol încărcat sub pernă, fetiţo, dacă o persoană din casa asta ar încerca să te ucidă.

— Te pot asigura că nu m-am furişat aici ca să te sufoc cu o pernă. Deşi trebuie să mărturisesc că ideea este ispititoare.

El se uită în jos la ea, împotrivindu-se tentaţiei de a-i astupa mica gură delicioasă cu un sărut. Dar având-o sub el, aflată complet la mila forţei lui superioare, nu putea avea încredere în el însuşi că s-ar fi putut mulţumi cu un simplu sărut – indiferent cât de plăcut ar fi fost.

Blestemându-se în gând pentru că era un prost, Connor îi eliberă încheieturile şi se rostogoli de pe ea, acoperindu-şi şoldurile cu cearşaful în acelaşi timp. Din nefericire, nu reuşi decât să construiască un cort destul de înalt. La naiba, în acel moment nici măcar plapuma nu ar fi fost de folos!

Îşi strecură pistolul la loc sub pernă, apoi se târî repede cu spatele şi se sprijini de unul dintre pilaştrii de la picioarele patului. Presupuse că, cu cât punea mai multă distanţă între ei, cu atât mai repede avea să i se răcorească sângele înfierbântat.

Pamela se ridică în capul oaselor şi îşi frecă încheieturile, aruncându-i o privire încărcată de reproş.

— Trebuie să-ţi spun că ospitalitatea ta cam lasă de dorit.

— Cum ai intrat? vru el să afle. Te-ai urcat pe fereastră?

— Nu. Am intrat pe uşă.

El se încruntă.

— Să-l ia naiba pe inutilul ăla de valet al meu! Brodie trebuia să încuie uşa după ce intra. Trebuie să fie încă pe afară, făcându-i ochi dulci bucătăresei.

Pamela făcu ochii mari.

— Femeia aia bondoacă, fără gât şi cu labe în loc de mâini?

— Chiar ea. În după-amiaza asta l-a dat afară din bucătărie cu un satâr, când s-a oferit să îi arate tatuajul lui, însă el insistă că femeia nu a făcut decât să se joace cu sentimentele lui şi că într-o zi va face din ea o nevastă de toată frumuseţea.

Pamela clătină din cap cu tristeţe.

— Poate ar fi cazul să ne facem mai multe griji ca nu cumva bucătăreasa să te confunde pe tine cu Brodie şi să te omoare cu satârul în somn, decât să ne gândim că Lady Astrid îţi va otrăvi ceaiul, ori că vărul Crispin te va împinge pe scări.

Când Connor îşi aminti groaza paralizantă pe care o simţise când vârful floretei lui Crispin se îndreptase spre Pamela, se schimbă la faţă.

— Oh, cred că pot să am grijă de tânărul jupân Crispin! Tot ce trebuie să faci este să mă laşi să îl trântesc la pământ şi să îl snopesc în bătaie până când mărturiseşte.

— Mă tem că s-ar putea să îţi placă asta puţin cam prea mult. Chiar dacă se dovedeşte că este nevinovat.

Connor pufni.

— Bărbaţii că el nu sunt niciodată nevinovaţi.

— Spui asta pentru că este englez, sau pentru că îţi aminteşte de tine la vârsta lui?

— Când eram de vârsta lui, călăream încă împreună cu membrii clanului meu, încercând să îndeplinesc visul tatălui meu de a reuni clanul Kincaid.

— De ce ai renunţat la visul acela? întrebă ea încet.

— Pentru că până la urmă mi-am dat seama că nu eram eroii care ne imaginam noi că suntem. Că devenisem asemenea celor pe care-i dispreţuiam – răufăcători de rând, care îi prădau pe cei mai slabi.

Pamela îşi arcui o sprânceană.

— Aşa că ai decis să îţi urmezi vocaţia mult mai virtuoasă de tâlhar de drumul mare?

— Un tâlhar de drumul mare nu trebuie să se mintă singur ca să creadă că toate strădaniile lui sunt pentru vreo cauză nobilă, când singura cauză care merită efortul este aceea de a-şi umple propria pungă. Nu trebuie să facă pe eroul şi să îşi petreacă jumătate din viaţă pretinzând că îşi poate salva oamenii şi clanul, când nu se poate salva nici pe el însuşi.

Pamela ar fi trebuit să se teamă de sclipirea nemiloasă din ochii lui Connor, dar se trezi trăgându-se mai aproape de el, în loc să fugă. Ştia deja că nu avea unde să se ascundă ca să scape de privirea lui pătrunzătoare.

— De ce ai venit aici în noaptea asta, Pamela? tună el pe un ton jos şi răguşit. Ce vrei?

Nimeni nu îi mai pusese acea întrebare vreodată. Nici mama ei. Nici Sophie. Fusese prea ocupată să se îngrijească de dorinţele şi de nevoile lor ca să se mai gândească la ale ei, tocmai de aceea nu avea încă un răspuns pentru el. Cel puţin nu unul pe care l-ar fi putut exprima prin cuvinte. Nu putu să facă decât să îi întoarcă privirea şi să se roage ca ochii ei să nu oglindească ceea ce ascundea în inimă.

El întinse mâna şi îi mângâie uşor buzele cu degetul mare.

— Speram că ai venit ca să-mi oferi premiul.

Atingerea lui smulse un zâmbet de pe buzele ei.

— Dacă vărul Crispin ar fi câştigat concursul de scrimă, aveai de gând să îl laşi să mă sărute?

— Dacă aş fi crezut că vărul Crispin avea vreo nenorocită de şansă să câştige, nu aş fi fost de acord cu rămăşagul. Pentru că, dacă te-ar fi sărutat, îi spuse Connor solemn, nu aş fi avut de ales decât să-i tai capul.

Iarăşi fusese prezentă acea notă profundă de posesivitate ce o făcea să se simtă de parcă i-ar fi aparţinut. De parcă avea să îi aparţină lui pentru totdeauna.

Ea oftă prelung.

— Ei bine, tu ai câştigat, aşa că presupun că nu am de ales decât să onorez rămăşagul.

Se aplecă spre el şi îşi închise strâns ochii, aşteptând cu nerăbdare dezmierdarea îmbietoare a buzelor lui peste ale ei.

— Oh, nu, nu aşa, fetiţo!

Ochii ei se deschiseră brusc şi îl văzură sprijinindu-se de tăblia patului, cu mâinile încrucişate sub cap şi cu un zâmbet leneş înflorindu-i pe buze.

— Sărutul este premiul *meu. Tu* trebuie să mi-l oferi *mie*.

— O!

Pamela nu avea habar de ce se simţea dintr-odată atât de ridicol de timidă. O sărutase deja de multe ori, iar ea îi răspunsese la săruturi cu o înspăimântătoare lipsă de reţinere. Dar, cumva, nu era acelaşi lucru cu a începe un sărut.

Judecând după zâmbetul lui larg, probabil că se aştepta ca ea să îi dea un sărut feciorelnic pe obraz. Ţuguindu-şi buzele ca un boboc strâns de trandafir, îl atinse uşor ca un fulg în colţul gurii. Dar apoi acel boboc de trandafir înflori, gura ei deschizându-se caldă şi primitoare peste buzele lui netede şi neclintite.

Connor trase aer în piept şuierător, dar se forţă să rămână nemişcat, permiţându-i Pamelei să îl guste după pofta inimii. Un sărut se topi curând în altul. Şi în altul. Până când geamătul lui aspru o încurajă să îi traseze linia buzelor cu vârful limbii ei mici şi îndrăzneţe, să îi pătrundă în gură cu o foame tandră pe care el tânjea să i-o ostoiască.

Îşi împleti mâinile în părul ei, îndepărtându-i gura de a lui. Buzele ei erau încă deschise, ochii îi erau înceţoşaţi de dorinţă.

— Plănuiai să îl săruţi pe Crispin cu un asemenea entuziasm neînfrânat? vru el să ştie, respirând greu şi precipitat.

— Tu eşti cel care a fost de acord cu rămăşagul. Dacă ar fi câştigat el, aveam de gând să te fac pe *tine* să îl săruţi.

El clătină din cap.

— Am ştiut întotdeauna că nu se poate avea încredere în englezi.

— Atunci, să nu ai încredere în mine! şopti ea, ridicând o mână spre obrazul lui. Doar sărută-mă!

Pamela nu trebui să îl roage de două ori. Connor îi acoperi gura cu a lui, cu o ferocitate născută din disperare, folosindu-şi dulceaţa limbii calde şi aspre ea să facă dragoste cu ea. Pentru eternitatea unei răsuflări, ea nu putu decât să se agaţe de el, să primească tot ceea ce îi oferea el şi să îşi dorească mai mult.

Se părea că el era mai mult decât dornic să îi îndeplinească dorinţele nerostite. În timp ce continua să îi pună stăpânire pe gură cu săruturi lungi şi pasionale, îi cuprinse fesele în palmele mari şi calde şi o ridică deasupra lui. Halatul i se deschise şi cămaşa de noapte i se ridică atunci când genunchii îi alunecară de o parte şi de alta a şoldurilor lui puternice, făcând-o să încalece umflătura tare de carne de sub cearşaf. Când el se arcui, apăsându-i cu mădularul mugurele fraged dintre coapse, capul Pamelei se lăsă pe spate şi un geamăt de plăcere pură îi scăpă din gâtlej.

Geamătul i se transformă într-un scâncet când el îi schimbă poziţia, îndemnând-o să se întoarcă, astfel încât ajunse să stea între picioarele lui întinse, cu spatele la pieptul lui. El îi cuprinse talia cu braţele, mâinile lui arse de soare ridicându-i uşor cămaşa de noapte până la mijloc, expunându-i pantalonaşii peticiţi la sărutul argintiu al luminii lunii şi la atingerea lui.

Întâlnirea lor din Ţinutul Muntos al Scoţiei îi dăduse lui un avantaj nedrept. Ştia că nu trebuia decât să tragă de pantalonaşii ei şi tivurile zdrenţuite ar fi cedat. Când făcu întocmai, Pamela icni a protest.

— O să-ţi cumpăr alţii, jură el, şoptindu-i răguşit în ureche. Sau, mai bine, ai putea înceta să îi mai porţi. Atunci aş putea să te ating oricând aş vrea. Oriunde s-ar întâmpla să fim. Nu poţi să-mi spui că asta nu ar face mesele alea lungi, oribile, cu ducele şi vipera de soră-sa, mai uşor de

suportat!

Un scurt fior răutăcios o cutremură pe Pamela când şi-l închipui pe Connor strecurându-şi mâna pe sub faţa de masă şi pe sub fustele ei, ca să o atingă acolo, fără ca vreunul dintre comeseni să bănuiască vreodată ceva.

Mâinile lui erau crăpate şi bătătorite de la orele întregi petrecute în şa, ceea ce le făcea blândeţea şi mai imposibil de refuzat. Degetele lui mari îi despărţiră cârlionţii, apoi petalele delicate, atingând-o în acel loc sălbatic şi tainic cu atât de mare grijă, încât Pamela aproape începu să plângă.

Când el o lovi uşor şi apoi o mângâie, ea se înfioră de dorinţă, un suspin de plăcere pură scăpându-i printre buzele tremurătoare.

— Ssst, fetiţo! murmură în urechea ei, dorinţa îngroşându-i cadenţele melodioase ale glasului. Nu vreau decât să te ating. Nu o să-ţi fac rău. Jur!

Cum i-ar fi putut spune că deja îi făcea rău? Că îi tăia câte o bucăţică din inima fragilă cu fiecare atingere abilă a degetelor lui, cu fiecare lovitură uşoară a degetului mare peste micul mugure ce pulsa de dorinţă cuibărit în hăţişul cârlionţilor ei mătăsoşi? Când îi înconjură talia cu un braţ, prinzând-o într-o menghină de plăcere, îi simţi dorinţa nestăvilită pe care o avea pentru ea ridicându-se tare spre valea dintre fesele ei.

Aruncă o privire furişă în jos, captivată fără să vrea de minunile interzise pe care degetele lui le făureau în lumina lunii. Era ceva în egală măsură de înspăimântător şi de erotic să stea în braţele lui, dezbrăcată până dincolo de mijloc. Când îi văzu degetul mijlociu pătrunzând în peştera întunecată şi urcând până aproape de miezul fiinţei ei, în timp ce degetul mare îşi continua ritmul înnebunitor, trupul ei trădător îi dezvălui cel mai ascuns secret – că îl dorea la fel de mult cum o dorea el pe ea.

Connor gemu, aproape dezlănţuit din cauza lacrimilor dense de nectar pe care trupul Pamelei le vărsa pentru el. Nu îşi dorea nimic mai mult decât să îi accepte invitaţia nerostită. Să arunce cât colo cearşaful ce le despărţea trupurile goale şi să o îndemne să se aşeze în genunchi,

aplecată, ca să poată primi mai bine ceea ce tânjea să îi dăruiască. Voia să se scalde în spuma desfătătoare ce izvora dintre coapsele ei, apoi să pătrundă atât de adânc în ea, încât fata să nu mai poată şti unde se sfârşea trupul ei şi unde începea al lui.

Dar ea nu era vreo străină pe care o plătise ca să se culce cu el. Ea era Pamela. Curajoasa, frumoasa Pamela, care era destul de îndrăzneaţă şi de nesăbuită ca să înfrunte cu un pistol de jucărie un tâlhar de drumul mare înarmat, să se arunce în faţa spadei lui Crispin şi să îşi asume cel mai mare risc venind în patul lui la miezul nopţii, cu picioarele goale şi părul despletit.

Când îşi adânci degetul în peştera ei, minunându-se de cât de strâmtă şi de fierbinte era, Pamela se arcui în mâna lui. El îşi dori să fi fost gura lui, să fi putut gusta din dulceaţa ei de mosc, să îi fi putut muşca acel mugure mic şi umflat, şi să îşi fi putut folosi limba ca pe un bici ca să o ducă dincolo de limitele extazului. Dar, pentru moment, trebui să se mulţumească să o prindă ferm de bărbie şi să îi întoarcă faţa într-o parte, ca gurile lor să se contopească într-un sărut înfocat şi înfometat.

Când degetul lui Connor începu un du-te-vino ameţitor în peştera ei, pătrunzând mai adânc cu fiecare avânt, Pamela se crispă în palma lui. Era insistent, dar răbdător în acelaşi timp, iar ea era îngrozită că avea să o lase să se zvârcolească la marginea extazului până când avea să moară de nerăbdare.

— Nu-i nicio grabă, iubito, murmură el în colţul gurii ei. Am toată noaptea ca să te fac să vii la mine.

Însă nu avu nevoie de toată noaptea. Nu trebui decât să adauge un al doilea deget celui dintâi şi să lovească mai iute cu degetul mare, şi extazul o cuprinse în valuri cutremurătoare. Deschise gura să îi strige numele, dar mâna lui era acolo, înăbuşindu-i ţipătul ascuţit înainte să trezească toată casa.

Când Connor simţi mătasea înfierbântată a trupului Pamelei strângându-i degetele, se arcui spre posteriorul ei, strângând din dinţi ca să-şi potolească un spasm de dorinţă

sălbatică. Era pe punctul de a-şi pierde controlul şi de a-şi revărsa sămânţa fără ca măcar să fie înăuntrul ei, ceva ce nu mai făcuse de când era un flăcău de şaisprezece ani.

Nu îl ajută deloc să iasă din încurcătură faptul că ea i se întoarse în poală şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului său. Când îşi lipi obrazul neted de al lui, acoperit de barbă de o zi, nu ar fi fost surprins să audă îngerii cântând. În schimb, auzi:

„Era odat' o bucătăreasă frumuşea / Cu picioare groase ca trunchiurile de copaci. / O singură dată-ntre coapse de m-ar strânge ea/ Aş ajunge-n genunchi".

— Oh, la dracu'! blestemă Connor când glasul înăbuşit se auzi prin uşă. Îşi ascunse faţa în gâtul Pamelei, cu vocea atât de răguşită de dorinţă încât de-abia şi-o mai recunoscu. Dacă Brodie intră acum pe uşa aia, pe Dumnezeul meu că o să-l împuşc!

Pamela îi împinse umerii cu mâini blânde, dar ferme.

— Ar trebui să plec.

— Oh, nu, nu ar trebui! Dacă rămâi, promit că nu o să-l împuşc. Gura lui alunecă de-a lungul gâtului Pamelei, savurând dulceaţa sărată a pielii ei umede de sudoare. Doar o să-l pocnesc în cap cu ceva foarte greu. Poate cu un vătrai din fier sau cu ceasul de pe poliţa căminului. Îi putem ascunde leşul sub locul de la pervaz. O să treacă multe zile până o să-l găsească. Bucătăreasa ne va mulţumi.

Ea îi prinse obrajii în palme, obligându-l să ridice capul şi să îi susţină privirea strălucitoare.

— Nu vreau ca el să mă găsească în dormitorul tău.

— Te-ai putea ascunde aici, dedesubt.

Oferindu-i un surâs plin de speranţă, Connor se întinse să ridice cearşaful ce îi acoperea şoldurile.

Pamela îl apucă de încheietură, privirea ei coborâtă timid şi înghiţitura admirativă uşurându-i lui Connor înţepătura de dezamăgire.

— Chiar nu cred că aş avea loc.

Connor oftă. Brodie fluiera acum, sunetul vesel

apropiindu-se cu fiecare pas. Înăbuşindu-şi un blestem, Connor îşi înfăşură cearşaful în jurul taliei, o ridică pe Pamela în braţe şi porni cu paşi mari spre una dintre ferestre.

Pamela se agăţă de gâtul lui, făcând ochii mari de spaimă.

— Ce-ai de gând să faci? Să mă arunci pe fereastră?

— Ai încredere în mine? o întrebă el, susţinându-i greutatea cu o singură mână, în timp ce cu cealaltă trăgea de cerceveaua ferestrei.

— Nu!

Răspunsul lui la declaraţia ei vehementă fu să o sărute – prelung, adânc şi puternic, până când Pamela rămase la fel de ameţită şi de fără vlagă ca în momentele de după ce degetele lui pricepute o aruncaseră peste marginea abisului de plăcere. Înainte să îşi poată limpezi mintea suficient cât să se împotrivească, Connor o prinsese de încheieturi cu mâinile lui puternice şi o cobora încet pe fereastră.

Preţ de o clipă îngrozitoare, nu simţi nimic sub picioarele care i se învârteau prin aer. Apoi degetele de la picioare i se atinseră de ceva solid şi realiză că el o coborâse pe marginea lată a unei cornişe ce ieşea în afară deasupra ferestrei de sub camera lui. De acolo putea sări cu uşurinţă într-un sicomor din apropiere – într-un loc unde crengile formau un leagăn larg.

— De acolo poţi să cobori în grădină, îi strigă el uşor. Ramurile sunt apropiate una de alta, ca o scară.

Agăţându-se de încheieturile lui de parcă viaţa ei ar fi atârnat de ele, Pamela aruncă o privire neîncrezătoare spre pământul îndepărtat.

— Şi dacă mi-aş petrece noaptea aici, sus?

— Atunci s-ar putea să ai nişte explicaţii de dat grădinarilor, mâine-dimineaţă. Îi aruncă o privire poznaşă. Mai ales fiindcă nu porţi pantalonaşi!

Ea îşi lipi genunchii, deoarece uitase de acel amănunt neînsemnat, dar important. Încruntându-se la el, îşi trase încheieturile din strânsoarea lui, sări de pe cornişă în copac

şi începu să coboare spre pământ, pipăind fiecare creangă pe care punea piciorul cu o grijă agonizantă.

Când Brodie întredeschise uşa şi se strecură în cameră, Connor stătea încă lângă fereastră.

— Eşti încă treaz, flăcăule? Eu credeam că ai adormit deja de mult.

— Dormeam, răspunse Connor, un zâmbet înflorindu-i pe buze în timp ce o urmărea pe Pamela fugind cât o ţineau picioarele peste iarba acoperită de rouă, ca o zână din poveştile pe care le asculta în copilărie. Dar m-a trezit un vis...

*

Neluându-i în seamă pe cei doi valeţi care stăteau cu gurile căscate la capetele bufetului din lemn de cireş, Connor adăugă trei ouă fierte, patru felii de slănină prăjită, suculentă şi o grămadă impresionantă de peşte afumat peste porţiile ce deja îi umpleau până la refuz farfuria. Şovăi, uitându-se pe rând la fiecare tavă din argint, apoi îşi încununa farfuria cu două rulouri aburinde şi cu o bucată de prăjitură cu prune suficient de mare cât să înece un cal.

Micul dejun era singura masă la care i se permitea să îşi umple farfuria şi avea intenţia să profite din plin de acest lucru. De asemenea, erau mai multe feluri de mâncare pe care le putea lua cu degetele, în loc să trebuiască să îşi taie bucăţi micuţe cu vreuna dintre acele furculiţe ridicole. Începea să înţeleagă de ce Esau îi cedase dreptul său din naştere lui Iacob pentru un blid cu tocană. Se simţea atât de lihnit de foame de când ajunseseră la Warrick Park, încât ar fi renunţat bucuros la averea şi titlul ducelui pentru un castron plin cu supă scoţiană, ori pentru o porţie aburindă de cartofi şi napi fierţi, cu unt.

După ce schimbă o privire amuzată cu tovarăşul lui servitor, unul dintre valeţi îndrăzni să i se adreseze direct.

— Milord, ne întrebam ce se mănâncă la micul dejun în Scoţia.

— Copii, răspunse Connor fără să zâmbească. Copii

englezi dolofani, suculenţi. Oh, şi tocană din inimi de oaie, bineînţeles.

Lăsându-i cu nişte expresii îngrozite pe chip, îşi duse farfuria la masa ovală de sub ferestrele unde ducele şi Lady Astrid îşi mâncau propriile porţii.

Când se aşează pe scaun, aruncă o privire furişă spre ceasul de pe poliţa căminului, apoi spre uşă, ştiind foarte bine că făcea acel lucru la fiecare trei minute de când intrase în salonul însorit pentru dimineaţă, unde se servea micul dejun.

Ar fi trebuit să ştie că vigilenţa lui nu avea să scape privirii ascuţite a ducelui.

— Eşti cam nerăbdător să pui ochii pe fermecătoarea ta logodnică în dimineaţa asta, nu-i aşa? Nu fi atât de nerăbdător, fiule! După ce vă veţi cununa, o poţi ţine în pat dimineaţa cât timp vei dori.

Lady Astrid îşi ridică privirea de la ruloul pe care îl acoperea cu unt.

— Serios, Archibald! Nu este nevoie să fim vulgari, nu-i aşa?

— Dimpotrivă, Astrid. Dacă un bărbat doreşte să-şi mulţumească tânăra mireasă, de asta este nevoie. Flutură din furculiţă spre Connor. Îţi recomand o vulgaritate viguroasă, fiule, cel puţin o dată pe zi şi de două ori duminica.

Connor se şterse pe buze cu şerveţelul pentru a-şi ascunde zâmbetul. Erau ocazii când îl găsea pe bătrân aproape suportabil.

— Voi avea mare grijă să vă urmez sfatul, Excelenţă.

Dacă Pamela avea să fie cu adevărat mireasa lui, i-ar fi făcut o adevărată plăcere să urmeze acel sfat. Numai că el ar fi preferat să fie de cel puţin două ori pe zi şi de trei ori duminica. Judecând după răspunsul ei nerăbdător la atingerea lui, nu credea că Pamela ar fi avut ceva de obiectat.

— Ah, da, fratele meu este o fântână de înţelepciune în ceea ce priveşte toate chestiunile matrimoniale! Astrid îşi întoarse privirea acidă spre Connor. Păcat că nu o poţi

întreba pe mama ta despre asta, nu-i aşa?

Ducele pufni.

— Şi ce ştii tu despre cum să-i faci pe plac partenerului? Bietul tău Sheldon şi-a dat foc în propriul pat doar ca să scape de cicălelile tale.

Connor îşi simţii perii fini de pe ceafă ridicându-i-se. Luă o înghiţitură nepăsătoare din ciocolată, păstrându-şi cu grijă expresia binevoitoare ca să-şi ascundă interesul sincer pentru schimbul lor de replici.

— *Bietul* meu Sheldon a fost un beţiv nenorocit! Dacă mi-ar fi luat în seamă cicăleala, nu ar fi băut coniacul ca pe apă, nici nu ar fi fumat în pat ţigările alea scârboase ale lui. Tata ştia că era un nemernic fără speranţă când m-a obligat să mă mărit cu el. Pur şi simplu nu a dat doi… Astrid înlemni, înăbuşindu-şi orice cuvânt nedemn de o lady pe care fusese gata să îl rostească.

Îşi înclină fruntea, pielea din jurul gurii devenindu-i strânsă şi albă. Connor simţi o împunsătură de milă reţinută. Poate că părul îi devenea argintiu şi bărbia i se lăsa, însă o urmă de frumuseţe pângărită se mai observa încă pe chipul ei, ca o fantasmă a fetei care fusese cândva.

Ducele îi concedie răbufnirea cu un ţâţâit dispreţuitor şi îşi îndreptă iar atenţia spre Connor.

— Am făcut aranjamentele necesare ca tu şi domnişoara Darby să participaţi la o serată mâine-seară, la reşedinţa din oraş a lordului Newton. Croitorul m-a asigurat că el şi asistenţii lui vor lucra fără oprire şi că vor putea să îţi livreze primul set de haine mâine-dimineaţă. Mă tem că nu vă voi putea însoţi. Vreau să îmi păstrez toate forţele pentru balul pe care îl voi găzdui săptămâna viitoare, ca să celebrez reîntoarcerea ta oficială în societate.

Connor se încruntă.

— Un bal? Cred că nu va fi nevoie să dansez, nu-i aşa?

Ochii ducelui se aprinseră de amuzament.

— Se obişnuieşte să faci un ocol sau două pe ringul de dans, cu doamna inimii tale în braţe.

Doamna inimii lui. Connor aruncă o altă privire spre ceas şi descoperi că era aproape ora zece. Încruntătura i se

adânci.

Poate că Pamela zăbovea, pur şi simplu, în pat, epuizată după vizita pe care o făcuse în dormitorul lui la miezul nopţii. Şi în patul lui. Privirea i se mută de la ceas la uşă. În timpul călătoriei lor prin Scoţia, aflase că era o persoană care se trezea devreme şi bine dispusă dimineaţa, nerăbdătoare să trăiască fiecare nouă zi şi aventurile pe care aceasta le-ar fi adus.

Dacă nu zăbovea în pat, ci se ascundea în dormitorul ei, prea necăjită ca să dea cu ochii de el? Nu putea suporta gândul că se putea să o fi ruşinat cu atingerea lui. Că se putea să fi ajuns deja să regrete plăcerea pe care i-o dăruise el.

Sări în picioare, aruncând o ultimă privire plină de jind farfuriei lui mult prea pline.

— Unde te duci? interveni Lady Astrid când el se îndreptă spre uşă. Doar nu o vei târî pe biata domnişoară Darby afară din dormitorul ei! Aşa ceva nu s-ar cuveni!

El se întoarse brusc pe călcâie şi o porni înapoi spre masă. Alese un rulou cald, apoi îşi văzu de drum, lăsându-l pe duce chicotind, iar pe Lady Astrid deschizând şi închizând gura ca un peşte pe uscat.

*

Când Connor ajunse la uşa dormitorului Pamelei, ruloul dispăruse de mult, însă presimţirile lui sumbre – nu. Îşi lipi urechea de uşă, cu inima pe jumătate strânsă de teamă că avea să fie întâmpinat de sunetele sfâşietoare ale suspinelor Pamelei.

Dar nu îl întâmpină decât liniştea. Ridică pumnul ca să bată la uşă, apoi îl coborî. De data aceasta nu avea nici cea mai mică intenţie să îi dea Pamelei ocazia să îl refuze.

Ridicându-şi bărbia într-un unghi hotărât, deschise uşa cu îndrăzneală.

Pamela se uita în jos la grămezile de tafta şi muselină împrăştiate pe patul nefăcut, dar când uşa se lovi de perete, se răsuci pe călcâie să îl înfrunte.

Lui Connor i se opri inima. Era mai rău decât se temuse. Ochii ei frumoşi erau umflaţi, aproape nu i se mai puteau deschide, nasul îi era roz şi strălucitor, iar obrajii îi erau încă pătaţi cu lacrimi proaspete. Părul îi era cumplit de încurcat – îi stătea jumătate în sus şi jumătate în jos, cu piepteni şi agrafe iţindu-se de peste tot. Şi ceea ce era mai rău, îl privea de parcă *el* ar fi fost cel care îi ucisese biata mamă.

Deşi îşi simţea picioarele ca de plumb, nu se putu împiedica să se îndrepte spre ea.

— Nu-i nevoie de asta, fetiţo, şi nu am să accept aşa ceva! spuse el încet. Nu-ţi poţi petrece restul vieţii plângând în camera ta doar pentru că ai petrecut câteva clipe furate în a mea.

Connor auzi un icnet de mirare. Prea târziu o zări pe Sophie stând lângă măsuţa de toaletă, cu gura deschisă şi cu privirea uimită aţintită asupra Pamelei de parcă nu îşi mai văzuse sora niciodată înainte.

Se opri la câţiva paşi de Pamela, tânjind să reducă distanţa dintre ei fie şi numai ca să o poată atinge pentru ultima oară.

— N-ai de ce să te ruşinezi, fetiţo! Eu sunt cel care a profitat de tine şi de inocenţa ta. După cum bine ştii, nu sunt un bărbat de onoare. Dar îţi pot promite că, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută, eşti încă fecioară. Nu vei dezonora patul soţului tău. Deşi se străduie din toate puterile, nu reuşi să îşi îndepărteze nota de amărăciune din voce. Nici măcar nu va trebui să afle vreodat’ că ai lăsat un scoţian murdar şi hoţ, din Ţinutul Muntos, să-şi pună mâinile pe tine.

Connor nu îşi dăduse seama că Pamela strângea în mână o perie de păr până când aceasta nu zbură pe lângă capul lui, izbindu-se de uşa din spatele său cu o bufnitură surdă.

— Nu plâng pentru că mi-e ruşine, scoţian greu de cap! Se uită la el, ridicând vocea şi tânguindu-se. Plâng pentru că nu am cu ce să mă îmbrac!

Capitolul 17

— Dar ceea ce porţi acum ce are? o întrebă Connor prevăzător, pregătit să se aplece dacă Pamela ar mai fi aruncat în el cu vreun obiect neaşteptat – o jartieră din dantelă sau poate cu taburetul de lângă măsuţa de toaletă.

O văzuse înfrângând un regiment întreg de soldaţi englezi înarmată doar cu un zâmbet. Nu se gândise niciodată că avea să o vadă tremurând în pragul isteriei, lângă un morman şifonat de tafta.

Ea îl privi, nevenindu-i să creadă.

— Eşti şi orb, pe lângă faptul că eşti surd? Eu nu am avut decât două veşminte potrivite, şi le-am purtat pe amândouă în prima zi a şederii noastre aici. Deja am fost nevoită să împrumut rochiile lui Sophie.

Sophie pufni şi îşi dădu ochii peste cap.

— Să mi le împrumuţi? Mai degrabă să mi le distrugi! Mi-a înapoiat rochia preferată cu mâneca sfâşiată toată, până la panglici! Şi asta nici nu se compară cu stricăciunile pe care le-a cauzat cu piciorul ei enorm celei mai drăguţe perechi de pantofi pe care o am.

Nebăgând în seamă bosumflarea surorii ei, Pamela flutură din mână spre grămada de veşminte de pe pat.

— I-am încercat toate rochiile, şi fiecare îmi vine şi mai rău decât celelalte.

— Eu am fost întotdeauna mai înclinat să remarc femeia care poartă veşmântul, nu veşmântul propriu-zis, recunoscu Connor. Dacă vrei să ştii, cei mai mulţi bărbaţi ar prefera să se descotorosească de veşminte.

— Ei bine, s-ar putea să trebuiască să fac întocmai.

Prinzându-şi fusta cu ambii pumni încleştaţi, Pamela ridică tivul dantelat al rochiei trandafirii pe care o proba în acel moment, descoperindu-şi ispititor gleznele subţiri şi

picioarele goale, care lui i se părură incredibil de delicate, mai ales comparativ cu ale lui.

— Pentru că asta este cu cel puţin doisprezece centimetri prea scurtă!

— Într-adevăr, murmură el, temându-se să spună mai multe.

— Şi uită-te doar la corsetul ăsta! Este un dezastru! Lăsă fusta şi îşi cuprinse sânii cu palmele, ridicându-i. Fie şi numai o dată dacă voi trage aer în piept mai tare, pieptul îmi va sări din el, ca să-l vadă toată lumea!

De vreme ce îl invitase să se uite, Connor îşi aţinti privirea asupra sânilor generoşi ce ameninţau să se reverse peste marginea corsetului adânc. Încă îşi amintea cât de calzi şi de moi se simţiseră în mâinile lui.

— Şi asta ar fi ceva rău? întrebă el, nevoit să-şi muşte interiorul obrazului ca să nu zâmbească.

— Bineînţeles că da! Mai ales fiindcă Sophie tocmai mi-a spus că i-a auzit pe servitorii din bucătărie vorbind despre faptul că am fost invitaţi la prima noastră serată, mâine-seară. Nu pot să găsesc nici măcar o rochie pe care să o port la micul dejun! Cum să mă îmbrac pentru o serată?

— Eu nici măcar nu sunt sigur de ce înseamnă o serată, mărturisi Connor.

— Este un cuvânt francez delicios de sofisticat pentru bal, îl dumiri Sophie cu un mic zâmbet îngâmfat.

— Nu suntem în Franţa, i-o întoarse Connor. De ce nu îl numesc, pur şi simplu, bal?

Pamela se aşeză cu o bufnitură la picioarele patului, cu umerii mândri lăsaţi în semn de înfrângere.

— Şi aşa va izbucni un scandal destul de mare când toată lumea va descoperi că viitorul duce de Warrick i-a jurat dragoste eternă fiicei unei actriţe, care s-a născut în aşternuturi nepotrivite. Dacă îmi fac apariţia în rochiile astea care nu mi se potrivesc şi nu mai sunt la modă, nimeni nu va crede că te-ai fi putut îndrăgosti de mine. Nu când vor vedea cu ochii lor cât de simplă sunt cu adevărat. Îşi plecă fruntea, vorbind din ce în ce mai încet, până când

vocea de-abia i se mai auzi. Le voi părea ridicolă şi te voi face şi pe tine să pari ridicol.

Lui Connor îi pieri amuzamentul când începu să înţeleagă, încet, cuvintele Pamelei. Nu îi era ruşine de el. Se temea că avea să îl facă de ruşine. Pe el, Connor Kincaid. Un scoţian murdar şi hoţ din Ţinutul Muntos, cu urme de ştreang pe gât şi pe al cărui cap fusese deja fixat preţul.

Tânjea să o atingă, dar îl cuprinse spaima de a nu-i răni şi mai mult mândria deja sfărâmată.

Împreunându-şi mâinile la spate ca să şi le ţină departe de ea, se întoarse şi i se adresă lui Sophie.

— Ai grijă de sora ta! Adu-i o cârpă udată cu apă rece ca să şi-o pună pe ochi şi sună ca să ceri micul dejun. Se întoarse spre uşă, apoi se răsuci în loc. Comandă şi o baie fierbinte pentru ea… cu nişte flori sau frunze dintr-acelea pe care le pun în apă ca să miroasă frumos.

Sophie rămase cu gura căscată, fiind mai mult decât insultată să fie tratată drept servitoarea care pretindea că este.

— Păi, da, milord, răspunse ea, făcându-i o reverenţă în derâdere. Mai doreşte şi altceva Domnia Sa?

El îi aruncă o privire Pamelei, care se uita la el la fel de uimită.

— Nu. Crede-mă că de restul mă voi ocupa eu!

*

Connor străbătea coridoarele lungi de la Warrick Park de parcă ar fi fost deja stăpânul domeniului. Când trecu de un colţ fără a-şi încetini paşii, două servitoare tinere, care ştergeau lambriurile de praf, schimbară priviri speriate şi se feriră repede din calea lui.

Se întoarse în salonul de dimineaţă şi îl găsi pustiu. Un singur valet strângea tăvile de pe bufet. Când Connor îşi drese vocea, bărbatul sări de parcă ar fi fost împuşcat. Platoul din argint pe care îl ţinea în mână îi alunecă printre degete şi căzu cu zgomot pe podea, împrăştiind rămăşiţele de ouă fierte peste tot pe nepreţuitul covor Aubusson.

Connor nu avea timp de pierdut pe scuze sau politeţuri.

— Unde îl pot găsi pe duce?

— Pe tatăl domniei tale, milord? Servitorul privi pe furiş ceasul de pe poliţa căminului. Dimineaţa, la această oră, de obicei îl găsiţi în galeria cu portrete.

Connor o pornise deja înapoi pe coridor când îşi dădu seama că nu avea habar unde era galeria cu portrete.

Se opri la baza scărilor grandioase din holul de la intrare, trecându-şi o mână prin păr, supărat. În sălbăticia Ţinutului Muntos al Scoţiei putea să îşi dea seama exact de locul unde se afla luându-se numai după poziţia soarelui pe cer şi după grosimea muşchiului de pe trunchiurile copacilor, însă se părea că în acel labirint blestemat de casă nu se putea orienta.

Era pe punctul de a se întoarce în salonul de dimineaţă pentru a cere indicaţii, când un scârţâit ritmic se auzi de undeva de sus, de pe scări. Connor mai auzise acel sunet înainte, de fiecare dată când un valet năpăstuit împingea scaunul cu rotile al contelui în vreo cameră, în timp ce stăpânul lui îl dojenea întruna pentru că mergea prea repede sau pentru că nu se grăbea deloc.

Connor urcă scările sărind peste câte două trepte o dată, luând-o la stânga când ajunse la etajul al doilea. Paşii lui mari îl purtară îndată într-o galerie lungă şi spaţioasă, mărginită într-o parte de un balcon ce dădea în sala de bal întunecată de dedesubt, şi de un perete pe care erau aliniate portrete clasice, de toate formele şi mărimile, în cealaltă parte. Lămpile pâlpâitoare de pe perete nu reuşeau să împrăştie cu totul umbrele.

Scaunul cu rotile al ducelui fusese redus la tăcere şi un valet tocmai se făcea nevăzut printr-o uşă de la capătul opus al galeriei, după ce primise încuviinţarea stăpânului său. Ducele rămăsese singur, cuibărit în scaunul lui, cu un şal înfăşurat pe umeri şi cu o pătură drapată peste picioarele nefolositoare.

Se uita în sus pe perete, atât de concentrat, de parcă ar fi fost singurul suflet din acea casă.

Connor fu nevoit să îşi înăbuşe în inimă încă unul dintre acele valuri tulburătoare de vină. Acel bărbat era duşmanul lui, îşi reaminti el. Dacă era singur, vina era numai a lui, pentru că îi îndepărtase de lângă el pe toţi cei care îl iubiseră vreodată.

Connor îşi încetini paşii. Pentru prima dată de când ajunsese la Warrick Park, se simţea într-adevăr că intrusul care era. Traversând acea galerie ce părea fără de sfârşit, cu paşi uşori ca de hoţ, strămoşii Warrick, în veşmintele lor bogate şi din ramele lor aurite, păreau să îl privească de sus, de-a lungul nasurilor, luându-l în râs pentru că îndrăznea să pretindă că era unul de-al lor.

Curiozitatea îl copleşea pe măsură ce se apropia de scaunul ducelui. Nu îşi putea închipui ce frumuseţe captivase în aşa măsură atenţia ascuţită a bărbatului. Curiozitatea i se transformă în mirare când înţelese că ducele nu se uita la un portret, ci la un spaţiu larg, gol, de pe perete, între două portrete. Judecând după urmele pale de pe tapetul aurit ce înconjurau un pătrat perfect, acel spaţiu nu fusese întotdeauna gol.

Connor ar fi pus rămăşag că bărbatul nici măcar nu îi simţise prezenţa, şi tocmai de aceea tresări când ducele spuse uşor:

— Toată lumea crede că am poruncit să îi fie îndepărtate portretele pentru că o dispreţuiam deoarece mă părăsise. Dar adevărul era că pur şi simplu nu suportam să mă uit la ele. Nu suportam să mi se amintească în fiecare nenorocită zi a vieţii mele că fusesem atât de prost încât să o pierd. Clătină din cap. I-am spus lucruri atât de cumplite! Am ameninţat-o atât de îngrozitor! Încercam să o înspăimânt ca să nu mă părăsească, însă nu am reuşit decât să o îndepărtez de mine. Ceea ce ar fi trebuit să fac – ceea ce eram prea tânăr, prea mândru şi prea nesăbuit ca să fac, era să cad în genunchi şi să o implor să mă ierte.

Oftă, devorând încă acel perete gol cu privirea pierdută.

— Vin aici în fiecare zi şi privesc locul unde era aşezat portretul ei, şi încă o pot vedea. Acele bucle lungi,

strălucitoare, pe care mă lăsa să i le pieptăn înainte de culcare. Ochii ei surâzători. Acea gropiţă înnebunitoare ce nu apărea decât când mă tachina.

Connor îşi ridică privirea spre perete la fel de fascinat, aproape putând să o vadă pe femeia pe care o descria ducele.

Ducele îşi roti scaunul ca să îl privească în faţă.

— Presupun că mă consideri ridicol. Ea mi-ar râde în faţă dacă m-ar putea vedea acum. Niciodată nu a avut răbdare cu mândria mea. Sau cu slăbiciunile mele.

— După ce te-a părăsit, de ce nu ai divorţat de ea sau de ce nu ai declarat-o moartă, ca să te poţi recăsători şi plămădi un alt moştenitor? întrebă Connor împins de o sinceră curiozitate.

— Fiindcă ştiam că nu ar fi avut rost. Ea ar fi fost pentru totdeauna soţia inimii mele. Ştii că nu m-am mai culcat cu nicio femeie după ce m-a părăsit? Toţi anii ăia i-am fost credincios unei fantome. Îi scăpă un hohot trist. Şi asta i-ar face plăcere, să ştii! Mi-ar spune că am primit exact ceea ce meritam pentru că am încălcat jurămintele de la cununie – şi pentru că i-am sfâşiat inima. Îşi lăsă capul pe spate pentru a-l privi pe Connor în ochi, cu o expresie sfidătoare. Cât de mult trebuie să mă urăşti!

— Nu te urăsc, îi răspunse Connor, uşurat că putea să tragă un fir de adevăr din propriul ghem de minciuni.

Sclipirea şireată se întorsese în privirea ducelui.

— Ah, dar mă compătimeşti, ceea ce este şi mai enervant pentru un bătrân bolnav care a fost cândva la fel de încrezător şi de robust ca tine. Presupun că ar trebui să vă fiu recunoscător ţie şi domnişoarei tale Darby. Până când nu v-aţi întors să îmi spuneţi ce s-a ales de mama ta, mai puteam încă să pretind că într-o bună zi ea mi-ar fi trecut din nou pragul – la fel de tânără şi de frumoasă ca în ziua în care m-a părăsit. Dar acum, când ştiu că a pierit de tot şi pentru totdeauna, am încă un motiv foarte bun să primesc moartea cu braţele deschise. Deşi, dată fiind starea neagră a sufletului meu, adăugă el sec, există puţine şanse să ne mai întâlnim vreodată, chiar şi de cealaltă

parte a acelui mare vid.

— Dacă ai avea ocazia, întrebă Connor uşor, iertarea cui ai cere-o? Lui Dumnezeu? Sau ei?

— Cum nu cred că voi primi milă din partea nici unuia dintre ei, poate că ar trebui să mă mulţumesc să o cer pe a ta.

Connor se aşeză într-un genunchi în faţa scaunului, astfel încât să fie la acelaşi nivel cu ducele, la fel cum făcuse în prima zi când ajunsese la Warrick Park. Îşi lăsă o mână peste genunchiul osos al bărbatului, dispus să îl implore dacă ar fi fost nevoie.

— Nu de remuşcările sau de regretele tale am nevoie astăzi, Excelenţă, ci de cu totul altceva.

Ducele îşi aşeză mâna peste a lui Connor, strângându-l surprinzător de puternic.

— Orice, fiule! Absolut orice.

*

În acea după-amiază, când o bătaie timidă răsună în uşa dormitorului ei, Pamela deschise brusc şi văzu două servitoare tinere, chicotind şi dând din mâini ca o pereche de pui de porumbel.

— Ziua bună, don’şoară! ciripi cea mai plinuţă, cu obrajii îmbujoraţi şi cu buclele de culoarea morcovului ieşindu-i de sub bonetă. Am venit să vă luăm. Lordul Eddywhistle vă solicită prezenţa în sala de bal.

— Lordul Eddywhistle? repetă Pamela, uluită pentru o clipă. În ciuda faptului că se bucurase de un mic dejun copios şi de o baie lungă şi fierbinte, avea mintea încă puţin înceţoşată din cauza potopului ei jenant de lacrimi. Oh! Vrei să spui marchizul!

— Păi, da, domnişoară, marchizul. Servitoarea cea înaltă şi mlădie îşi aruncă părul împletit, galben ca paiul, peste umăr. Şi zău că nu prea a fost o cerere, ci mai mult o poruncă.

— Sau o comandă, interveni îndatoritoare tovarăşa ei dolofană. Cred că vorbele sale exacte au fost – îşi coborî

vocea ca să imite cât mai bine felul în care Connor pronunţa „r”-ul: „Dacă fetişcana stă pe gânduri, amintiţi-i că o să fiu duce într-o bună zi şi că vorbele mele vor fi literă de lege!”

Pamela aruncă o privire neîncrezătoare peste umăr, la sora ei. Sophie stătuse întinsă pe burtă, pe pat, devorând ultima ediţie din *La Belle Assemblée,* pe care o şterpelise din dormitorul lui Lady Astrid, dar urmărea acum cu avid interes tot ceea ce se petrecea lângă uşă.

— Chiar a spus că vorbele lui vor fi literă de lege, nu-i aşa? Asta-i ciudat, mormăi Pamela. Nu credeam că îi pasă prea mult de lege. Scrută feţele tinere şi nerăbdătoare ale servitoarelor. Îi puteţi spune lordului Eddywhistle că voi coborî de îndată ce voi găsi ceva potrivit cu care să mă îmbrac. Ceea ce s-ar putea întâmpla săptămâna viitoare, adăugă ea în barbă.

Servitoarele schimbară nişte priviri mâhnite.

— O, nu, domnişoară, spuse cea zveltă. Nu va fi necesar. A spus că nu trebuie să purtaţi decât halatul.

— Poftim? Vrea să port numai halatul, la parter, în miezul zilei?

— Păi, da, domnişoară. Fruntea servitoarei mai scunde şi mai îndesate se încruntă cu hotărâre. Instrucţiunile Domniei Sale au fost foarte clare în această privinţă. Ba chiar foarte clare.

Pamela clătină din cap, întrebându-se ce îl apucase pe Connor să ceară ceva atât de straniu. După ce chibzui o clipă, îşi îndreptă umerii şi mai făcu un nod în cordonul halatului ei ros. Îşi trecu degetele printre buclele libere, strânse în vârful capului, şi le simţi încă puţin umede după baie.

— Atunci, bănuiesc că ar trebui să mergem. Cu siguranţă nu am vrea să îl facem pe viitorul nostru lord şi stăpân să ne aştepte, nu-i aşa?

Când ieşi din cameră, însoţită de escorta ei uimită, Sophie coborî din pat şi le urmă.

*

Pamela intră cu paşi apăsaţi în sala de bal, cu Sophie după ea. Se înfuriase din ce în ce mai mult cu fiecare pas şi era hotărâtă să îl înveţe minte pe Connor Kincaid pentru că îndrăznise să o cheme în acel mod atât de trufaş.

Dar când păşi pragul şi văzu ce o aştepta, îşi pierdu minţile, rămânând fără niciun gând coerent în cap.

Sala de bal fusese transformată. Dacă nu ar fi văzut candelabrele strălucitoare din cristal şi şirul de ferestre în stil francez deschise pe peretele opus, nu ar fi recunoscut-o niciodată drept încăperea ce găzduise duelul petrecut cu o zi în urmă.

Aproape fiecare centimetru de spaţiu era ocupat cu suluri de materiale, într-o gamă ameţitoare de texturi şi culori. Manechine de croitorie erau împrăştiate prin toată încăperea, cu formele voluptuoase acoperite de metri întregi de mătase şi satin. Până şi armura străveche ce stătea de pază pe peretele opus fusese împrumutată ca să poarte o capă de nurcă şi o bonetă foarte drăguţă, încoronată de un mănunchi înalt de pene de struţ.

— Vai mie! exclamă Sophie, strecurându-se pe lângă Pamela. Privi modelele în acuarelă ce fuseseră expuse pe şevalete aurite prin toată sala, clătinându-se pe picioare de parcă ar fi fost pe punctul de a leşina. Sunt gata să pun rămăşag că le-au adus prin contrabandă direct de la Paris! Nu sunt cele mai frumoase lucruri pe care le-ai văzut vreodată?

O mare de chipuri nerăbdătoare o întâmpină pe Pamela, însă ea nu avea ochi decât pentru unul dintre ele. Încremeni pe loc până când Connor veni lângă ea, croindu-şi drum printre toţi ceilalţi.

— Ce ai făcut? vru ea să ştie, părând aproape la fel de emoţionată şi de sfârşită ca Sophie.

El ridică din umerii laţi, ca şi cum să formeze o adevărată armată de croitorese şi de pânzari era ceva ce un tâlhar de drumul mare făcea în fiecare zi.

— I-am chemat ca să înceapă să lucreze la trusoul tău.

— Măcar ştii ce înseamnă cuvântul ăla?

— Este un cuvânt francez pentru…

— Taci, Sophie! răbufniră Pamela şi Connor într-un singur glas.

Bosumflarea rănită a lui Sophie se schimbă repede într-un oftat de încântare când un şir de pantofi eleganţi din mătase, într-o varietate de mărimi şi un curcubeu de culori, îi surprinseră privirea. Cataramele lor din pietre preţioase sclipeau în razele soarelui.

— Cea mai grea parte a fost să îi conving pe toţi să îşi închidă magazinele pentru două zile şi să lucreze fără oprire, recunoscu Connor, dar am învăţat repede cât de convingătoare pot fi un titlu şi promisiunea unei recompense generoase.

Pamela ştia deja exact cât de convingător putea fi el, chiar şi fără un titlu ori promisiunea unei recompense. Judecând după fericirea pe care o trăise datorită degetelor lui experimentate nu mai departe de noaptea anterioară, probabil că ar fi putut să convingă o femeie să facă aproape orice ar fi vrut el să facă, indiferent cât de nemaipomenit de ruşinos sau de desfrânat ar fi fost ceea ce îşi dorea.

— Nu pot face asta, spuse ea, făcând grăbită un pas în spate.

— Şi de ce nu? El îşi îngustă privirea şi îşi încleştă maxilarul proaspăt bărbierit într-o expresie pe care ea ajunsese să o cunoască prea bine. Nu îndrăzni să mă refuzi! Chiar tu ai spus-o, fetiţo! Nu pot permite ca mireasa mea să se facă de râs – ori să mă facă de râs pe mine, în faţa întregii Londre!

Mireasa lui.

Preţ de o clipă năucitoare, i se păru mult prea uşor să se imagineze la braţul lui, purtând una dintre rochiile elegante desenate în acuarelă, uitându-se în sus la el cu ochii plini de adoraţie. I se păru mult prea uşor să uite că ei nu jucau decât nişte roluri şi că partea ei în mica lor farsă avea să se încheie cu mult înainte ca greaua cortină să se ridice pentru cel de-al doilea act.

Privi o mostră de crep strălucitor, verde ca marea, cu

dorinţă făţişă, reamintindu-şi că până şi cel mai neînsemnat dintre roluri avea nevoie de un costum.

— Prea bine, milord, răspunse ea încet. Mă voi strădui să nu vă dezonorez bunul nume.

Zâmbind larg în semn de aprobare, Connor le făcu semn spiriduşilor lui nerăbdători.

Îl încercă o mică înţepătură de milă când aceştia se grăbiră să se apropie, năpustindu-se asupra Pamelei cu un vălătuc de ace şi pene, centimetri şi dantelă de Bruxelles, vorbind toţi deodată în engleză, franceză şi puţină italiană amestecată. Ea îi aruncă o privire speriată înainte să fie înghiţită cu totul.

Ştiind că îşi terminase treaba acolo, o porni spre uşă şi o găsi pe Sophie stând singură, cu chipul frumos schimonosit şi aproape verde de invidie.

Urmărindu-i privirea jinduitoare spre varietatea ameţitoare de pantofi, Connor se aplecă şi şopti:

— De ce nu-ţi alegi una sau două perechi drăguţe pentru tine, şi să te prefaci că sunt pentru stăpâna ta? Cum ţi-a stricat cea mai bună pereche cu *picioarele ei enorme,* sunt sigur că nu se va supăra.

Faţa lui Sophie se înseninã şi, preţ de o clipă, Connor se temu că avea să uite cu totul de rolul ei de servitoare şi să-şi arunce braţele graţioase în jurul gâtului său. Însă fata se opri exact la timp. Plecându-şi ochii, îi făcu o reverenţă respectuoasă.

— Păi, da, milord. Cum doriţi, milord.

Connor o privi îndreptându-se în goană spre şirul de pantofi, dorindu-şi ca sora ei să fi fost la fel de uşor de sedus cu un fald de tafta sau cu o cataramă strălucitoare.

Capitolul 18

Pamela se simţea ca o pasăre în zbor coborând pe scările maiestuoase. Pantofii albi din satin îi cuprindeau blând picioarele, fără să o strângă. La fiecare pas, tivul

rochiei de seară se unduia peste cataramele strălucitoare din perle ce îi împodobeau. Rochia era croită din crep verde ca marea, avea o fustă plisată, ce părea să valseze la fiecare mişcare graţioasă a şoldurilor ei, şi un corsaj rotund, tivit cu dantelă aurie, ce îi scotea în evidenţă curbura albă a sânilor fără primejdia de a-i dezgoli la orice răsuflare mai adâncă.

Se gândea că trebuia să fie de două ori mai recunoscătoare pentru acel lucru când îl zări pe Connor aşteptând-o la baza scărilor. Trase aer în piept emoţionată, inima trădând-o şi începând să bată mai puternic.

Se părea că, în timp ce noua ei croitoreasă franţuzoaică însăila câteva rochii pe care să le poarte până când restul trusoului avea să fie terminat, pe Connor îl vizitase croitorul lui.

Transformarea lui din tâlhar de drumul mare în gentleman era acum desăvârşită. Purta pantalonii eleganţi din piele de căprioară, vesta aurie cu dungi şi fracul negru de parcă s-ar fi născut cu ele. Cum pantalonii strâmţi se opreau chiar sub genunchi, o pereche de ciorapi simpli, de mătase, îi acoperea gambele puternice. Purta pantofi negri, lustruiţi, şi o lavalieră albă ca zăpada, cu un singur nod simplu, ce îi urmărea linia severă, arsă de soare, a maxilarului.

Straniu, nu părea mai puţin periculos decât prima dată când se întâlniseră. În loc să îi îndulcească trăsăturile aspre, capcanele civilizaţiei nu făceau decât să i le adâncească.

Pamela răsuflă uşurată când observă că nu cedase capriciilor schimbătoare ale modei şi nu îşi tăiase părul. Îl purta încă strâns la ceafă. Degetele începură să o ardă de dorinţa năvalnică de a-i desface panglica de catifea şi de a se cufunda printre şuviţele dese.

Când se apropie de baza scărilor, trecându-şi uşor degetele înmănuşate de-a lungul balustradei din mahon, el îi făcu o plecăciune graţioasă.

— Domnişoară Darby.

— Milord, răspunse ea afectat, făcându-i o reverenţă

la fel de graţioasă după ce coborî şi ultima treaptă.

El îşi îndreptă ţinuta, cu ochii scânteindu-i de încântare. Când se aplecă pentru a-i şopti la ureche, răsuflarea lui caldă îi dezmierdă buclele ridicate în coc, trimiţându-i un fior de plăcere pe şira spinării.

— Sper că ai reuşit, în sfârşit, să-ţi înlocuieşti toţi pantalonaşii ăia zdrenţuiţi.

— O, noii mei pantalonaşi vor fi gata abia săptămâna viitoare. Aşa că am decis să nu port deloc, îl anunţă ea zâmbindu-i dulce.

El rămase cu gura deschisă dar, înainte să îi poată răspunde, un scârţâit ascuţit îi preveni că un valet împingea scaunul cu rotile al ducelui pe podeaua din marmură în direcţia lor.

— Am venit doar să vă conduc, spuse ducele. Astrid este aproape gata. Va veni în câteva minute.

Când Pamela şi Connor făcură un schimb de priviri rezervate, ducele îşi frecă mâinile una de alta, cu ochii strălucindu-i de o emoţie ce putea la fel de bine să fie răutate sau bucurie.

— S-ar putea să fiu prea slăbit ca să mă aventurez eu însumi în lume, dar doar nu aţi crezut că aveam să vă trimit singuri, fără o însoţitoare, nu-i aşa? Încă nu m-am apropiat de mormânt atât de mult încât să nu-mi amintesc cum este să fii tânăr şi îndrăgostit cu disperare.

Pamela îşi culese o scamă invizibilă de pe mănuşile de mătase ivorie, lungi până la coate, arzând dintr-odată de nerăbdare să evite privirile celor doi bărbaţi.

*

— Aşadar, este adevărat ce se spune despre ea? Că mama ei a fost o dansatoare de operă?

— Eu am auzit că a fost *actriţă.*

— Ei bine, eu am auzit că mama ei a fost o mică şi obişnuită… Un murmur de neînţeles fu urmat de o rafală de râsete femeieşti răutăcioase. Asta am aflat direct de la soţia lordului Biffledown. Se pare că soţul ei a avut câteva

afaceri cu femeia aia.

— La ce ne putem aştepta? interveni o voce nouă, atât de acră încât se putea simţi mirosul de oţet în aer. La urma urmei, a trăit printre scoţienii ăia sălbatici toţi anii ăştia. Probabil crede că orice femeie care poartă pantofi şi se îmbăiază o dată pe lună, fie că are nevoie, fie că nu, este o lady.

Una dintre voci coborî până ajunse o şoaptă vicleană.

— Am auzit că scoţienii sunt blestemaţi să aibă pofte carnale de nesăturat. Poate i-a fost teamă că o adevărată lady nu l-ar fi putut satisface.

— Dacă tot ceea ce trăncăneşte croitorul lui prin oraş despre *măsurile* pe care i le-a luat este adevărat, nu m-ar deranja să încerc.

Acea afirmaţie comică fu întâmpinată de hohote de râs scandalizat şi de fluturări din evantaie.

Connor îşi înclină capul spre Pamela şi şopti:

— Cred că a venit rândul nostru.

Stăteau în foaierul impunătoarei case din oraş a lordului Newton, de pe strada Wimpole, aşteptând ca majordomul cu faţa roşie să îi anunţe. Pamela avea privirea aţintită direct în faţă, obrajii îi ardeau de umilinţă şi îşi îndreptase spinarea cu mândrie. Nu fusese absolut deloc surprinsă când Lady Astrid îi părăsise la uşa principală, trăgând un picior de iepure din săculeţ şi pretinzând că trebuia să îşi pudreze nasul.

Connor îi oferi braţul. Ea îşi strecură mâna acoperită de mănuşă pe sub el.

Când majordomul îmbrăcat în livrea păşi dincolo de intrarea boltită ce ducea în salon, o tăcere încordată se lăsă peste invitaţi.

— Marchizul de Eddywhistle şi domnişoara Pamela Darby, anunţă acesta cu o voce spartă, ca a unui băiat care trecea prin primele chinuri ale bărbăţiei.

Pamela simţi o uşoară împunsătură de satisfacţie când cercul de femei care se strânseseră lângă intrare se împrăştiară zorite în diferite direcţii, ca o grămadă de şobolani cu ochii măriţi de groază după ce tocmai văzuseră

un şoim dând târcoale pe deasupra lor.

În salonul spaţios era o adevărată aglomeraţie de oaspeţi. Mirosul înţepător al lumânărilor de ceară aprinse în lămpile de pe pereţi, amestecat cu aroma grea a florilor proaspăt tăiate ce împodobeau mesele şi cu o mare varietate de parfumuri, făcea irespirabil aerul din încăperea prea încălzită şi prea populată. Pamela se simţea recunoscătoare pentru că noua ei rochie îi permitea să tragă aer în piept. Dacă ar fi purtat una dintre rochiile lui Sophie, probabil că ar fi căzut leşinată până atunci.

Când înaintară mai mult în salon, acceptând cupe cu şampanie franţuzească de contrabandă de pe tava unui valet, sporovăială nepăsătoare îşi reluă cursul, dar privirile curioase deveniră mai intense. Chiar femeile care îl numiseră pe Connor scoţian sălbatic cu numai câteva minute în urmă se uitau acum admirativ la el. Dacă nu ar fi fost ea la braţul lui, Pamela bănuia că până la sfârşitul nopţii ar fi putut găsi numeroase femei dornice pe care să le curteze.

Îşi înălţă bărbia, întorcându-le privirile lacome cu o căutătură rece. Atunci zări o figură familiară lângă cămin.

— O, nu! exclamă ea, sorbindu-şi şampania dintr-o singură înghiţitură.

— Ce este?

— Este vicontele Pemberly. Bărbatul despre care ţi-am povestit. Cel care încerca să o oblige pe Sophie să-i devină amantă.

Înteţindu-şi strânsoarea pe braţul lui Connor, încercă să îl conducă într-o altă direcţie.

— Nu te grăbi aşa, fetiţo! zise el, sclipirea şireată din ochi trădându-i tonul jovial. Mi-am dorit să-l cunosc pe om din momentul în care mi-ai povestit despre el.

— Te-ai oferit să îl ucizi în locul meu, îi aminti ea.

Zâmbetul lui se lărgi mai mult.

— Întocmai.

Lăsându-şi paharul de şampanie pe jumătate gol pe tava unui valet, Connor porni iute spre cămin, nedându-i de ales decât să îl însoţească ori să fie târâtă pe podea, în

urma lui. Dat fiind faptul că soţia vicontelui stătea agăţată de braţul lui, Pemberly nu păru mai fericit să o vadă decât era ea că îl vedea.

— Măi să fie, domnişoară Darby! făcu el, dezvelindu-şi dinţii albi într-o încercare de zâmbet. Ce bine îmi pare să te revăd! Tocmai am aflat veştile despre uimitoarea ta schimbare de noroc.

— Şi cum anume v-aţi cunoscut tu şi logodnica marchizului? întrebă soţia lui cu o politeţe de gheaţă.

Chipul frumos al vicontelui se înroşi.

— Ei, dragă, ştii că am fost întotdeauna un devotat protector al artelor – mai ales al teatrului. Am fost un mare admirator al talentatei mame a domnişoarei Darby.

— Şi al fermecătoarei ei surori mai mici, din câte am auzit, spuse Connor, câştigând pentru nobil o privire şi mai îngheţată din partea soţiei lui.

Dintr-odată, Pemberly păru să înghită cu mare greutate. Trase de lavalieră, încercând să îi slăbească nodul.

— Şi ce mai face draga, micuţa de Sophie?

Pamela aruncă o privire în urmă, mulţumită că Lady Astrid încă nu îşi făcuse intrarea. Nu îi putea spune vicontelui că îşi lăsase sora îmbufnată, privind pe fereastră, pentru că ea fusese nevoită să meargă la un bal îmbrăcată cu lucrurile ei cele noi şi frumoase, în timp ce Sophie trebuia să rămână acasă şi să facă patul.

Înainte să poată răspunde, Connor se apropie mai mult de viconte, acea mişcare accentuând discrepanţa dintre înălţimile lor.

— Draga, micuţa de Sophie se află sub protecţia mea acum. Dacă vreun bărbat încearcă să îi facă avansuri nepotrivite fetişcanei, propriul lui noroc va suferi o uimitoare – şi poate fatală schimbare.

Vicontele tresări când soţia lui îşi înfipse unghiile în braţul său.

— Vino, Sherman! spuse ea pe un ton şfichiuitor ca un bici. Vreau să mă duci acasă imediat. Avem *multe* de discutat.

Connor îi privi plecând, un zâmbet leneş înflorindu-i pe buze.

— O să aibă o moarte lentă. Şi mult mai dureroasă decât orice i-aş fi pregătit eu.

Pamela râse şi clătină din cap, aproape compătimindu-l pe bietul viconte.

— Aminteşte-mi să nu-mi fac niciodată un duşman din tine!

Connor îi mângâie obrazul cu încheieturile degetelor, privindu-i cu atenţie chipul.

— Dar te-ai gândi să-ţi faci un iubit din mine?

La început, Pamela crezu că o tachina, însă orice urmă de amuzament dispăruse din ochii lui. Tot ceea ce putea să vadă în adâncurile lor cenuşii era reflexia ei înceţoşată. Când Connor se aplecă spre ea, ochii i se închiseră, iar gura i se uscă de dor, aşteptând deja să simtă gustul buzelor lui, mângâierea catifelată a limbii lui pe a ei.

— Nţţ, nţţ! făcu cineva direct în urechea Pamelei. Tocmai de asta unchiul a trimis-o pe mămica să vă supravegheze pe voi doi. Va fi destul de dezamăgit să afle că ea s-a prefăcut a suferi de o migrenă şi că lâncezeşte în garderoba lui Lady Newton, cu o cârpă umedă pe frunte.

Cei doi se despărţiră brusc şi îl văzură pe Crispin sprijinindu-se alene de poliţa căminului. Ochii îi scânteiau de o bucurie răutăcioasă, ce îi aminti Pamelei de duce.

Îl pironi cu privirea.

— Unchiul tău te-a trimis şi pe tine să ne supraveghezi, sau ne aflăm aici ca să facem pe dădacele pentru tine?

— Niciuna, nici alta. De fapt, speram ca dragul meu văr aici de faţă să pună capăt unei discuţii în locul meu.

— Ce fel de discuţie? întrebă Connor prevăzător.

— Una care ar putea duce cu uşurinţă la vărsare de sânge, dacă nu i se pune capăt repede şi pentru totdeauna.

Apucând-o pe Pamela de mână, Crispin o trase spre un grup de oaspeţi adunaţi lângă rafturile înalte, pline cu cărţi, din capătul opus al salonului, nelăsându-i lui Connor altceva de făcut decât să îi urmeze.

*

— Byron împotriva lui Burns, anunţă Crispin pentru grupul de tineri extaziaţi strânşi în jurul său. Cine a fost binecuvântat cu cea mai elocventă limbă? Cu cea mai convingătoare pană? Un libertin încă în viaţă sau un scoţian mort? Aceasta este întrebarea pe care trebuie să v-o pun în această noapte.

— Eu votez pentru orice poet care o poate vrăji pe Emily a mea să mă lase să arunc o privire la gleznele ei, strigă un tânăr pistruiat, atrăgându-şi hohote de râs din partea prietenilor lui şi un ghiont în braţ din partea acelei Emily îmbujorate.

În timp ce râsetele se stingeau, Crispin alese de pe raft un volum subţire, legat în piele.

— Voi începe experimentul din această seară citindu-vă din *Când noi doi ne-am despărţit* a lordului Byron.

Răsfoi paginile până când găsi ceea ce căuta, îşi drese vocea şi începu să recite:

„În taină ne întâlnim, / în tăcere sufăr, / Ca inima-mi să poată ierta, / Ca sufletu-mi să înşele...”

De pe locul pe care îl ocupa lângă Connor pe canapea, Pamela trebui să admită că vărul Crispin ar fi făcut o figură strălucită pe scenă. Părea să se înalţe şi să devină mai încrezător când nu era obligat să împartă luminile rampei. Câţiva dintre ceilalţi oaspeţi îşi întrerupseseră conversaţiile şi se îndreptau spre micul lor grup, atraşi de timbrul bogat al vocii lui.

„De-ar fi să te întâlnesc/ După mulţi ani, / Cum ar trebui să te întâmpin? / Cu tăcere şi lacrimi”.

O rundă de aplauze entuziaste marcă sfârşitul lecturii lui Crispin. El făcu o plecăciune, apoi îndesă cartea la locul ei pe raft.

— După cum cei mai mulţi dintre voi ştiu deja, vărul meu de mult pierdut, aici de faţă, şi-a petrecut cei mai mulţi ani din viaţă trăind printre reprezentanţii acelei rase viguroase şi inimoase de oameni cunoscuţi sub numele de scoţieni. Când privirea calculată a lui Crispin se pironi asupra lui Connor, Pamela simţi un fior rău-prevestitor. De vreme ce nu există plăcere mai mare decât să asculţi un poem recitat în limba originară, cine ar putea fi mai potrivit decât dragul meu văr ca să aducă la viaţă cuvintele lui Robert Burns – cel mai faimos scoţian dintre toţi?!

Când Crispin alese de pe raft un volum legat în piele şi îl aruncă înspre Connor, Pamela simţi cum îi îngheţa sângele în vene. Căutase să îl scutească de ruşinea rochiilor ei demodate, dar nici prin cap nu-i trecuse că ar fi putut să îndure o umilinţă mult mai mare din partea mâinilor trădătoare ale vărului său. Avusese toate intenţiile să îl înveţe să citească înainte să observe cineva lipsa lui de educaţie, dar cu siguranţă nu avuseseră nicio şansă să studieze de când ajunseseră la Warrick Park.

Smulse cartea din aer, înainte ca scoţianul să o poată prinde. Aruncându-i pumnale din priviri lui Crispin, spuse:

— Sunt sigură că marchizul are lucruri mai bune de făcut cu timpul lui decât să joace asemenea jocuri ridicole!

Connor îi luă cu blândeţe cartea din mâini.

— Este în regulă, dragă. Un scoţian primeşte cu bucurie orice şansă de a lumina un englez când vine vorba despre poeziile de dragoste.

Cuvintele lui fură întâmpinate de ocheade amuzate şi chicoteli nervoase. Se aşternu tăcerea când se ridică să ia locul lui Crispin lângă rafturile cu cărţi, prezenţa lui impunătoare solicitând atenţia tuturor celor din salon.

— Pot să îmi aleg versurile?

Crispin întinse o mână graţioasă.

— Fii invitatul meu!

Pamela îşi ţinu răsuflarea cât timp Connor răsfoi cartea de câteva ori până când, în sfârşit, ţinu o pagină cu degetul. Fără nicio introducere, citi:

„De tine, Eliza, trebuie să mă despart, / Şi de ţărmul meu natal. / Soarta crudă între noi a aruncat/ Răgetul unui ocean nesfârşit.”[11]

Cuvintele sunau la fel de simplu şi de profund ca atunci când poetul le aşternuse pe hârtie, însă felul evocator în care Connor pronunţa „r”-ul transforma până şi cea mai simplă silabă în muzică. Se uită la ea, nemaifăcând nicio încercare să îşi ascundă pasiunea ce îi ardea mocnit în privire. Spre deosebire de Crispin, recita pentru un public format dintr-o singură persoană. Pamela simţi cum, fără să vrea, în ochi începeau să i se strângă lacrimi pe măsură ce el continua să citească:

„Dar niciun ocean nesfârşit, oricât ar mugi/ Între mine şi iubita mea, / Niciodată, niciodată nu va putea să îmi despartă/ Inima şi sufletul de ea”.

Când ecoul acelor ultime cuvinte se stinse, întregul salon se dezlănţui în nişte aplauze furtunoase. După numărul de batiste ce apărură dintr-odată, Pamela nu era singura care fusese mişcată până la lacrimi. Ba chiar tânărul pistruiat fu răsplătit de către Emily a lui cu un sărut tandru pe obraz.

Atât Crispin, cât şi Byron fură daţi uitării când un cor de voci nerăbdătoare se ridică implorându-l pe Connor să mai citească un poem de-al lui Burns.

— Ajunge pentru seara asta, flăcăi şi doamne, le spuse el, dar promit să mă întorc după nuntă şi să vă recit într-un fel cu totul vibrant poemul *O, da, nevastă-mea m-a nenorocit!*

Bărbaţii, râzând în hohote, se strânseră în jurul lui Connor ca să-l bată pe spate şi să îl felicite. Pamela privi cum Crispin, cu chipul împietrit, se făcea nevăzut în mulţime şi se hotărî să facă la fel. Când cavalerul lui Emily o convinse pe fată să se strecoare în spatele pianului şi să îi atingă clapele, începând să cânte un frumos concert de

11 Robert Burns, *Rămas-bun, Eliza!,* 1786 (n.tr.)

Bach, Pamela se ridică şi se strecură printre invitaţi, încercând să scape de sporovăială veselă şi de ochii curioşi.

Nu ajunsese prea departe când auzi paşii apăsaţi ai lui Connor în urma ei. O prinse de mână şi o întoarse în loc, ca să o înfrunte.

Ea îşi smuci mâna dintr-a lui, coborându-şi vocea într-o şoaptă aspră când văzu că diferite capete se întorceau spre ei.

— De ce nu mi-ai spus că ştii să citeşti?

El ridică din umeri.

— Nu m-ai întrebat niciodată. Tatăl meu a fost un gentleman. El a fost cel care m-a învăţat.

Pamela simţi că îi amorţeau buzele din cauza surprizei.

— Tatăl tău a fost un gentleman? Eu am presupus că părinţii tăi au fost…

— Ţărani? interveni el îndatoritor când ea îşi pierdu vocea.

Ea simţi cum o roşeaţă vinovată i se urca pe gât.

— Fermieri. Crescători de oi. Poate mici cultivatori de pământ?

Vocea lui Connor nu mai era expresivă, ci egală şi lipsită de emoţie.

— Tatăl meu era scoţian, însă a fost născut şi crescut în Anglia. Tatăl *lui* a fost cel care ne-a vândut clanul la Culloden.

— Pentru treizeci de bucăţi de argint englezesc, rosti ea blând, amintindu-şi acele cuvinte acuzatoare din curtea castelului MacFarlane.

— Şi pentru un titlu de conte, mărturisi el.

Urechile Pamelei începură să ţiuie.

— Presupun că ai uitat să pomeneşti şi de titlul de conte.

Chipul lui Connor se înnegură.

— Acel titlu a fost cumpărat cu sângele membrilor clanului meu. Tatăl meu a respins tot ceea ce ţinea de el când s-a întors în Ţinutul Muntos, ca să încerce să reunească tot clanul Kincaid sub stindardul căpeteniei lor

de drept. A renunţat atât la avere, cât şi la privilegii, ca să trăiască într-o căsuţă umilă şi să se însoare cu o fetişcană săracă lipită, care l-a adorat până la ultima suflare. Aruncă o privire peste umăr, la mulţimea voioasă care mai zăbovea încă pe lângă rafturile cu cărţi. Chiar dacă nu aş fi ştiut să citesc, aş fi putut recita poemul acela din memorie. Robbie Burns era poetul preferat al tatălui meu. Nu-ţi pot spune de câte ori l-am auzit recitându-i aceleaşi versuri mamei mele, când stăteam noaptea în jurul vetrei.

Pamela clătină din cap neajutorată, simţindu-se şi mai prost.

— Şi eu de unde era să ştiu asta?

— Nu aveai de unde să ştii pentru că ai presupus că părinţii mei au fost nişte ticăloşi ignoranţi, needucaţi. Asta presupun întotdeauna englezii despre scoţieni.

Ea îşi ridică bărbia, rănită de nedreptatea acelei acuzaţii.

— De parcă ai fi făcut ceva ca să îmi schimbi părerea! Când ne-am întâlnit pentru prima oară, aveai un pistol încărcat îndreptat spre inima mea. Tot tatăl tău te-a învăţat să faci şi asta?

— Nu. „Hainele roşii” care l-au spânzurat au făcut-o.

Rămaseră acolo, prăpastia dintre ei căscându-se până când deveni mai adâncă şi mai întinsă decât orice ocean nesfârşit pe care l-ar fi putut descrie Burns. Pamela simţi că vorbele, indiferent cât de elocvente şi de convingătoare, nu mai erau suficiente ca să creeze o punte între ei.

Făcu un pas spre el.

— Ce anume vrei, Connor? întrebă ea cu blândeţe. Vrei să mă pedepseşti? Vrei să mă faci să plătesc pentru păcatele lor?

Înainte ca el să îi poată răspunde, majordomul apăru iarăşi la intrare. Cu coada ochiului, Pamela zări un cuplu care i se alăturase.

Majordomul îşi drese vocea cu străşnicie, ca să se asigure că dobândise atenţia tuturor, apoi intonă:

— Sir Simon şi Catriona Wescott.

Bărbatul cu părul auriu care se oprise sub arcadă era

mai zvelt decât Connor, dar îi era aproape egal în înălţime şi în lăţimea umerilor. Fusese binecuvântat cu acel fel de graţie înnăscută şi frumuseţe masculină năucitoare, ce subjuga privirile tuturor femeilor din încăpere.

În ciuda evantaielor şi a genelor fluturate, precum şi a corului de suspine triste ce îi întâmpinară sosirea, era dureros de evident că nu avea ochi decât pentru femeia de la braţul lui.

Din păcate, când Pamela se uită la Connor, descoperi, spre surprinderea ei, că şi el avea ochi numai pentru soţia lui Simon Wescott.

Capitolul 19

Pamelei i se strânse inima. Connor o privea pe femeia din prag de parcă ar fi văzut o fantomă. O fantomă frumoasă, cu chipul luminos, cu bucle arămii aranjate într-un coc înalt şi pistrui ca nişte boabe de scorţişoară risipite pe nas şi pe obraji. Când soţul ei se aplecă şi îi şopti ceva la ureche, ea îl strânse de braţ şi râse zglobiu, adoraţia ce i se citea în priviri făcându-i ochii cenuşii să strălucească.

Connor îşi duse o mână la piept, însă Pamela nu avea cum să ştie dacă îşi atingea medalionul pe care îl purta întotdeauna pe sub cămaşă, ori inima care probabil i se zbătea cu putere sub acesta.

Când cavalerul şi doamna lui începură să traverseze încăperea, făcând schimb de zâmbete şi politeţuri cu toţi cei pe lângă care treceau, Pamela îşi dădu seama că ea şi Connor le stăteau chiar în drum. Connor nu se clinti, iar Pamela simţi că propriile picioare îi prinseseră rădăcini în podea.

Îşi ţinu răsuflarea când femeia se apropie, aşteptând ca aceasta să îl vadă pe Connor, aşteptând să observe în ochii ei scânteia de recunoaştere ce i-ar fi spulberat toate speranţele tainice pe care şi le ascunsese în inimă.

Cuplul îi privi în treacăt, bărbatul murmurând un salut,

în timp ce femeia înclină din cap şi le zâmbi fiecăruia dintre ei. Pamela reuşi să schiţeze un zâmbet politicos drept răspuns, dar expresia lui Connor nu se schimbă deloc. Pur şi simplu o privi trecând pe lângă el, cu chipul atât de nemişcat de parcă ar fi fost sculptat în piatră.

De-abia când cei doi soţi ajunseră lângă cămin, femeia îi aruncă lui Connor o privire misterioasă, peste umăr.

— Hai să plecăm dracului de aici, zise el, apucând-o pe Pamela de mână şi pornind spre uşă.

Dată fiind preocuparea lui pentru frumoasa străină, Pamela presupuse că ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare şi numai fiindcă îşi amintise că se afla şi ea acolo.

— Cum rămâne cu Lady Astrid? întrebă ea, obligată să meargă foarte repede pentru a ţine pasul cu el.

— Va găsi o cale să se întoarcă acasă, răspunse el, aşteptând cu nerăbdare ca valetul să îi aducă Pamelei şalul de caşmir şi manşonul din puf de lebădă. Poate are Lady Newton vreo mătură pe care s-o împrumute.

*

Connor nu rosti un cuvânt cât timp aşteptară ca vizitiul să aducă trăsura la scară. Tăcerea lui de gheaţă continuă şi cât dură lungul drum de întoarcere la Warrick Park. Pamela se ghemui în colţul ei din trăsură, devenind din ce în ce mai nefericită cu fiecare leghe ce trecea. Când trăsura intră pe aleea cea lungă şi curbată şi opri în faţa casei, începuse să se întrebe dacă el avea să mai vorbească vreodată.

Connor deschise brusc uşa şi coborî din trăsură în clipa în care aceasta se opri, neluându-l în seamă pe valetul buimăcit care aştepta să îi ajute. Pamela mai că se aştepta să o lase, pur şi simplu, acolo, uitată şi singură, dar el se întoarse şi îi cuprinse talia cu mâinile lui puternice, trăgând-o din trăsură şi lăsând-o pe pământ la fel ca în după-amiaza când ajunseseră pentru prima dată la Warrick Park.

Îşi ridică privirea spre ferestrele luminate ale casei când trăsura porni trosnind spre grajduri.

— N-aş suporta să fiu închis într-o cuşcă în noaptea asta.

Întorcându-se pe călcâie, începu să coboare dealul, îndreptându-se spre şirul de sălcii plângătoare şi luptându-se cu lavaliera în timp ce mergea. Pamela şovăi o clipă, apoi îl urmă. Simţea cum rouă de seară îi uda tălpile subţiri ale pantofilor cu fiecare pas. Chiar dacă paşii lui Connor erau la fel de siguri şi de hotărâţi ca pe munte, începu să îl prindă din urmă când se apropiară de poalele dealului, împiedicându-se de poalele fustei şi sfâşiind ţesătura delicată.

Connor trecu direct pe lângă coloanele graţioase ale templului doric din spatele sălciilor, respingând orice urmă de civilizaţie acolo, pe pământ şi în noapte. Nu se opri până când nu ajunse la malul lacului. Punându-şi mâinile în şolduri, rămase acolo, privind oglinda apei luminată de razele lunii.

Pamela îl urmă până pe malul apei, strângându-se în braţe ca să nu mai tremure de frig. Îşi lăsase şalul de caşmir în trăsură, împreună cu încântătorul ei manşon nou din puf de lebădă.

Când nu mai putu îndura tăcerea lui Connor, spuse încet:

— Ea este aceea, nu-i aşa? Cea care ţi-a dăruit medalionul pe care îl porţi deasupra inimii.

Connor se uită la ea, uimirea sclipindu-i în privire ca argintul viu.

— Medalionul a fost al mamei mele. A fost ultimul lucru pe care mi l-a dăruit.

Pamela se apropie de el, neîndrăznind încă să spere.

— Nu înţeleg. Am văzut cum ai privit-o. De parcă tânjeai să o atingi doar ca să te convingi că era reală.

El se întoarse să privească luciul apei, cu ochii la fel de înceţoşaţi ca aura argintie a lunii ce lumina partea de răsărit a cerului.

— Oh, ştiu că este reală. Este sora mea.

— Sora ta? Pamela se lăsă să alunece pe iarba umedă, atât de sincer uşurată încât nu îi mai păsa dacă el o considera ridicolă. Femeia aceea era sora ta?

— Păi, da. Clătină din cap, cu un zâmbet amar pe buze. Ai văzut-o? S-au uitat direct la mine şi nici măcar nu m-a recunoscut. Totuşi, bănuiesc că nu o pot învinui. Nu a mai dat cu ochii de mine din noaptea în care au venit „hainele roşii”.

Pamela îşi strânse un genunchi la piept. Acum, când tăcerea lui Connor se rupsese, îi era teamă să vorbească; îi era teamă şi să respire, ca nu cumva el să se retragă în cochilia lui de nepătruns. Simţea că nu rupea numai tăcerea ultimelor câteva minute, ci şi pe cea a unor ¿mi întregi.

Felul în care accentua „r”-ul părea să devină şi mai profund pe măsură ce călătorea înapoi în timp cu fiecare cuvânt rostit.

— Când am auzit că vin „hainele roşii”, l-am implorat pe tata să mă lase să rămân. Eram doar un flăcăiaş de cincisprezece ani care se închipuia bărbat. Am cerut o armă, ca să-i putem înfrunta umăr lângă umăr, dar tata continua să insiste că trebuia să o iau pe Catriona şi să ne ascundem, că eu eram singura ei speranţă. A vrut să plece şi mama, însă ea a refuzat să îl părăsească. Aproape ajunseseră la noi.

Connor îşi înălţă capul, ca şi cum ar fi putut încă să audă tropotitul vijelios al copitelor, să simtă pământul cutremurându-se sub picioarele lor.

— Pentru prima dată în viaţă, l-am sfidat pe tata. I-am strigat că eram aproape adult şi că nu avea niciun drept să-mi spună ce să fac. Apoi tata – tatăl meu blând, cu vorba domoală, care nu ridicase niciodată mâna asupra mea la mânie, m-a lovit atât de tare că mi-a spart dintele.

Connor îşi trecu un deget peste marginea ciobită a dintelui ce îi făcea zâmbetul atât de drag ei.

— M-a apucat de umeri şi m-a scuturat. Mi-a spus că, dacă nu o ascundeam pe Catriona, soldaţii aveau să îi facă lucruri groaznice… lucruri de nedescris. Nu le-ar fi păsat că

nu avea încă nici zece ani. Atunci nu mai puteam să vorbesc. Nu am putut decât să dau din cap. Când am făcut-o, tata m-a înşfăcat şi m-a lipit de el, mai să-mi taie răsuflarea. Apoi m-a împins, strigând: „Du-te! Du-te, băiete! *Acum!”*

Connor îşi deschise primii butoni ai cămăşii, scoţând de dedesubt lănţişorul delicat, de care atârna medalionul din aur.

— Atunci mi-a pus mama ăsta în palmă, mi-a spus să îl păzesc cu preţul vieţii, ca să am întotdeauna o părticică din ea cu mine. Ca să nu uit niciodată cine sunt. Strânse pumnul în jurul medalionului. Atunci am înşfăcat-o pe Catriona şi am plecat. La marginea pădurii era un copac scorburos, unde obişnuiam să ne jucăm. Am tras-o înăuntru şi am ţinut-o strâns lipită de mine. Am făcut-o să îşi ascundă faţa în cămaşa mea şi i-am acoperit urechile, ca să nu audă ceea ce avea să se întâmple.

Pamela tânjea să îşi acopere propriile urechi, ca nici ea să nu mai fie nevoită să asculte.

— Apoi au venit „hainele roşii”. Lămpile erau încă aprinse şi am putut să văd totul pe fereastra căsuţei noastre.

Toată pasiunea din voce i se stinsese, lăsându-i-o la fel de aspră şi de uscată ca o cremene. Însăşi absenţa oricărei emoţii îi oferi Pamelei un indiciu devastator despre chinul şi furia lui deznădăjduită.

— L-au prins pe tata, l-au bătut cu rândul, până când a ajuns să atârne fără vlagă între doi dintre ei, însângerat şi neputincios, dar conştient încă. Apoi s-au îndreptat spre mama, râzând şi făcând glume despre ce bine aveau să se distreze cu ea.

Connor se întoarse cu faţa spre ea, ura pură din ochii lui înfiorând-o până în măduva oaselor.

— Dacă aş fi putut să ajung la ei în momentul ăla, jur pe Dumnezeu că i-aş fi ucis pe toţi cu mâinile goale!

— Nu ai putut să o laşi pe Catriona. Vocea Pamelei sună la fel de neînfricată. Îi făcuseşi un jurământ tatălui tău. În adâncul sufletului, ştiai că avusese dreptate. Dacă i-

ai fi lăsat pe „hainele roşii” să pună mâna pe ea… Nu sfârşi. Nici nu trebuia.

— Când s-au dus spre mama, ea a scos un pistol din buzunarul fustei şi l-a îndreptat spre ei. Colţul buzelor lui Connor se ridică într-o fantasmă de zâmbet. Era atât de frumoasă stând acolo – înaltă şi mândră, privindu-i de sus de parcă ar fi fost o regină, iar ei nu ar fi fost decât o grămadă de spiriduşi băloşi. Preţ de o clipă sau două, chiar am îndrăznit să trag nădejde. Zâmbetul îi pieri. Dar nu avea decât un glonţ, iar ei erau aproape doisprezece, încercuind-o ca o haită de lupi.

Pamela se ridică în picioare, transfigurată împotriva voinţei ei. Voia să îşi arunce braţele în jurul gâtului lui şi să îi acopere gura cu a ei pentru a-l face să tacă, să îl tragă în iarba udă şi să facă orice ar fi fost nevoie pentru a-l opri să îi spună ceea ce urmase.

— Când şi-a dus pistolul la tâmplă, l-am auzit pe tata strigând: „Nu!” Dar ea doar i-a zâmbit, la fel cum îmi zâmbea mie mereu când îmi ciufulea părul înainte de culcare, ori când mă dojenea pentru că intram în casă cu ghetele murdare de noroi. Vezi tu, ea *ştia* că aveau să îi omoare pe amândoi şi nici nu îi trecea prin gând să îl lase înainte pe tata să le vadă pe animalele alea siluind-o pe rând.

Privirea lui Connor era la fel de uscată şi de dogoritoare ca deşertul, însă Pamela simţi cum lacrimi fierbinţi începuseră să îi alunece pe obraji.

— Când a apăsat trăgaciul ăla, am simţit trupul firav al Catrionei tresărind în braţele mele, ca şi cum ea ar fi fost cea împuşcată. Atunci mi-am dat seama că eu ţipasem tot timpul, dar fără să scot un singur sunet. Când a căzut mama, tata s-a eliberat dintre „hainele roşii” şi a încercat să ajungă la ea, însă l-au lovit în cap cu patul unui pistol. Apoi l-au târât afară şi l-au spânzurat. Eu mi-am ascuns faţa în părul Catrionei şi am rămas aşa până când s-a făcut linişte. Linişte ca într-o frumoasă seară de primăvară, cu cântec de greieri şi cu o adiere blândă ce unduia suprafaţa unui lac. În acea noapte îndepărtată, nu s-ar fi auzit nimic

în afară de suspinele înăbuşite ale unei fetiţe, de scârţâitul înfiorător al unei frânghii şi de cântecul vântului printre crengile pinilor, într-o jeluire nesfârşită. Când ne-am furişat afară, căsuţa era o ruină fumegândă. Trupul tatălui meu se legăna încă în copac. Am strâns-o pe Catriona la piept pentru ultima dată, încercând să o feresc de acea privelişte. Îşi plecă fruntea. Apoi mi-am înmormântat părinţii şi am urcat-o pe sora mea în diligenţa de Londra, cu un răvaş prin care îl rugam pe unchiul meu să aibă grijă de ea.

— Ai rămas complet singur, şopti Pamela, înghiţindu-şi nodul chinuitor din gât. Cum ai putut suporta?

Pamela ridică mâna, însă el o prinse strâns de încheietură înainte ca degetele ei să îi atingă obrazul.

— Nu vreau compătimirea ta, fetiţo! Şi sunt al dracului de sigur că nu vreau nici mila ta.

Ei îi scăpă un hohot de râs deznădăjduit.

— Asta crezi tu că îţi ofer, Connor? Compătimire? Milă? Pentru că îţi pot promite că nu m-am simţit deosebit de miloasă în seara asta, când am văzut felul în care o priveai pe soţia lui Simon Wescott.

El clipi, uitându-se în jos la ea, evident luat prin surprindere de cuvintele ei.

— Şi cum te-ai simţit?

Ea îi răspunse la încruntătură încruntându-se la rândul ei.

— M-am simţit nemaipomenit de mânioasă.

— Mânioasă? Strânsoarea de pe încheietura ei se mai îmblânzi, dar tonul de amuzament din vocea lui o făcu să se simtă şi mai încurcată. Fiindcă te-ai gândit că ea mi-a dăruit medalionul ăla? Fiindcă ai crezut că era o femeie din trecutul meu, care mai avea încă vreun fel de putere asupra inimii mele?

Ea îşi eliberă încheietura din strânsoarea lui.

— Printre alte lucruri.

Tonul ei tăios nu reuşi decât să îi adâncească gropiţa.

— Şi acum, când ştii că este sora mea, o întrebă el cu blândeţe, cum anume te simţi?

În loc să îi spună lui Connor cum se simţea, Pamela se

hotărî să îi arate. Ridicându-se pe vârfuri, îşi împleti degetele prin părul lui şi îi trase gura peste a ei.

Capitolul 20

Connor gemu, acceptând invitaţia ei nerostită de a-i pune stăpânire pe gură, avântându-se adânc, cu o mişcare catifelată a limbii. Primind cu bucurie apăsarea fierbinte şi înfometată a buzelor lui peste ale ei, Pamela îşi trecu degetele prin părul lui, eliberând şuviţele mătăsoase din legătura de catifea, aşa cum îşi dorise să facă toată noaptea.

Poate că juca rolul de gentleman cu destulă convingere, dar ea ştia, în inima ei, că avea să rămână pentru totdeauna acel băiat neîmblânzit care se retrăsese în munţi după ce părinţii lui fuseseră ucişi, cu un pistol în mână şi cu o scânteiere periculoasă în privire. Putea gusta acea neîmblânzire în sărutul lui, o putea simţi în aroma aspră de mosc, de ace de pin şi de fum de lemn, pe care niciun săpun de baie parfumat nu ar fi putut să o înlăture vreodată cu totul.

În acel moment înţelese că nu voia să îl îmblânzească. Voia să îl facă şi mai neîmblânzit.

După mârâitul ce se auzi din adâncul gâtlejului său când ea îşi lipi sânii moi de pieptul lui tare, era mai mult decât dornic să îi permită să facă exact acel lucru. Îşi trecu vârful limbii peste dinţii lui, savurând acea margine ciobită şi mai mult acum, când ştia cât îl costase. Când limba ei deveni mai îndrăzneaţă, împreunându-se blând cu a lui, el îşi lăsă mâinile să alunece pe spatele ei, cuprinzându-i în palme curbele pline ale feselor.

— Eşti udă, şopti el în colţul gurii ei.

— Nu mă pot abţine, răspunse ea, nemaidorind să se ruşineze de dorinţa pe care o simţea pentru el. Se întâmplă de fiecare dată când mă săruţi.

El îşi ridică fruntea şi îi aruncă o privire amuzată.

— Nu, mă refer la fusta ta. Este udă.

O împinse uşor, neîncrederea înlocuindu-i amuzamentul când privirea îi coborî până la tivul sfâşiat al rochiei. Era ca şi cum ar fi văzut-o cu adevărat pentru prima dată de când plecaseră de la serată.

— Ce s-a întâmplat cu rochia ta frumoasă, fetiţo? Şi cu pantofii tăi cei noi?

Pamela privi în jos şi descoperi că pantofii ei albi nu mai erau albi, ci împroşcaţi cu noroi. O cataramă din perle atârna de un fir şi satinul delicat se desprindea deja de tălpi.

— Nu prea ştiu. Presupun că atunci când te-am urmat la vale, pe deal, trebuie să fi…

— Şi unde-ţi este şalul? tună Connor, frecându-i brusc braţele înfrigurate. Ce-ncerci să faci, nesăbuită mică? Să-ţi găseşti moartea de la o răceală?

Înainte ca Pamela să îi amintească faptul că el fusese cel care o scosese din trăsură fără să îi dea timp să îşi ia şalul şi manşonul, Connor o ridică în braţe de parcă nu ar fi cântărit mai mult decât un copil şi o porni spre templul doric.

Ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului său şi îşi sprijini capul pe umărul lui, căldura ce se revărsa din trupul robust şi puternic al bărbatului făcând-o să se simtă de parcă niciodată nu i-ar mai fi putut fi frig. Braţele lui erau aceleaşi braţe ce susţinuseră trupul tremurător al surorii lui mai mici, mâinile lui erau aceleaşi mâini ce acoperiseră urechile fetiţei, ca aceasta să nu audă răpăitul brutal al loviturilor de pumn şi detunătura ascuţită a pistolului ce curmase viaţa mamei lor. Făcuse tot ceea ce îi stătuse în putinţă ca să o ferească de oroarea acelei nopţi, rămânând să care acea povară copleşitoare de unul singur.

Pamela îşi lipi buzele de urmele palide de frânghie ce marcau grumazul lui puternic şi încordat. Aceea era noaptea când nu avea să mai fie singur.

El urcă treptele late şi netede ale templului purtând-o în braţe. Razele lunii pătrundeau printre ramurile unduitoare ale sălciilor dimprejur, făcând să danseze umbre

în interiorul circular.

Connor se aşează pe una dintre băncile încăpătoare ce înconjurau spaţiul generos al templului, ţinând-o în poală. Mulţumită că el se descotorosise deja de lavalieră, Pamela îi presără sărutări uşoare ca fulgul de-a lungul maxilarului.

Gemând uşor, el se aplecă să îi scoată pantofii îmbibaţi cu apă şi îi azvârli cât colo.

— O să-ţi cumpăr alţii, jură el, sclipirea de posesivitate din ochii lui făcând-o să tremure de nerăbdare. O sută de perechi, care mai de care mai frumoasă şi mai scumpă.

— Ce fel de hoţ eşti tu? De ce să le cumperi, când pur şi simplu ai putea să le furi pentru mine?

Pe jumătate înnebunit de scânteierea neruşinată din ochii Pamelei, Connor îi ridică bărbia ca să îi ceară mătasea caldă şi umedă a gurii. În acel moment ar fi furat nestematele coroanei pentru nimic mai mult decât o picătură de nectar de pe buzele ei.

Dar, după câteva minute în care se desfătă cu nesaţ din acel nectar, îi deveni limpede că nu avea să fie suficient ca să îl mulţumească. Voia mai mult. Voia totul.

Ea suspină cu buzele strâns lipite de ale lui când o întinse cu spatele pe bancă şi se aplecă deasupra ei, fără să le întrerupă nici măcar o dată sărutul. Îndrăznise să spere că Pamela avea să îşi deschidă braţele pentru el, însă când picioarele ei se depărtară de asemenea, îmbiindu-i mădularul întărit şi înfometat să se cuibărească între coapsele ei, aproape îşi pierdu minţile de dorinţă.

Îşi susţinu greutatea pe braţe ca să se uite în jos la ea, luptându-se să câştige controlul atât asupra răsuflării sale, cât şi asupra dorinţei copleşitoare. Se gândise că era frumoasă când coborâse scările parcă plutind mai devreme în acea seară, dar era şi mai uimitoare acum, cu buclele strălucitoare desprinse din acele de păr, cu ochii luminoşi ce reflectau razele de lună şi cu buzele pline sclipind de rouă sărutului lor.

Se ridică în genunchi ca să-şi dezbrace haina şi vesta şi îi găsi mâinile mici şi hotărâte deja acolo, trăgând cu

nerăbdare de veşminte. Îi sfâşie cămaşa cu la fel de multă nerăbdare, împrăştiind nasturii din perle pe podeaua templului.

— Croitorul meu nu te va ierta niciodată pentru asta, o preveni el când cămaşa i se deschise.

— Dar tu? şopti ea, privind contururile musculoase ale pieptului său, vădit fermecată. El trase aer în piept şuierător când degetele ei alunecară uşor printre firele de păr de pe pieptul său, apoi se aventurară mai jos, să îi mângâie abdomenul plat. *Tu* mă vei ierta?

El îi prinse mâna, aşezându-i-o cu îndrăzneală peste movila tare ce îi împungea partea din faţă a pantalonilor.

— Te-am iertat deja.

Când Pamela îi contură timid lungimea şi grosimea mădularului prin pielea subţire de căprioară, fu rândul ei să inspire şuierător. Când, în sfârşit, răsuflă sub forma unui oftat, gura lui Connor i-l absorbi. O acoperi din nou, asaltându-i buzele cu săruturi adânci, înnebunitoare, în timp ce mâna i se strecură sub fuste şi începu să-i urce spre coapse. Ea gemu când vârfurile degetelor lui se atinseră de mătasea umedă dintre acestea.

— Mi-ai spus că nu porţi pantalonaşi, mincinoasă mică şi neruşinată! murmură el, cuvintele sunând ca o mângâiere pe buzele lui.

— Nu tu ai fost cel care m-a prevenit că nu există onoare printre hoţi?

El o pedepsi pentru minciună atingând-o prin mătase, folosind ţesătura alunecoasă ca pe un liant sublim între degetul lui mare şi cel arătător şi micul mugure înfiorat de dedesubt. Curând, Pamela începu să suspine de plăcere, implorându-i mila. Drept răspuns la rugăminţile ei înfierbântate, el îşi strecură degetul cel mai lung şi mai gros prin fanta îngustă din mătase şi apoi în peştera ei, frământând-o cu blândeţe, dar ferm. Ea crezu că avea să piară din cauza dezamăgirii când Connor se opri, lăsând un gol dureros acolo unde îi fusese degetul.

Neluându-i în seamă scâncetul de împotrivire, îi cuprinse fesele în palme şi se ridică în picioare. Ea era atât

de vlăguită de dorinţă, încât nu reuşi decât să îşi încolăcească braţele şi picioarele în jurul lui şi să se sprijine de el. Ar fi minţit dacă ar fi pretins că nu simţise un fior sălbatic la gândul că el o ridicase atât de uşor, că o putea face a lui cu atâta uşurinţă. Să fie femeia unui asemenea bărbat – chiar şi pentru o singură noapte, era mai mult decât îndrăznise vreodată să viseze.

Scoase un ţipăt neajutorat de surpriză când Connor o aşeză pe lespedea netedă şi rece de marmură ce se afla deasupra unui piedestal din piatră, chiar în mijlocul templului.

— Se pare că ducele a făcut rost de o masă ca să cineze *al fresco.* Zâmbetul de prădător al bărbatului îi trimise un fior de gheaţă pe şira spinării. Frumos din partea lui, nu-i aşa?

Ea nu îşi dădu seama cât de frumos până când Connor nu îi trase rochia peste cap şi o împinse cu blândeţe pe spate. Mâinile lui îşi făcură foarte puţin de lucru cu mătasea fină a pantalonaşilor ei, lăsând-o expusă în aerul rece al nopţii şi sub privirea lui pătimaşă.

Când Connor îşi coborî privirea asupra zeiţei lui scăldată de razele lunii, adierea nopţii ce pătrundea printre coloanele graţioase nu reuşi să îi răcorească sângele înfierbântat. Atât fierbinţeala, cât şi sângele i se scurgeau în mădular, care îi devenea din ce în ce mai arzător, mai greu şi aproape gata să îi rupă cusăturile pantalonilor.

Nu îi venea să creadă că visul de a o avea pe Pamela goală sub el devenise, în sfârşit, realitate. Ei bine, cu excepţia ciorapilor ei din mătase trandafirie şi a jartierelor din dantelă ce îi cuprindeau picioarele albe chiar deasupra genunchilor. Un zâmbet îi înflori pe buze. Era un bărbat generos. Îşi putea permite să i le lase pe acelea.

— Croitoreasa mea nu te va ierta niciodată, şopti ea, aruncând o privire bucăţii zdrenţuite de mătase din mâna lui, ce fuseseră odată pantalonaşii ei cei noi.

El aruncă materialul deoparte.

— Dar tu, fetiţo? *Tu* mă vei ierta?

Înainte ca ea să poată răspunde, îi despărţi coapsele,

îşi plecă fruntea şi îşi lipi gura de ea.

În acea clipă, Pamela i-ar fi iertat orice.

Pentru Connor, lespedea de marmură se transformă într-un altar păgân, unde o putea venera pe Pamela atât pe placul inimii, cât şi al trupului său. Avea gust de ambrozie şi nectar, şi de orice alte minunăţii interzise vreodată pentru muritori. Savură fiecare înghiţitură cremoasă şi dulce, ştiind că niciodată nu avea să se înfrupte din ea pe săturate.

Curând, ea se arcui pe masă, strigându-i numele şi trăgându-l de păr cu pumnii ei mici încleştaţi. El continuă să o adore cu buzele, cu dinţii, cu limba – cerşindu-i de bunăvoie fructele oprite.

Pamela nu s-ar fi gândit niciodată că exista ceva ce ar fi putut întrece plăcerea pe care mâinile lui Connor erau capabile să o dăruiască, însă sărutul lui tandru şi păgân îi năruia toate zidurile de apărare. Limba lui se încolăcea alene peste carnea ei înfiorată, aducând-o din nou şi din nou în pragul unei descărcări cutremurătoare.

El nu se înduioşă nici măcar atunci când aproape o înnebunise de dorinţă. Ar fi trebuit să fie mulţumită. Ar fi trebuit să fie pe deplin satisfăcută de nenumăratele valuri de plăcere pură ce îi inundau trupul. Dar nu era destul. Voia mai mult. Îl voia *pe el.*

— Te rog, Connor! gemu ea. Fă-mă a ta!

Nu trebui să îl roage de două ori.

Umbra lui o acoperi cu numai o clipă înaintea trupului, ascunzându-i goliciunea de faţa lunii.

Îi simţi dosul palmei pe coapse, în întuneric, când Connor îşi deschise prohabul. Apoi îl simţi acolo, mădularul lui întărit despărţindu-i uşor petalele umede şi pătrunzând în acea peşteră dureroasă de parcă ar fi vrut să îi încerce adâncimea.

Când începu să îşi croiască drum înăuntrul ei, uşor, dar neînduplecat, Pamela gemu adânc. Grosimea degetului lui nu se putea compara cu *asta.* Nu i-ar fi putut pregăti trupul neîncercat pentru o asemenea invazie extraordinară.

Pamela începu să se zvârcolească şi să gâfâie, marmura rece de sub ea formând un contrast chinuitor cu

trupul înfierbântat ce se lupta să o posede de deasupra. Susţinându-şi greutatea pe palme, Connor se arcui peste ea, tendoanele încordate de pe gât şi muşchii umflaţi de pe braţe trădând preţul pe care îl plătea pentru răbdarea lui, preţul autocontrolului pe care se străduia să şi-l păstreze.

Simţi o durere ascuţită, ca şi cum ar fi fost sfâşiată în două de un toiag bont, apoi Connor pătrunse cu totul.

Pamela se agăţă de el, lacrimile şiroindu-i pe obraji. Acum nu mai era cale de întoarcere. Era adâncit atât de mult în peştera ei, încât nimic nu avea să mai fie vreodată la fel. Ea nu avea să mai fie vreodată la fel.

— Pamela mea! şopti el, ştergându-i lacrimile cu sărutări, una câte una. Îngerul meu curajos şi frumos!

Apoi gura lui o găsi pe a ei, oferindu-i gustul propriului ei abandon, amestecat cu sarea lacrimilor ei. Sentimentul ei de uimire copleşitoare crescu când el începu să se mişte în interiorul ei. Durerea ascuţită deveni curând una surdă, ce nu făcea decât să îi amintească de cât de adânc îl primea, de cât de mult îi oferea el din sine. Din acea durere înflori o altă senzaţie – plăcere întunecată, carnală şi irezistibilă.

Connor se temuse ca nu cumva să îi facă Pamelei ceva care să o înspăimânte pentru totdeauna. Chiar dacă majoritatea femeilor îl primeau cu bucurie în paturile lor *datorită* mărimii lui, existaseră câteva care se feriseră de el, ba chiar merseseră până la a-i refuza monedele şi a-l trimite la alte tovarăşe mai „aventuroase”.

Aşa că, atunci când Pamela îşi încolăci picioarele în jurul său şi îşi înfipse călcâiele mici în talia lui, îmboldindu-l să continue, fu mai mult decât dornic să îi facă pe plac. Nu mai încercă să îşi tempereze avânturile cu blândeţe, ci se cufundă în ea din nou şi din nou, adânc, puternic şi nemilos, fără să mai ţină nimic pentru el, nici măcar propria inimă.

Pamela îşi înfipse unghiile în spatele lui Connor, văzându-se nevoită să se ţină de el ca un marinar naufragiat care căuta să îşi salveze viaţa, în timp ce el îşi folosea trupul ca să o inunde cu valuri de plăcere ameţitoare. În acea clipă înţelese că acel bărbat nu avea să

fie primul iubit dintr-un şir de mai mulţi, ci singurul iubit pe care şi l-ar fi dorit vreodată. Ea nu era mama ei. Dacă în zori avea să plece de lângă ea, nu avea să îşi mai deschidă inima – sau picioarele – pentru alt bărbat. Avea să îşi petreacă restul vieţii scoţând chifle din cuptor, strângând pisici şi amintindu-şi de noaptea cu lună plină când un tâlhar de drumul mare numit Connor Kincaid îi răpise atât inocenţa, cât şi inima.

Apoi nu mai reuşi să se gândească la nimic, pentru că nu mai exista nimic în afară de Connor şi de ritmul tulburător al avânturilor sale. Tânjise să îl scoată din minţi, însă el era cel care aproape o scosese din minţi cu felul în care îşi potrivea mişcările, astfel încât să scapere scântei de fiecare dată din micul amnar încins cuibărit în centrul cârlionţilor ei. Chiar în momentul în care acea tortură desăvârşită îi trimise prin vene săgeţi de extaz ce o ardeau ca fierul înroşit, Connor gemu profund, răguşit. Simţi cum trupul lui puternic tremură şi tresare în pântecele ei, apoi îşi revarsă sămânţa chiar între petalele răvăşite.

Când se prăbuşi între coapsele ei depărtate, plecându-şi fruntea pe gâtul ei umed de sudoare, Pamela îşi coborî cu blândeţe mâinile pe spatele lui, primindu-i cu bucurie povara trupului.

— Of, fetiţo! rosti el în sfârşit, când respiraţia sacadată i se linişti atât cât să poată vorbi. Eşti atât de afurisit de îngustă!

— Îmi pare rău! şopti Pamela, încruntându-se mirată. Nu am vrut.

Connor îşi înălţă capul şi îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Nu a fost o plângere. Ceea ce ar fi trebuit să spun este că nu am mai simţit în viaţa mea ceva atât de grozav.

— O! Ei bine, asta îmi place mai mult!

Cuprinsă de uşurare, îşi încolăci un braţ în jurul gâtului său şi îi trase gura spre a ei.

Limbile li se împreunară până când îl simţi întărindu-se şi pătrunzând adânc în peştera ei, posedând-o din nou.

Puse capăt sărutului lor, cu ochii măriţi de groază.

— Pe legea mea, domnule Kincaid, tu nu ai ruşine?

Buzele lui se curbară într-un zâmbet poznaş.

— Nu ai auzit că noi, scoţienii, suntem o hoardă sălbatică, blestemată cu pofte carnale de nesăturat?

Ea flutură din gene spre el.

— Presupun că o mică domnişoară englezoaică timidă nu ar putea îndrăzni niciodată să spere să satisfacă un flăcău scoţian mare şi viguros, aşa ca tine.

— Probabil că nu, declară el solemn. Dar nu cred că asta ar trebui să o oprească să încerce, nu-i aşa? Poate că, dacă îl lasă să-şi facă de cap cu ea cu orice ocazie, ar putea chiar să renunţe la oile lui.

Când începu să se mişte în pântecele ei, Pamela oftă cu buzele lipite de ale lui.

— Oare de ce-mi pare rău pentru bietele oi?

*

Crispin se furişa pe coridoarele întunecate ale reşedinţei Warrick Park la fel de tăcut ca o stafie. Cândva ar fi fost îngrozit să se dea jos din pat după ce lămpile fuseseră stinse. Când mama lui îl adusese să locuiască pentru prima dată acolo, după moartea tatălui său, găsise că totul în imensa casă era străin şi înspăimântător.

Trăiau acolo numai de câteva luni scurte când unchiul său se aşezase în scaunul lui cu rotile şi nu se mai ridicase niciodată. Pentru un băiat de nouă ani, cumplit de timid şi de firav, acel scaun reprezenta un fel de monstruozitate în viaţă. Fusese bântuit de coşmaruri în care se făcea că alerga dintr-un coridor întunecos în altul, neputând să scape de scârţâitul ascuţit al roţilor. Dacă l-ar fi prins vreodată, era convins că l-ar fi înfulecat fără să lase nici măcar o picătură de sânge pe covorul scump.

Mama lui îi ţinuse predici zilnice despre cum trebuia să se poarte ca să îi intre în graţii unchiului său. Îi promisese că, dacă avea să fie băiat cuminte şi câştiga bunăvoinţa ducelui, Warrick Park şi toate comorile lui aveau să fie ale lui într-o bună zi – o perspectivă care pe el îl

îngrozea mai mult decât avea să afle ea vreodată. Apoi fusese chinuit de coşmaruri noi. Coşmaruri în care el era cel ţintuit în acel scaun, pentru veşnicie.

Crispin îşi dorise cu disperare să îi facă pe plac mamei sale, însă găsise că era imposibil să îi facă pe plac şi ducelui. Indiferent de cât de mult încerca, niciodată nu reuşise să stea suficient de drept, să mănânce suficient de îngrijit sau să răspundă suficient de repede ca să îi fie pe plac unchiului său. Fiecare încercare a lui, indiferent cât de sinceră, era întâmpinată de o replică batjocoritoare, ori de o dojană usturătoare. Care era urmată, de obicei, de o mustrare între patru ochi din partea mamei lui, sau de o palmă grea dacă ea simţise că fusese din cale-afară de stângaci ori de încet la minte în acea zi.

Avea paisprezece ani când acceptase, în sfârşit, că nu urma să câştige niciodată bunăvoinţa ducelui. Începând din acea zi, încetase să mai încerce. Începuse să răspundă la insultele caustice ale bărbatului cu câte o replică sarcastică, cizelându-şi limba deja ascuţită.

Se înconjurase de un cerc de cunoştinţe care îl considerau educat, isteţ şi întotdeauna pregătit cu un calambur viclean sau cu un *bon mot*[12] spiritual. Se dedase jocurilor de noroc, băuturii, seducerii femeilor cu moravuri îndoielnice şi oricărei alte plăceri decadente ce ar fi putut arunca o umbră de scandal asupra bunului nume al unchiului său.

Până la urmă, chiar şi mama lui fusese nevoită să accepte că unchiul lui nu avea să îl iubească niciodată. Poate că el era moştenitorul legal al bărbatului, însă nu avea să îl înlocuiască niciodată pe fiul pe care îl pierduse.

Pe fiul care acum se întorsese să şterpelească acea moştenire chiar de sub nasul lui Crispin.

Paşii uşori ai lui Crispin se opriră în faţa iatacului vărului său. Îşi lipi urechea de uşă, aşteptând să audă orice semn de mişcare din interior.

Ceea ce auzi în schimb fu un geamăt înăbuşit, ca şi

12 Vorbă de duh (în limba franceză, în original) (n.tr.)

cum cineva s-ar fi aflat în chinurile morţii.

— Of, Cookie[13]! exclamă un bărbat cu un accent scoţian atât de pronunţat că era aproape de neînţeles. Mi se pare că o să-mi rupi spinarea-n două când mă strângi aşa! Da orice-ai face, nu te-opri!

Crispin se îndreptă, întrebându-se dacă începea să îşi piardă minţile. Se întorsese la Warrick Park, călare pe calul lui, cu numai câteva minute înainte ca trăsura împodobită cu pene a ducelui să îşi facă apariţia pe alee. Îşi blestemase lipsa de coordonare până când îi văzuse atât pe vărul lui, cât şi pe domnişoara Darby coborând din trăsură şi pornind spre templul doric de pe malul lacului. Aşteptase până când fusese sigur că întâlnirea lor de sub clar de lună avea să însemne mai mult decât câteva săruturi caste, apoi plecase să caute şi el ce-l interesa. Aşadar, cum reuşiseră cei doi să se strecoare în sus pe scări şi în iatac fără ştirea lui?

Îşi lipi iarăşi urechea de uşă.

— Ah, dulcea mea prăjiturică! toarse acea voce masculină răguşită, îndat' ce-mi vei deveni mireasă, o să ne jucăm de-a ascunde-cârnatu-n-budincă în fiecare noapte a săptămânii!

Crispin se îndreptă brusc de această dată, oscilând între fascinaţie şi groază. Acelea nu prea erau cuvintele cu care îşi imaginase că stoicul lui văr o curta pe încântătoarea domnişoară Darby.

Uimirea îi fu întreruptă de nişte lovituri înăbuşite, dar ritmice, ca şi cum tăblia din fier a patului se izbea repetat de perete. Atunci îşi dădu seama că zgomotele nu se auzeau din dormitorul principal al apartamentului, ci din garderoba alăturată, aflată puţin mai departe pe coridor. Garderoba ocupată în acel moment de valetul mătăhălos al vărului său.

Crispin blestemă în barbă. Acele gemete pasionale şi mârâituri sălbatice ar fi putut să ascundă foarte bine sunetele pe care le-ar fi putut face el în timp ce căuta prin

---

13 Joc de cuvinte; poate fi tradus atât ca diminutiv al substantivului „bucătar“, cât şi ca „prăjitură“ (în limba engleză, în original) (n.tr.)

camera vărului său, dar dacă nu se întâmpla aşa? Cu siguranţă nu îşi putea permite să fie prins cu mâţa-n sac de către barbarul cu dinte din aur. Dacă ar fi fost tras din „budinca” lui prea devreme, uriaşul vânjos ar fi căpătat o dispoziţie foarte arţăgoasă, într-adevăr.

Ştiind că îi mai rămăsese numai un fel de a acţiona, Crispin se întoarse şi se furişă din nou în umbre.

Crispin întredeschise uşa apartamentului domnişoarei Darby. Era ceva deopotrivă de ademenitor şi mârşav în a se strecura în iatacul unei lady, în toiul nopţii, chiar dacă respectiva lady nu se afla în pat. Razele lunii scăldau camera părăsită într-o aură de culoarea perlelor. O aromă misterioasă, floralăşi fără îndoială feminină, parfuma aerul.

Se opri cu mâinile în şolduri, uitându-se prin încăpere timp îndelungat. De fapt, nici nu prea ştia ce căuta. Cel mai bun lucru la care putea spera era să găsească vreun fel de dovadă pe care să o poată folosi ca pe o armă, cu care să dea în vileag faptul că vărul lui nu era bărbatul pe care unchiul lui îl credea a fi. Sau bărbatul pe lângă care invitaţii de la serata lordului Newton se guduraseră cu atâta adoraţie dezgustătoare.

Tentat de acel gând, se îndreptă spre dulap şi începu să scotocească iute prin sertare. Apoi se duse lângă măsuţa de toaletă, însă căutarea lui nu dădu niciun rezultat interesant sau important, numai dacă nu s-ar fi putut baza pe o mână de agrafe de păr, pe o sticlă cu parfum de liliac, pe jumătate goală, şi pe o pereche de piepteni din carapace de ţestoasă.

Din ce în ce mai frustrat, se răsuci pe călcâie şi se uită lung chiar la pat. Nu ar fi putut spune ce instinct îl atrăsese într-acolo. Ştia numai că, în copilărie, obişnuia să ascundă sub pernă comori cu care era sigur că mama lui nu ar fi fost de acord: o bucată de cuarţ strălucitor pe care o găsise în grădină, o pană din coada unui prigor, o carte cu gravuri neruşinate pe care o şterpelise din biblioteca unchiului său.

Îşi strecură mâna sub pernele şi pernuţele îngrămădite lângă tăblia patului. Nimic. Tocmai îşi retrăgea mâna, când auzi un foşnet acuzator dinspre una dintre

pernele mari, umplute cu pene. Îşi strecură mâna pe sub faţa de satin a acesteia, atingând imediat cu degetele o bucată de hârtie împăturită.

Când o despături, un fior primitiv de încântare îi coborî pe şira spinării.

Era un anunţ decolorat de ploi şi vânt – de felul celor pe care autorităţile le băteau în cuie pe copaci şi tăblii din lemn când căutau pe cineva vinovat de vreo crimă teribilă. Cineva ca tâlharul de drumul mare fără nume schiţat pe acea pagină.

Un tâlhar de drumul mare fără nume, cu o privire de oţel şi o gropiţă fermecătoare în obrazul aspru.

Un observator mai puţin avizat poate că nu l-ar fi recunoscut pe proscrisul din schiţă, dar Crispin mai văzuse acea privire de oţel, o înfruntase de la celălalt capăt al unei spade despre care crezuse că avea să-i pună capăt vieţii.

Aşeză perna la loc, netezindu-i faţa satinată. Dacă domnişoara Darby dormea cu anunţul sub pernă, trebuia să îl considere foarte important, într-adevăr. Însă ar fi fost şi mai important pentru autorităţile scoţiene. Un zâmbet amar îi înflori pe buze. Şi mult mai important pentru el.

— Ce cauţi aici?

Ascunzând anunţul în vestă, Crispin se întoarse şi o văzu pe servitoarea domnişoarei Darby stând în pragul garderobei.

Capitolul 21

Deşi Crispin ar fi zis că nu era posibil, tânăra servitoare părea şi mai fermecătoare decât pe scări.

Buclele ei scurte, blonde, erau ciufulite, iar ochii albaştri ca peruzeaua aveau pleoapele grele de somn. Razele de lună se jucau printre faldurile cămăşii ei de noapte, făcându-le aproape transparente şi conturând liniile zvelte de dedesubt.

Preţ de o clipă, Crispin nu reuşi decât să se holbeze,

amuţit încă o dată de frumuseţea ei strălucitoare. Încă nu putea să scape de senzaţia că se mai priviseră astfel şi altă dată, în alt loc.

Ea îşi încrucişă braţele la piept, aruncându-i o încruntătură somnoroasă.

— Te-am întrebat ce cauţi aici.

— Am venit să te văd, răspunse el, bolborosind primele cuvinte care îi trecură prin cap.

— Pe mine?

El încuviinţă cu un gest al capului, recâştigându-şi atât abilitatea de a-şi folosi limba, cât şi talentul de a improviza.

— Când am văzut-o pe stăpâna ta la serata din noaptea asta, mi-am dat seama că tu ai fi aici de una singură.

Chipul ei se lumină.

— Ai fost la serată? O, spune-mi tot, vrei? M-am îmbolnăvit de dezamăgire pentru că nu am apucat să merg. S-a dansat? S-a servit şampanie franţuzească? Şi nişte prăjiturele glazurate în formă de inimă?

Crispin fu năucit de reacţia ei. Ar fi fost straniu chiar şi pentru cea mai devotată dintre servitoare să îşi însoţească stăpâna la un asemenea eveniment.

Se apropie de ea, neputându-se împotrivi ispitei.

— Dacă aş fi ştiut că îţi plac şampania franţuzească şi prăjiturile glazurate, aş fi furat câteva de la petrecere pentru tine. Îi întinse o mână. Mă tem că tot ceea ce îţi pot oferi este un dans.

Ea îi privi cu prudenţă mâna întinsă.

— Cum să dansăm, dacă nu este muzică?

El îşi înălţă capul, privind într-o parte.

— Întotdeauna este muzică. Nu o auzi? Pe legea mea, eu o aud întotdeauna când mă uit în ochii tăi.

— Poate că îţi ţiuie încă urechile de când ne-am dat cap în cap pe scări.

Crispin zâmbi larg şi îşi retrase mâna, simţindu-se în mod curios uşurat de faptul că ea nu se lăsa atât de uşor vrăjită de linguşelile lui. Însă următoarele ei cuvinte îl

dezmeticiră de-a binelea.

— Ştiu de ce ai venit cu adevărat aici în seara asta.

— Chiar ştii?

— Ai venit să mă seduci. Ţi-ai zis: „Vai, micuţa şi drăguţa servitoare este de una singură! Cred că o să mă furişez în camera ei cât stăpâna ei este plecată şi o s-o tăvălesc puţin”. Îşi arcui o sprânceană mătăsoasă, provocându-l să o numească mincinoasă. Mă înşel?

El o privi pe sub sprâncene, străduindu-se să pară ruşinat.

— Mă tem că nu. Sunt un ticălos incorigibil, iar tu nu ai de ales decât să mă trimiţi să-mi văd de drum, după ce-mi vei ţine o morală usturătoare şi-mi vei da o palmă zdravănă.

— Ce spui de un sărut?

El îşi înălţă brusc capul, crezând că nu auzise bine.

— Un… un… un *ce!*

— Un sărut. Nu am nici cea mai mică intenţie să te las să mă seduci, dar s-ar putea să fiu convinsă să te trimit să-ţi vezi de drum după ce-ţi voi ţine o morală usturătoare şi-ţi voi da un sărut.

Se apropie de ea, cu nările fremătându-i de mirosul ei somnoros, feminin.

— Şi cum te-aş putea convinge mai bine?

— Păi, mai întâi ar trebui să îţi ţin morala.

El flutură din mână spre ea.

— Fii invitata mea!

Ea îşi puse mâinile în şoldurile zvelte, aruncându-i pumnale din priviri.

— Cum îndrăzneşti să te furişezi în camera mea la o oră atât de nepotrivită? Doar fiindcă eşti un gentleman chipeş şi înstărit, la picioarele căruia se aruncă toate femeile, nu ai dreptul să îţi impui atenţiile asupra unei servitoare neajutorate. Poate că sunt doar o cameristă, dar asta nu înseamnă că nu sunt şi o lady şi că nu merit să fiu tratată ca atare!

— Foarte impresionant, murmură Crispin, având încă impresia stranie că mai jucase cândva acea scenetă. Nu am

mai primit niciodată o asemenea mustrare brutală. O să mă usture urechile zile întregi!

— Aşa ar şi trebui! aprobă ea cu un mic zâmbet de felină.

Precauţia reapăru în ochii fetei când el întinse mâna şi îi cuprinse obrazul în palmă, dezmierdându-i pielea moale şi fină cu degetul mare.

— Poate îmi vei permite să-mi îndrept greşeala dovedindu-ţi că te pot trata ca pe o lady. Arătându-ţi că mă voi mulţumi doar cu un sărut cast de pe buzele tale.

Crispin minţea printre dinţi. Ştia că un astfel de sărut i-ar fi stârnit pofta de mai mult. Se aplecă şi îi atinse buzele cu ale lui – uitând de anunţ, uitând de vărul lui, uitând de toate în afară de acea gură fragedă ca un trandafir ce înflorea atât de dulce sub apăsarea buzelor lui.

Acel sărut cast se transformă în curând într-o mângâiere nesfârşită. Când Crispin îşi ridică fruntea, amândoi respirau cu greutate.

Ea se depărtă de el, o roşeaţă încântătoare colorându-i obrajii.

— Mai bine ai pleca acum. Dacă se întoarce stăpâna mea, îţi pot promite că nu va fi foarte fericită să te găsească aici. Nu aş vrea ca ea să... mă trimită să-mi strâng lucrurile.

— Nici eu, mărturisi el, lipindu-şi o palmă de piept. Cred că mi s-ar frânge inima.

Ea îl prinse de cot şi îl împinse hotărâtă spre uşă.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine! Iarăşi o faci!

— Ce?

— Încerci să mă seduci! Poate că vorbele alea dulci le vrăjesc pe femeile slabe de înger din cercul tău de cunoştinţe, dar ar trebui să te previn că asupra mea nu au niciun efect.

— Eşti aşa sigură de asta? o întrebă el, îndrăznind să surâdă ca un diavol.

Răspunsul ei fu să deschidă brusc uşa şi să îl împingă cu spatele pe coridor.

— Nu te obosi să te întorci… Aruncă o privire vinovată

peste umăr, apoi şopti: Decât dacă ştii că stăpâna mea nu este acasă.

Îi aruncă un zâmbet scurt, ameţitor, apoi îi închise uşa în nas. Crispin îşi sprijini fruntea de ea, chicotind când îşi dădu seama că încă o dată nu reuşise să afle numele înnebunitoarei fiinţe.

— Ce ai făcut, Crispin?

Inima i se strânse când se răsuci pe călcâie şi îşi zări mama stând la capătul coridorului ca una dintre acele femei de un alb fantomatic care îi apăreau în coşmaruri.

Alunecă spre el, cu poalele cămăşii de noapte foşnind în urma ei. Întinzând mâna, îi spuse:

— Ştiu de ce ai venit aici. Ai găsit ceea ce căutai?

Chipul dulce al servitoarei domnişoarei Darby îi apăru în minte. Privi mâna întinsă a mamei lui, amintindu-şi mult prea bine ceea ce se întâmplase ultima dată când îşi lăsase soarta în mâinile ei.

— Nimic. Nu am găsit nimic.

Mâna mamei lui îl plesni peste faţă, ecoul palmei sunând a răutate.

— Eşti fiul meu, şuieră ea. Crezi că nu ştiu când minţi?

Ceva din privirea lui o împinse să facă un pas înapoi, speriată. Mâna îi ţâşni în sus şi începu să îi fluture în jurul gâtului, ca un porumbel alb.

— Iartă-mă, fiule! Ştii că trebuie să îmi ţin mai bine în frâu firea. Clipi ca să îşi înlăture un val de lacrimi strălucitoare din ochii de culoarea cernelii. Doar că atunci când mă gândesc la câte am îndurat ca să te apăr şi să îţi asigur viitorul… la câte sacrificii am făcut…

Crispin îşi trase încet anunţul din vestă şi i-l înmână.

Ea îl despături şi se uită repede peste el, mâinile începând să-i tremure de emoţie. Când îşi ridică fruntea, ochii îi străluceau de mândrie.

— O, dragul meu băiat, te-ai descurcat bine de data asta, nu-i aşa? Archibald nu va mai putea ignora asta – sau pe tine. Va trebui să recunoască în faţa lumii întregi că a făcut o greşeală îngrozitoare şi că tu eşti singurul lui moştenitor adevărat. Tot ceea ce ne-am dorit dintotdeauna

ne va sta, în sfârşit, la dispoziţie.

— Tot ceea ce *noi* ne-am dorit, mamă? Sau tot ceea ce *tu* ţi-ai dorit?

Înainte ca ea să poată răspunde, Crispin îi schiţă o plecăciune scurtă şi se întoarse cu paşi mari în umbre.

Capitolul 22

Pamela îşi sprijini ceafa de umărul lui Connor, privind cum primele raze liliachii ale zorilor străpungeau orizontul la răsărit.

Connor stătea cu spatele sprijinit de una dintre coloanele templului, ţinând-o pe ea cuibărită între picioarele întinse. Un vânt rece începuse să adie peste iarbă odată cu ceaţa dimineţii, dar ei îi era imposibil să simtă frigul când avea atât haina lui Connor, cât şi braţele lui strâns înfăşurate în jurul corpului.

Ştia că trebuia să se strecoare înapoi în casă înainte să îi zărească vreun servitor din cale-afară de zelos. Dar nu voia ca noaptea să se sfârşească. Dacă trebuia să mai doarmă vreodată, voia să doarmă în braţele lui Connor.

Trecură câteva minute somnoroase, delicioase, în care privi cum norii pufoşi îşi pierdeau culoarea lavandei şi luau culoarea piersicii, până când îşi dădu seama că scoţianul îi fluiera uşor la ureche.

Un zâmbet îi înflori pe buze.

— Îmi amintesc cântecul ăsta. Este cel pe care-l fluierai în drum spre castelul MacFarlane – *Fecioara şi tâlharul de drumul mare.* Eu am insistat că trebuie să fie o tragedie, de vreme ce scoţienii sunt un popor atât de aspru, dar tu mi-ai spus că tâlharul a sedus-o pe fecioară şi a dus-o în patul lui, doar ca să descopere că era o femeie languroasă, care nu se mai putea sătura de el.

— Pare să semene cu cineva pe care o cunosc, murmură el, strecurându-şi mâinile pe sub haină şi umplându-şi palmele cu sânii ei plini şi moi. Acoperindu-i

suspinul aspru de plăcere, continuă: Dacă vrei să ştii, nu ţi-am fredonat ultimul vers. Cel în care el o împuşcă drept în inimă, deoarece crede că i-a fost necredincioasă şi apoi se predă, implorând să fie trimis pe galere, după ce află că băiatul pe care a văzut-o sărutându-l era fratele ei.

— Ştiam eu! Pamela se răsuci în braţele lui ca să-i arunce o privire acuzatoare. A existat vreodată o baladă scoţiană care să nu se sfârşească tragic?

El îi îndepărtă cu blândeţe o şuviţă ciufulită de pe obraz, sclipirea tandră din ochii lui făcându-i inima să se strângă.

— Poate că tu şi cu mine vom scrie una împreună.

— Ai noroc că nu te-am împuşcat când te-am văzut uitându-te galeş la sora ta!

Sclipirea dispăru din ochii lui Connor.

— Măcar nu a trebuit să-ţi faci griji că s-ar fi uitat şi ea galeş la mine.

Pamela oftă.

— Nu o poţi învinui pentru că nu te-a recunoscut. În caz că nu ai observat, nu mai eşti un flăcăiaş de cincisprezece ani. Şi mă îndoiesc serios că ea s-ar fi aşteptat să îşi găsească fratele de mult pierdut jucând rolul unui marchiz la o serată din Londra. Îi atinse bărbia aspră cu o mână. Ai văzut-o azi-noapte, Connor. Ai făcut ceea ce trebuia când ai trimis-o departe. Datorită ţie, s-a transformat într-o tânără femeie minunată şi s-a căsătorit cu un bărbat care o adoră din tot sufletul.

Connor pufni.

— Cu un *englez.* Se pare că să te culci cu duşmanul are anumite avantaje. Ei doi se află numai în vizită la Londra. În prezent locuiesc în casa noastră strămoşească, în castelul Kincaid, şi cresc o turmă de oi şi doi copii mititei, aproape la fel de frumoşi ca părinţii lor. Cei mai mulţi dintre membrii clanului care au călărit alături de mine şi-au pus acum mâinile în slujba muncii cinstite, în serviciul surorii mele. Clătină din cap cu tristeţe. Mi-am petrecut aproape zece ani încercând să smulg pământurile alea din mâinile englezilor, iar ea le-a cucerit fără să tragă nici măcar un foc

de armă.

Pamela rămase cu gura căscată.

— Cum de ştii toate astea?

Privi fermecată cum strălucirea perlată a zorilor dezvăluia o roşeaţă grăitoare ce începea să coloreze încet gâtul lui Connor.

— Am spus că ea nu m-a mai văzut din noaptea în care au venit „hainele roşii”. Nu am spus că eu nu am mai văzut-o.

— Măi să fie, Connor Kincaid, ai spionat-o, nu-i aşa?

— Numai o dată, mărturisi el fără tragere de inimă. Acum doi ani, după ce am auzit că s-a măritat cu un englez, am bătut drumul până la castelul Kincaid ca să îl omor.

— Ştii, spuse ea pe un ton prevăzător, cei mai mulţi oameni se mulţumesc să ducă daruri proaspeţilor însurăţei.

El îi aruncă o privire morocănoasă.

— Am stat afară, în întuneric, şi i-am privit prin fereastra sufrageriei. Am vrut să-l urăsc pe nenorocit. Dar cum să urăşti un bărbat care se uită la sora ta de parcă ar fi cea mai nepreţuită comoară din întreaga lume? Tot ce am putut să fac a fost să mă urc înapoi în şa şi să călăresc cât mai departe.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte să baţi la uşă? Aceasta este o altă deprindere mult preţuită de către persoanele civilizate.

— Şi ce ar fi trebuit să spun? „Bună, pisicuţo, sunt fratele tău mai mare. S-a pus un preţ pe capul meu şi am mâinile pătate cu sânge şi, dacă îmi oferi adăpost, îţi voi aduce „hainele roşii” direct la uşă, ca să distrugă tot şi pe toţi cei pe care îi iubeşti – ca mai înainte”.

— Aşa că ai lăsat-o să plece din nou, continuă Pamela uşor. Se înseninã. Dar nu este prea târziu! Ai putea să mergi la ea acum! Înainte ca ea şi soţul ei să se întoarcă în Ţinutul Muntos al Scoţiei.

— Şi ce să îi spun? Că am *împrumutat* în mod convenabil viaţa altui om? Că încă este la fel de probabil că voi sfârşi atârnând într-un ştreang, chiar dacă pentru o crimă diferită?

Pentru prima dată, Pamela simţi vântul rece de dimineaţă trecând de cercul cald şi confortabil al braţelor lui şi pătrunzându-i în inimă.

— Atâta vreme cât ducele crede că eşti fiul lui, asta nu se va întâmpla niciodată. Încă ai tot ceea ce ţi-am promis – bogăţii, respect...

— Şi toate femeile dornice pe care m-aş deranja să le curtez? încheie el pe un ton glumeţ.

Ea îşi plecă fruntea, crispându-se în braţele lui.

— Aceasta a fost o parte a târgului nostru. Şi intenţionez să o onorez.

El îi îndepărtă perdeaua mătăsoasă de păr de pe faţă, nelăsând-o să îşi mai ascundă linia hotărâtă a bărbiei şi bujorii pe care ea îi simţea arzându-i obrajii.

— Şi dacă eu nu m-aş deranja să curtez decât o singură femeie?

— Atunci, asta ar trebui să faci. Pamela îşi înghiţi cu greu nodul din gât, cuvintele lui implântându-i-se în inimă ca un pumnal, până la plăsele. Cumva, imaginea lui Connor curtându-şi viitoarea soţie era mult mai dureroasă decât cea în care îi apărea cu o întreagă procesiune de amante. După ce voi pleca, ducele se va aştepta să îţi găseşti o mireasă mai potrivită. Din felul în care femeile te priveau în seara asta, sunt sigură că nu vei duce lipsă de perspective.

— Şi pe care dintre ele o consideri demnă de a se numi mireasa potrivită pentru un tâlhar de drumul mare fără valoare, care se preface a fi fiul unui duce? Pentru că eu cred că fiica unei actriţe, născută în aşternuturi nepotrivite, care poate să mintă un om în faţă fără să clipească niciodată din genele ei frumoase, ar putea fi exact ceea ce merită.

Pamela îşi ridică brusc fruntea, privindu-l fără a-i veni să creadă.

— Când sare peste curtat, cum sunt scoţienii obişnuiţi să facă, îl poate biciui fără îndurare cu limba ei ascuţită. Şi când îşi pierde cumpătul şi începe să mârâie şi să mormăie ca un urs rănit, îşi poate pierde şi ea cumpătul şi să mârâie la el. Îi mângâie obrazul cu degetul mare, zâmbindu-i

dureros de tandru. Presupun că ceea ce încerc să spun este că nu mă pot gândi la o mireasă mai potrivită pentru un asemenea bărbat decât o micuţă iute la mânie, şireată, cu mai mult curaj decât bun-simţ şi o urmă de hoţie în suflet.

Zâmbetul lui dispăru, lăsând-o cu totul fermecată de adâncurile cenuşii ale ochilor lui.

— Rămâi cu mine, Pamela! Împarte cuşca asta aurită cu mine! Fii marchiza mea! Fii ducesa mea într-o bună zi! Deşi ea ar fi crezut că era imposibil, tonul aspru al vocii lui deveni şi mai profund. Fii soţia mea!

Pamela trase aer în piept şi se cutremură când chipul lui Connor se văluri în faţa ochilor ei, acoperit de o ceaţă de lacrimi. În acel moment ştiu cum trebuia să se fi simţit mama ei când publicul se ridica în picioare şi izbucnea în aplauze furtunoase.

— Nu cred că mi-ai lăsat de ales, răspunse ea, ascunzându-şi valul de emoţii sub masca unui surâs trufaş. La urma urmei, m-ai compromis. M-ai ruinat pentru oricare alt bărbat.

— De nenumărate ori, aprobă el, fără să arate că îi părea câtuşi de puţin rău.

— Nu aş putea să intru în patul altui bărbat după ce am lăsat un scoţian murdar şi un hoţ din Ţinutul Muntos să-şi pună mâinile peste tot pe mine.

— Şi în tine… şopti el, cuprinzându-i ceafa cu degetele unei mâini şi trăgându-i gura spre a lui pentru un sărut lung şi pătimaş, în timp ce cealaltă mână i se strecură pe sub haină ca să-şi facă de lucru cu trupul ei.

Când Connor se desprinse din sărut, amândoi rămăseseră fără suflare.

— Eşti sigură că nu te deranjează să îţi risipeşti preţioasa recompensă pe o zestre?

Pamela îşi ridică o coapsă peste a lui, încălecându-i atât şoldurile, cât şi mădularul stârnit, ce îi împungea din nou cusăturile slăbite ale pantalonilor.

— O, intenţionez să te fac să meriţi fiecare bănuţ! Nu eşti singurul dispus să plătească pentru plăcerile lui.

Când mâinile ei nerăbdătoare ajunseră între trupurile

lor, eliberându-i mădularul, astfel încât să îi poată atinge cârlionţii umezi, Connor gemu.

— Am avut dreptate, nu-i aşa, fetiţo? Să te culci cu duşmanul are în mod clar anumite avantaje.

Pamela se ridică în genunchi, apoi se aşeză uşor, scâncind tremurător când el pătrunse straşnic în peştera ei centimetru după centimetru, până când se simţi plină de văpaia lui umedă şi groasă.

Îi cuprinse faţa în palme, rămânând complet nemişcată ca să se poată bucura de pulsul dulce şi sălbatic ce începu să bată acolo unde trupurile lor erau împreunate, apoi şopti:

— Ce-ar fi să aflăm?

*

Cu toate că soarele se ivise deasupra orizontului, iar grajdurile şi bucătăriile începuseră să freamăte, Pamela reuşi să se strecoare pe scările din spate fără să fie văzută. Aproape că dăduse nas în nas cu cineva la nivelul celui de al doilea etaj, când sunetul unor paşi înăbuşiţi ce coborau pe scări îi dăduse suficient timp să se ascundă într-un dulap îngust pentru mături.

Ieşise de acolo cu pânze de păianjen în păr doar ca să recunoască spatele generos al bucătăresei plinuţe care îi aprinsese imaginaţia lui Brodie coborând scările. Pamela mai că ar fi pus rămăşag că femeia fredona în barbă un cântecel scoţian neruşinat.

Urcă restul treptelor cu un zâmbet jucându-i-se pe buze. Odată ce ajunse în apartamentul ei în siguranţă, închise încet uşa şi se prăbuşi cu spatele de ea, răsuflând uşurată.

Dar răsuflarea îi rămase în gât când o zări pe Sophie cuibărită pe canapeaua din garderoba ei, cu picioarele strânse sub ea. Sora ei avea o strălucire destul de stranie în privire. De obicei, Pamela vedea acea privire când Sophie găsea un produs de ciocolată sau vreo panglică nemaipomenit de drăguţă pe care intenţiona să le aibă,

indiferent de cost.

Ştiind că sora ei se trezea arareori înainte de ora zece fără să fie constrânsă sau ameninţată, Pamela simţi cum i se strângea inima.

— Ce faci trează atât de devreme?

Sophie ridică spre ea o sprânceană atotştiutoare.

— Ce faci trează atât de târziu?

Pamela deschise gura ca să inventeze vreo poveste despre un vizitiu ameţit de băutură, ori despre o osie ruptă la una dintre roţile trăsurii, dar o închise la fel de repede, ştiind că nu ar fi avut rost să îşi mintă sora. Poate că ea şi Sophie se certau ca nişte mătuşi-fete bătrâne în cea mai mare parte a timpului, însă nimeni nu o cunoştea mai bine. Chiar şi înainte de moartea mamei lor, fuseseră multe momente când nu se avuseseră decât una pe alta.

Pamela traversă încet podeaua şi se prăbuşi în scaunul balansoar de lângă fereastră, lăsându-şi pantofii stricaţi pe covor, lângă scaun. Connor insistase să o ducă în braţe peste iarbă ca să o ferească de rouă proaspătă.

Îşi putea aminti toate ocaziile când stătuse trează întreaga noapte, în timp ce Sophie dormea, aşteptând ca mama lor să se strecoare în iatac, în zori – cu pantofii în mână, cu buzele umflate de la săruturile vreunui străin, cu ochii încă atât de înceţoşaţi după plăcerile nopţii, încât nici nu ar fi putut să o observe pe fetiţa care o aşteptase cu atâta răbdare să se întoarcă acasă.

— Aşadar, presupun că nu are rost să mă ascund, spuse ea uşor. Trebuie să crezi că sunt exact ca mama.

— Cu siguranţă.

Pamela îşi plecă fruntea, vorbele lui Sophie rănind-o mai mult decât se aşteptase.

— Eşti mândră. Înflăcărată. Hotărâtă să-ţi croieşti propriul drum în lumea asta, fără să te pleci în faţa nici unui bărbat.

Pamela îşi înălţă capul când sora ei se ridică şi veni să îngenuncheze lângă scaunul ei. Sophie o privi direct în faţă, cu ochii albaştri mari şi sinceri.

— Ai moştenit calităţile ei, nu şi slăbiciunile. *Maman*

se gândea întotdeauna la ea însăşi, în timp ce tu te gândeşti mult prea puţin la propriul tău bine şi mult prea mult la binele altora. Eşti loială, bună, generoasă şi cea mai devotată soră pe care şi-o poate dori o fată.

Pamela îşi coborî privirea la chipul frumos al surorii ei printr-o perdea de lacrimi.

Sophie o strânse de mână.

— Poate că a fost steaua de pe scena Londrei, adorată de nenumăraţi bărbaţi bogaţi şi puternici, dar eu nu am văzut nici măcar un bărbat uitându-se la *maman* aşa cum se uită el la tine.

Zâmbind printre lacrimi, Pamela îi aşează lui Sophie o buclă rebelă după ureche.

— Ştii, când voi deveni marchiză, cred că te voi ridica la rangul de chelăreasă.

*

Pentru Pamela, restul zilei se scurse într-o aşteptare agonizantă a căderii nopţii. Chiar dacă, după o baie lungă şi fierbinte, şi după un somn şi mai lung, durerea dintre coapse i se mai ostoise, rămăsese cu o senzaţie de gol chinuitoare. Un gol pe care acum ştia că numai Connor l-ar fi putut umple.

Nu ştia ce avea să fie cel mai dificil de suportat: orele pe care erau nevoiţi să le petreacă departe unul de altul în timpul zilei sau ora în care trebuia să stea în faţa lui, la cină, jucând rolul unei lady caste în prezenţa cavalerului ei curtenitor.

În acea seară, în clipa în care intră în sufragerie, iar Connor se ridică pentru a o întâmpina, cu ochii cenuşii scânteind de apreciere şi cu o haină nouă bine întinsă peste umerii laţi, află răspunsul.

— Milord, murmură ea, făcându-i o reverenţă scurtă, când ceea ce ar fi vrut să facă era să se arunce în braţele lui şi să îl sărute cu pasiune.

— Milady, răspunse el rece, oferindu-i braţul ca să o poată însoţi până la scaun.

Până şi acel contact scurt era o adevărată tortură. Când se aşează uşor pe scaun, el se aplecă şi îi şopti:

— Aş vrea ca tu să fi fost felul principal.

Se retrase şi se îndreptă spre scaunul aflat chiar în faţa ei, lăsând-o pe Pamela cu o imagine provocatoare a ei însăşi, goală, întinsă pe acea masă acoperită cu o pânză scumpă, cu Connor liber să se înfrupte din ea după bunul plac.

El îşi ridică paharul cu vin într-un toast tăcut închinat ei, în timp ce valeţii serveau primul fel de mâncare, iar ducele şi sora lui îşi continuau discuţiile nesfârşite. Pamelei îi luă câteva minute ca să îşi dea seama că vorbeau despre balul ce urma să aibă loc peste câteva zile, pentru a-l reintroduce pe moştenitorul de mult pierdut al ducelui în *crème de la crème* a societăţii londoneze.

— Ei, Archibald, trebuie să încetezi să te mai agiţi şi să mai ameninţi, şi să laşi toată planificarea pe seama mea, spunea Lady Astrid.

Ducele îi aruncă lui Connor o privire răutăcioasă, semănând cu un băieţel uscat.

— Toate bune şi frumoase, dar nu uita că am o surpriză pentru flăcău!

— Oare nu avem toţi? toarse Lady Astrid ca o pisică care tocmai dăduse peste o farfurie cu smântână deosebit de grasă. Părea să aibă o dispoziţie neobişnuit de bună, ceea ce era ca un semnal de avertizare pentru Pamela.

Connor îşi lăsă paharul cu vin pe masă.

— Eu şi domnişoara Darby am hotărât că balul ar fi ocazia perfectă să ne anunţăm *oficial* logodna.

— Ai vrăjit-o, în sfârşit, pe fetişcană, să se căsătorească cu tine înainte de luna decembrie? întrebă ducele, înfigându-şi furculiţa într-o bucată fragedă de carne de viţel.

— Am depus toate eforturile pentru asta, îl asigură Connor solemn.

Pamela se înecă cu vin, amintindu-şi câte eforturi „depusese” el. Îşi lăsă paharul pe masă.

— Am descoperit că fiul domniei voastre poate fi

foarte convingător atunci când îşi propune.

— O trăsătură pe care a moştenit-o de la tatăl lui, te asigur, îi spuse ducele, făcându-i cu ochiul.

Mai că îi sări inima din piept când îşi coborî iarăşi paharul şi o zări pe Lady Astrid privind-o cu atenţie din capul mesei, cu un zâmbet binevoitor.

— Doar lasă totul în seama mea, domnişoară Darby! Vă promit ţie şi logodnicului tău o seară pe care nici voi, nici toată Londra nu o veţi uita *vreodată.*

*

Pamela era într-un du-te-vino continuu prin faţa ferestrei deschise a dormitorului ei, oprindu-se la fiecare al patrulea sau al cincilea rond ca să scoată capul pe fereastră şi să se holbeze la pajiştea pustie de dedesubt.

Se strânse în braţe când un vânt rece pătrunse pe fereastră, făcându-i pielea de găină pe mâini. Şi dacă nu venea Connor la ea? Dacă se hotărâse să îşi ia în serios rolul de gentleman şi se mulţumea să aştepte până când aveau să fie cununaţi?

Oftă şi se îndreptă spre oglinda mare, cu ramă aurită, de lângă măsuţa de toaletă. Reflexia ei o privi îngândurată când începu să îşi scoată acele din păr. Îşi scuturâ buclele dese până când i se revărsară peste umeri, apoi îşi descheie corsajul rochiei şi îl aruncă cât colo. Întăriturile dintre cusăturile lui îi lăsaseră urme roz pe pielea catifelată şi pentru sânii ei grei era o imensă uşurare să respire liberi.

Îşi dezlegă panglicile din talie, lăsându-şi fusta şi juponul să îi alunece într-o grămăjoară la picioare, şi rămase acolo, în faţa oglinzii, goală, cu excepţia pantalonaşilor de mătase şi a ciorapilor.

Se mai privise în oglindă de mii de ori înainte de culcare, însă în acea seară i se părea că era o fiinţă cu totul nouă. O străină cu ochi întunecaţi – sălbatică, senzuală şi încă nemaipomenit de înfometată, în ciuda numeroaselor feluri de mâncare servite la cină.

Sfârcurile închise la culoare i se iveau printre şuviţele

lucioase de păr. Oftă. Erau momente când o invidia pe Sophie pentru buclele ei tunse scurt, dar părul ei era mult prea des şi lins ca să se potrivească unei asemenea tunsori la modă. Întinse o mână ca să-şi strângă cosiţele grele la ceafă, lăsându-şi sânii să fie mângâiaţi de razele lunii.

Pamela înlemni când sunetul aspru al unei persoane care trăgea cu greu aer în piept o preveni că nu mai era singură.

Capitolul 23

Respiraţia Pamelei se înteţi când în oglindă apăru un bărbat care stătea chiar în spatele ei – un bărbat îmbrăcat cu totul în negru, una cu umbrele şi care în curând avea să devină una cu ea.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei în oglindă, scânteierea de prădător din adâncurile lor argintii amintindu-i fetei cât de periculos putea fi. Mai ales pentru inima ei plină de dor.

Când privirea lui coborî mai jos, o urmă de sfială feciorelnică o împinse să îşi ridice mâinile ca să îşi acopere sânii. El îşi strecură, pur şi simplu, mâinile pe sub ale ei, astfel încât palmele lui mari şi calde îi cuprinseră sânii, iar palmele ei se aşezară uşor peste ale lui. Pamela închise ochii şi se sprijini de el când Connor îi strânse foarte uşor, revendicându-i pe ei, cerând-o pe ea.

— Sora mea doarme în camera alăturată, şopti ea când el îşi folosi degetele mari ca să îi transforme ambele sfârcuri în nişte muguraşi întăriţi.

El îşi trecu buzele peste gâtul ei delicat, vorbindu-i pe un ton profund şi răguşit, pe care ea îl simţi până în vârful degetelor de la picioare.

— Sunt un hoţ. Ştiu cum să fiu tăcut.

După cum se dovedi, Pamela fu cel mai aproape să o trezească pe Sophie. Poate că nu reuşise să facă din ea felul principal la cină, însă Connor nu avu nicio reţinere să o savureze ca pe propriul său desert special. Nu trecu mult şi

începu să palpite şi să tremure sub apăsarea gurii lui pricepute, şi îşi muşcă buzele aproape până la sânge ca să nu ţipe de extaz.

Când o aplecă peste canapea şi începu să o posede de la spate cu o forţă nestăpânită, nu avu încotro şi fu nevoit să îi înăbuşe cu mâna strigătul ascuţit de plăcere.

Şi când, în sfârşit, se prăbuşiră pe pat, iar el făcu dragoste cu ea încet şi blând – intrând şi ieşind din peştera ei de parcă nu ar fi avut toată noaptea, ci toată viaţa la dispoziţie ca să facă asta, fu nevoit să îi acopere geamătul jos de încântare cu un sărut, în timp ce porni în asaltul final fără să scoată un sunet, fiecare muşchi al trupului său puternic încordându-se când îşi revărsă sămânţa adânc în pântecele ei.

Când cel mai puternic tremur se sfârşi, Connor se aruncă pe spate şi îşi acoperi ochii cu un braţ, pieptul lui puternic şi acoperit de sudoare săltându-i şi coborându-i cu repeziciune.

— Acum ştiu cine-ncearcă să mă omoare!

Pamela se ridică, dându-şi la o parte de pe ochi părul încâlcit.

— Cine?

— Tu. Îşi ridică braţul ca să o privească. Eşti o femeie cu un apetit de nesăturat, şi nu vei fi mulţumită până când nu vei stoarce şi ultima picătură de viaţă din mădularul meu, făcând o umbră din bărbatul care eram odată.

Ea îi dărui un zâmbet poznaş.

— Este noua noastră tactică de luptă ca să-i înfrângem pe scoţieni. Este mult mai rapidă şi mai eficientă decât o umbrelă. Sprijinindu-se într-un cot, îşi trecu alene degetele printre cârlionţii aspri de pe pieptul lui. Ştii, chiar nu ar trebui să glumeşti aşa când cineva s-ar putea să încerce să te omoare cu adevărat.

El clipi inocent în sus, spre ea.

— Deci crezi că ar fi trebuit să refuz invitaţia lui Crispin de a exersa trasul cu arcul?

Ea făcu ochii mari de groază, până când îşi dădu seama că încă glumea pe seama ei. Îl trase uşor de părul

de pe piept, ca să-l pedepsească.

El tresări.

— Am aflat ceva destul de interesant ieri-dimineaţă, la micul dejun. Se pare că dragul soţ al lui Lady Astrid, plecat dintre cei vii, a ars de viu în patul lui.

— Ca şi mama, icni Pamela.

— Astrid dă vina pe o sticlă de coniac şi pe o ţigară aprinsă, dar cine poate şti?

Pamela îşi acoperi gura cu palma când o spaimă cumplită puse stăpânire pe ea.

— O, nu!

— Ce este?

— Nu îţi aminteşti? În prima noapte când l-am întâlnit pe Crispin, am încercat să îl trag pe sfoară ca să dezvăluie ceva despre moartea mamei mele, aşa că am pomenit despre „cei obişnuiţi să bea peste măsură, care îşi uită ţigările aprinse şi ard de vii în paturile lor”. Am văzut ceva în ochii lui ce am crezut că era vină, dar ar fi putut să fie durere. Clătină din cap, ruşinea împletindu-i-se cu descurajarea. Trebuie să fi crezut că ştiam deja despre moartea tatălui său şi că m-am purtat cu o cruzime de nedescris.

— Nu înseamnă că este nevinovat, fetiţo, îi reaminti Connor. Câteodată, mintea unui copil poate fi tulburată după ce a fost martor la o asemenea tragedie.

Amintindu-şi toate tragediile la care fusese martor Connor, Pamela îşi lipi obrazul de pieptul lui, preţuindu-i bătăile domoale şi constante ale inimii.

— Nu vei fi cu adevărat în siguranţă până când nu îl vom găsi pe ucigaşul mamei mele. Dacă nu se vor demasca înainte de nuntă?

— Când ne vom anunţa logodna, la bal, s-ar putea să le forţăm mâna. Nu îşi pot permite riscul ca tu să ajungi să îmi porţi moştenitorul.

După toate plăcerile decadente de care se bucurase în braţele lui în ultimele câteva ore, Pamela era uimită că mai putea încă să roşească.

— Asta a spus Crispin în prima noapte, la cină. Că ar

trebui să te străduieşti să mă laşi însărcinată cât mai curând, în cazul în care ţi s-ar întâmpla vreun accident nefericit.

Connor îi ridică bărbia ca să o poată privi în ochi, tonul lui solemn fiind trădat de adâncimea gropiţei din obraz.

— În cazul ăsta, flăcăul avea dreptate. Asta-i datoria mea.

Pamela suspină când îi cuprinse fesele în palme şi se apropie de ea, dovedindu-i că nu era numai dispus, ci chiar era *gata* să se achite de obligaţii.

— Credeam că nu mai erai decât o umbră de bărbat.

El clătină din cap cu tristeţe.

— Mă tem că propria ta datorie faţă de ţară şi faţă de rege nu s-a încheiat încă, fetiţo. Dacă vrei să îi înfrângi pe scoţieni, nu ai de ales decât să te întorci în vâltoarea luptei, în plin marş.

Ea întinse mâna şi îşi trecu uşor degetele peste mădularul lui întărit.

— Şi cum aş putea să învinge un duşman înarmat cu o asemenea armă formidabilă?

El se arcui de pe pat în mâna ei, strângând din dinţi ca să-şi înăbuşe un geamăt răguşit.

— Englezii au fost dintotdeauna foarte inventivi. Sunt sigur că-ţi va veni vreo idee.

— O, deja mi-a venit!

Pamela îi zâmbi necuviincios, apoi începu să alunece peste trupul lui, gura ei caldă, umedă şi catifelată coborând mai jos, mai jos şi mai jos, până când lui Connor nu îi mai rămase de ales decât să se predea.

Capitolul 24

Balul ducelui de Warrick deveni repede cea mai râvnită invitaţie a anului.

Erau mulţi cei care îşi doreau cu disperare să îl vadă fie şi numai pentru o clipă pe nobilul retras care îşi clădise

odinioară un nume atât de măreţ în rândul înaltei societăţi. Zvonurile roiseră în jurul lui ani în şir. Unii jurau că o boală necruţătoare îl transformase într-un cocoşat debil, în timp ce alţii pretindeau că doar se prefăcuse a fi infirm pentru a-şi convinge soţia să se întoarcă la el.

Mai erau şi cei care credeau că tânăra ducesă nu fugise deloc cu adevărat, ci că ducele o strangulase într-o criză de furie şi că o îngropase undeva pe vastul lui domeniu. Ba erau şi câţiva care şuşoteau că îi ţinuse pe ea şi pe copilaşul ei închişi în pod în toţi acei ani, pentru a-i împiedica să îl părăsească.

Chiar dacă întoarcerea fiului său pusese capăt unora dintre acele zvonuri, se ridicaseră cu repeziciune altele care să le ia locul. Cei care nu fuseseră destul de norocoşi să îşi procure invitaţii la serata lordului Newton înghiţiseră cu lăcomie bârfele ce apăruseră după acea seară. Moştenitorul ducelui fusese declarat nemaipomenit de plăcut atât la chip, cât şi la trup, având acel fel de fizic impunător ce le făcea pe femei să leşine, iar pe bărbaţi să scrâşnească din dinţi de invidie. Accentul lui scoţian muzical fusese declarat de neîntrecut, şi din acea noapte Burns devenise poetul cel mai solicitat la toate recitările publice.

Mai existau încă unele persoane care refuzau să creadă că îşi dăruise inima fiicei oportuniste a unei actriţe. Când se precizase că ei doi se certaseră destul de aprins chiar în mijlocul salonului lui Lady Newton, câteva dintre tinerele femei nemăritate şi mamele lor ambiţioase îşi pierduseră minţile de fericire. Poate că mai exista speranţa să îi fi venit mintea la cap, să o fi alungat şi să îşi aleagă o mireasă mai potrivită, din propria clasă socială.

Când sosi noaptea balului, toată societatea londoneză fremăta de nerăbdare.

Mai ales Pamela.

Restul trusoului ei fusese livrat chiar în acea dimineaţă, oferindu-i libertatea de a-şi alege rochia pentru acea seară dintr-o gamă ameţitoare de veşminte. Cu ajutorul lui Sophie, se oprise până la urmă la o rochie de bal cu talie înaltă, din voal franţuzesc foarte fin, drapată peste

un jupon de culoarea murelor coapte, tivit nu cu unul sau două, ci cu *trei* volane ce se unduiau ca un clopot la fiecare pas pe care îl făcea. Mânecile bufante erau strânse exact sub umeri, scoţându-i în evidenţă linia arcuită a claviculelor şi curbura graţioasă a gâtului. Corsetul pătrat dezvăluia numai o umbră îmbietoare a văii dintre sânii ei generoşi.

Sophie se întrecuse pe ea însăşi aranjându-i părul Pamelei, strângând şuviţele grele într-un mănunchi de bucle libere, pe care i-l prinsese în creştet cu pieptenii în formă de scoică, asigurând-o pe Pamela că îi făcuse un coc ce reprezenta culmea eleganţei franceze.

Arăta ca o lady din cap până în picioare, ceea ce nu explica de ce încremenise sub arcada intrării în sala de bal, cu pumnii îngheţaţi strâns în mănuşile de mătase şi cu pantofii de satin lipiţi parcă de parchetul podelei. Nu îşi văzuse mama nici măcar o dată suferind de trac, dar auzise poveşti înspăimântătoare despre alţi actori nefericiţi care fuseseră paralizaţi din această cauză.

Când privirea ei speriată trecu peste învălmăşeala de oaspeţi care se înghesuiau în spaţioasa sală de bal şi care în curând aveau să se holbeze la ea, şuşotind despre ea şi considerând-o nedemnă, nişte puncte mici şi negre începură să-i joace prin faţa ochilor. Locul ei nu era pe scenă. Locul ei era în culise, de unde putea aplauda eforturile altora şi unde se putea ascunde în siguranţă de luminile orbitoare.

Dar apoi oaspeţii se împrăştiară şi îi dezvăluiră un bărbat singuratic, care îi depăşea în înălţime, de la umeri, pe cei mai mulţi dintre ei. Pamela trase adânc aer în piept şi punctele dispărură, lăsându-i privirea limpede precum cristalul.

Dacă s-ar fi aflat în rândurile audienţei, croitorul lui Connor ar fi fost zdrobit. Scoţianul renunţase la costumul de seară elegant, măsurat şi croit pentru el cu atâta migală, în favoarea faldurilor de lână groasă ale kiltului şi ale pledului său. Câteva dintre femeile invitate aruncau deja priviri furişe, de după evantaie, spre genunchii lui dezgoliţi şi îşi dădeau cu părerea, fără îndoială, despre ceea ce purta pe

sub fusta plisată a kiltului. Făcea atâta onoare portului tradiţional scoţian încât, din dimineaţa următoare, jumătate dintre gentilomii din Londra aveau să îşi cheme în grabă croitorii ca să îşi poată comanda propriile kilturi şi ciorapi din tartan.

Connor părea să nu aibă habar de agitaţia pe care o cauza. Nu avea ochi decât pentru ea.

Când privirile li se înlănţuiră, un zâmbet diavolesc îi curbă colţul buzelor, amintindu-i Pamelei că nu trecuseră decât câteva ore de când se strecurase în iatacul şi între coapsele ei. Pumnii ei se descleştară încet. Picioarele începură să o poarte înainte de parcă ar fi avut voinţă proprie.

Un majordom neliniştit îi tăie calea.

— Aşteptaţi, domnişoară! Nu se cuvine să mergeţi mai departe. Trebuie să îmi permiteţi să vă prezint oaspeţilor.

Recunoscându-l pe acelaşi servitor care încercase să îi refuze intrarea în ziua în care sosiseră la Warrick Park, îl bătu uşurel pe braţ.

— Chiar nu este nevoie, Peter. Eu ştiu deja cine sunt.

După ce îl ocoli şi începu să îşi croiască drum printre invitaţi, cu bărbia ridicată şi un zâmbet pe buze, ştia exact cine era.

Era o lady. Lady a lui Connor.

Când ajunse lângă el, zâmbetul lui pierise şi se uita în jos, la decolteul ei. Uimită de expresia lui, îşi coborî şi ea privirea, dar nu găsi nimic în neregulă. Nu îl văzuse niciodată uitându-se la pieptul ei altfel decât cu cea mai caldă admiraţie.

— Nu porţi nicio bijuterie, spuse el în sfârşit, încruntându-se şi mai mult.

Ea îşi atinse gâtul dezgolit, ştiind despre ce vorbea Connor.

— Ştiu că trebuie să arate puţin ciudat, dar nu am vrut să îmi stric rochia încântătoare cu un şirag de perle false.

— Nu îţi cere scuze, fetiţo! E numai vina mea. Ar fi

trebuit să mă gândesc să chem şi un bijutier împreună cu toate modistele alea infernale. Aruncă o privire grăbită prin încăpere, o strălucire lacomă aprinzându-i ochii când zări un colier cu diamante scânteietoare ce împodobea pieptul prea plin al unei matroane cu părul argintiu. Ai vrea să fur ceva pentru tine, ca să ai ce purta?

Hohotul de râs răguşit al Pamelei atrase câteva priviri curioase.

— Dat fiind felul în care te priveşte femeia, sunt sigură că voi doi aţi putea să faceţi un anumit schimb.

Connor se cutremură.

— Nu, mulţumesc! Oricum, am o idee mai bună.

Pamelei i se opri râsul în gât când el îşi duse mâinile la ceafă, îşi deschise lănţişorul delicat din aur pe care îl purta şi trase medalionul mamei lui din cămaşă. Rămase complet nemişcată, neîndrăznind nici să respire, când el o înconjură şi îi trecu lănţişorul peste cap. Medalionul, cald încă de pe pielea lui, i se cuibări între sâni de parcă ar fi fost făurit pentru ea.

Atinse cu degetele tremurătoare aurul fin, ştiind că medalionul nu se desprinsese de inima lui din noaptea în care mama lui i-l dăruise ca să nu poată uita niciodată cine era.

Mâinile lui îi cuprinseră cu blândeţe braţele.

— Odată cununaţi, îi şopti la ureche, te voi acoperi cu diamante, rubine şi perle demne de comoara unui rege. Le vei putea purta pentru mine, când nu vei mai purta nimic altceva.

Ea se întoarse spre el, cu mâna încă lipită de medalion.

— Îmi poţi cumpăra fleacurile alea, dacă îţi face plăcere, spuse ea uşor, însă acesta va preţui întotdeauna mai mult pentru mine decât comoara oricărui rege.

Ca la ordin, cvartetul de muzicieni din colţul sălii interpretă primele note însufleţite ale unui vals vienez.

Încântată că găsise un motiv să fie în braţele lui fără să stârnească un scandal, Pamela îl privi radioasă.

— V-ar plăcea să dansaţi, milord?

Încrucişându-şi braţele musculoase la piept, Connor îi zâmbi la fel de tandru.

— La dracu', nu!

*

— Formează un cuplu izbitor, nu-i aşa? observă Crispin, alăturându-i-se mamei sale lângă balustrada galeriei cu portrete de deasupra sălii de bal.

Era îmbrăcată iarăşi numai în alb. Ca o mireasă. Sau ca o stafie.

— Într-adevăr, aprobă ea pe un ton surprinzător de amabil.

Connor stătea acum în spatele Pamelei. Crispin privi cum o mângâia cu blândeţe pe braţe, apoi cum îşi pleca fruntea acoperită de şuviţe deschise la culoare spre cea cu bucle mai închise şi îi şoptea ceva la ureche.

— Ce ai făcut cu anunţul acela pe care l-am găsit? îşi întrebă Crispin mama.

Ea ridică dintr-un umăr palid.

— Nimic important. Pur şi simplu am pus câteva întrebări.

— Şi ce anume ai aflat?

Un zâmbet apăru pe buzele ei.

— Toate la timpul lor, fiule! Toate la timpul lor.

Săturându-se de micile ei jocuri, el clătină din cap dezgustat şi se întoarse să plece.

Ea îşi aşeză uşor mâna pe braţul lui.

— Nu uita niciodată, dragul meu băiat, că tot ceea ce am făcut a fost pentru tine. *Totul,* adăugă ea, ceea ce voia să spună fiind imposibil de confundat.

El se întoarse şi privi în adâncul ochilor ei de un albastru foarte închis, înfiorat din nou de absenţa oricărei emoţii din ei.

— Tocmai de asta mi-a fost întotdeauna teamă.

*

Sophie îşi lipi urechea de peretele dormitorului, gemând de frustrare când notele îndepărtate ale valsului vienez se auziră de la parter. Dacă închidea ochii, aproape se putea închipui învârtindu-se printr-o sală de bal, la lumina candelabrelor, în braţele lui Crispin, cu toate privirile admirative pironite asupra lor.

Se lăsă să cadă pe canapea, holbându-se la uşă. Crispin nu mai avusese nicio ocazie să îi facă o altă vizită nocturnă. În ultima săptămână Pamela ieşise rar din iatacul ei, cu atât mai puţin din casă. Date fiind bufniturile curioase şi gemetele înăbuşite ce răzbăteau din dormitorul surorii ei în fiecare noapte, după ce se stingeau lumânările, iar ea credea că Sophie adormise, Sophie nu era sigură că ar fi putut să o învinuiască.

Se ridică şi începu să se plimbe neliniştită prin cameră. Pamela îi promisese că, de îndată ce ea şi Connor aveau să fie căsătoriţi şi în siguranţă, avea să dezvăluie ducelui şi lumii întregi că Sophie era sora, nu servitoarea ei. Sophie se strânse în braţe, zâmbind când îşi imagină expresia uimită de pe chipul lui Crispin când avea să descopere că nu era o servitoare umilă, ci… ci… sora unei marchize!

Privirea i se opri pe rochiile refuzate, îngrămădite încă la întâmplare pe pat. În loc să lâncezească, presupuse că şi-ar fi putut petrece mai bine timpul aşezându-le frumos în garderobă, înainte să se şifoneze. Cu siguranţă nu avea nici cea mai mică intenţie să le calce.

Simţindu-se puţin ca o Cenuşăreasă după ce surorile vitrege cele rele plecaseră să se înveselească la balul prinţului, strânse un braţ de rochii. Dar când privirea îi căzu pe un corset minunat, tivit cu perle, lăsă celelalte rochii să îi alunece în dezordine pe podea.

Mătasea rochiei de seară cu talie înaltă avea culoarea densă a albăstrelelor şi se potrivea perfect cu nuanţa ochilor ei. Incapabilă să reziste tentaţiei, Sophie îşi ţinu rochia în faţă şi merse în paşi de vals până la oglinda înrămată ca să-şi admire reflexia. Rochia nu i s-ar fi potrivit deloc Pamelei, însă era perfectă pentru ea. Ei bine, cel

puţin ar fi fost, dacă ar fi găsit nişte cârpe din bumbac cu care să-şi umple decolteul.

Fredonând după notele ce se auzeau din sala de bal, se legănă înainte şi înapoi în faţa oglinzii, apoi îşi încheie valsul improvizat cu o piruetă graţioasă.

Când se uită din nou în oglindă, pe buze îi înflori un mic zâmbet răutăcios.

— Ea mi-a împrumutat rochiile, nu-i aşa? îi aminti reflexiei ei. Eu de ce nu le-aş împrumuta pe ale ei?

Înainte să îşi poată pierde curajul, se năpusti în garderobă şi trase una dintre valizele lor ponosite de pe raftul de deasupra ferestrei. Valiza era plină cu elemente de recuzită aruncate, pe care ele le şterpeliseră din teatru de-a lungul anilor, inclusiv pistolul cu cutiuţă muzicală pe care Pamela îl folosise ca să-l ia prizonier pe Connor. Nu îi luă mult lui Sophie ca să găsească *exact* ceea *ce* avea nevoie pentru a-şi desăvârşi înfăţişarea.

*

Pamela îl urmări neobosită pe Connor prin mulţime, neluând în seamă privirile lacome pe care le primeau.

— Cum adică nu poţi să dansezi? Nu înţeleg. Nu am văzut niciodată un bărbat care să se mişte atât de uşor şi de graţios. Pe legea mea, de fapt tu dansezi de fiecare dată când te mişti! *De fiecare* dată când te mişti, adăugă ea în barbă, amintindu-şi o mişcare deosebit de spectaculoasă pe care o făcuse în patul ei nu mai departe de acea dimineaţă. Cu siguranţă nu putea nega că avea ritm.

— Mama a încercat să mă înveţe să dansez când eram copil. *Nu* s-a terminat bine.

— Dar orice bărbat care poate să se dueleze cu spada şi care poate să recite poezii la fel de bine ca tine ar trebui să poată dansa!

El îi aruncă o privire poznaşă peste umăr, arătându-i lipsa de logică a acelei fraze fără să rostească un cuvânt.

Pamela începu să facă doi paşi o dată ca să îşi potrivească mersul cu paşii lui lungi.

— De ce nu i-ai spus ducelui? Sunt sigură că ar fi angajat un profesor de dans pentru tine.

— Mai că l-am ucis pe profesorul de scrimă. Îţi poţi închipui ce i-aş fi făcut unui profesor de dans? mârâi Connor când ocoli o coloană de marmură şi se trezi faţă în faţă cu Crispin.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse acesta, cu chipul, de obicei palid, acum întunecat.

Crispin aruncă o privire îngrijorată spre galeria cu portrete, dar, în afară de generaţii întregi de bărbaţi Warrick ameninţători, părea să fie pustie.

Connor se încruntă la rândul lui.

— Aşadar, ce să fie de această dată – un duel al cuvintelor sau al săbiilor? Mă tem că nu mi-am adus volumul de poezii ale lui Burns, însă sunt sigur că am putea face rost de o sabie sau două dacă oaspeţilor le-ar face plăcere să-ţi vadă capul sec tăiat de pe umeri.

— Te rog! Crispin se apropie mai mult de ei, vorbindu-le pe un ton jos şi stăruitor. Nu am nevoie decât de câteva minute din timpul tău.

Connor deschise gura, dar, înainte să apuce să răspundă, un murmur general se ridică dinspre mulţime.

Toţi trei se întoarseră în acelaşi timp şi descoperiră o zeiţă cu părul de aur, înveşmântată numai în albastru, încadrată de intrarea boltită. Masca veneţiană pe care o purta şi care îi acoperea jumătate din faţă nu făcea decât să îi sporească aura irezistibilă de mister.

În timp ce priveau, se ridică pe vârfurile pantofiorilor ei incredibil de mici şi îşi făcu mâna căuş la urechea majordomului, şoptindu-i ceva.

Majordomul îşi drese vocea jenat, apoi anunţă:

— Contesa d’Arby.

Capitolul 25

— Se pare că încearcă cineva să te detroneze, şopti

Connor, chicotind în barbă.

Ochii de ambră ai Pamelei se îngustară, devenind nişte fante primejdioase.

— Cineva a încercat să mă detroneze din ziua în care s-a născut. Măi să fie, mica vulpe poartă rochia mea cea nouă!

În câteva secunde, toată lumea şoptea, arăta cu degetul şi se holba la frumuseţea misterioasă care fusese destul de îndrăzneaţă încât să poarte mască la un bal unde aceasta nu se impunea.

Bărbia lui Crispin căzuse, ca şi bărbiile celor mai mulţi dintre bărbaţii din sala de bal. Părea să fi uitat cu totul de misiunea lui şi de gravitatea acesteia.

— Dacă mă scuzaţi... murmură el, plecând de lângă ei şi îndreptându-se spre fermecătoarea fiinţă de la intrare asemenea unui bărbat care mergea în somn printr-un vis frumos.

Pamela porni după el, dar Connor o prinse de cot şi o trase înapoi.

— Nu-i nimic rău în asta. Lasă fata să se distreze puţin!

*

O grămadă de admiratori se adunară repede în mijlocul sălii de bal ca să se uite cu gura căscată la nou-venită. Înainte să apuce Crispin să îşi facă loc cu coatele printre rândurile lor, zvonurile începură să curgă prin mulţime.

Contesa misterioasă, cu panglica de catifea strânsă la baza gâtului subţire, era o orfană franţuzoaică, ai cărei părinţi fuseseră duşi la ghilotină. Era o curtezană infamă, care spera să îşi asigure o anumită poziţie socială ca amantă a marchizului. Era un spion francez care fusese trimis să smulgă secrete de la armata locală, seducând ofiţerii aflaţi la comandă.

Crispin nu auzi nici măcar o persoană comentând că ar fi putut să fie o servitoare de rând, care se dădea drept

contesă în hainele furate de la stăpâna ei.

Când un tânăr nerăbdător încercă să i-o ia înainte ca să ajungă primul la ea, Crispin îşi încolăci cu şiretenie piciorul în jurul gleznei bărbatului, făcându-l să se prăbuşească pe parchetul podelei.

— Iertaţi-mi stângăcia! Îmi pare foarte rău! murmură el, păşind direct peste om, fără a-şi încetini paşii.

Ea îl aşteptase. Nu clipi nici măcar o dată când o prinse de braţ cu posesivitate şi o împinse în mulţime.

— Aşadar, stăpâna ta te va trimite să-ţi faci bagajele fiindcă ai pus la cale trebuşoara asta nesăbuită?

Ea îşi muşcă buza inferioară, părând mai mult sfioasă decât îngrijorată.

— Nu, dar s-ar putea foarte bine să mă pălmuiască.

— Te bate?

Lui Crispin nu-i venea să creadă. În ceea ce-l privea, ar fi fost un act criminal să se lase vreo urmă pe o piele atât de fină.

— Nici măcar când o merit, recunoscu ea oftând. Dar s-a făcut cunoscută pentru faptul că mă trimitea la culcare fără să-mi dea ceai şi biscuiţi atunci când eram nemaipomenit de rea.

Când îi trecură prin minte anumite imagini provocatoare cu ea fiind „nemaipomenit de rea” în patul lui, Crispin îşi spori strânsoarea pe braţul ei, conducând-o spre un alcov acoperit cu draperii, departe de ochii bănuitori ai invitaţilor unchiului său.

— Cine eşti tu? ceru el să afle pe un ton imperativ, răsucind-o cu faţa spre el.

Acum, când erau singuri, nu mai părea la fel de îndrăzneaţă. Când începu să o împingă cu spatele spre perete, penele de pe mască începură să-i tremure foarte uşor.

— Ştii cine sunt. Sunt servitoarea…

— Domnişoarei Darby, termină el în locul ei. Iar eu sunt prinţul regent. Îşi sprijini mâinile de perete, de o parte şi de alta a capului ei, făcând imposibil pentru ea să scape de privirea lui pătrunzătoare. *Cine eşti tu?*

— Sunt Sophie, şopti ea.

— Sophie, repetă el şi cumva, în acea clipă efemeră de dinainte ca buzele lui să coboare peste ale ei, atât fu suficient pentru fiecare dintre ei.

Pe Crispin îl încercă o undă de triumf când o simţi strângându-i partea din spate a hainei, nu ca să-l îndepărteze, ci ca să-l tragă mai aproape.

— Sophie, rosti el peste buzele ei întredeschise, considerând dintr-odată că era cel mai fermecător nume din toată lumea.

La început se retrase, disperat să îşi ţină sub control pasiunea neînfrânată, înainte să facă ceva ce aveau să regrete amândoi.

— Cum m-ai recunoscut în seara asta? Fata clipi în sus spre el, ochii ei arzător de albaştri fiind umbriţi de fantele ca nişte ochi de pisică ale măştii. Cum ai ştiut că eu eram contesa?

Nemaiputând să-şi ţină mâinile departe de ea, în ciuda celor mai bune intenţii ale sale, îi trasă curba delicată a bărbiei cu dosul degetelor.

— Am aşteptat toată viaţa să te găsesc. Te-aş fi recunoscut oriunde. Oricând.

Sophie îşi plecă fruntea, timiditatea neaşteptată a fetei părându-i-se lui la fel de atrăgătoare pe cât i se păruse îndrăzneala ei de mai devreme.

— Cred că nu am fost o contesă prea convingătoare.

— Dimpotrivă. Eu cred că a fost o reprezentaţie remarcabilă. Dacă aş fi fost la teatru, aş fi sărit în picioare şi aş fi strigat „Bravo!” din toţi rărunchii.

Ea îşi ridică încet capul, îngustându-şi privirea.

— Ce ai spus?

— Am spus că aş fi sărit în picioare şi aş fi strigat „Bravo!”… Se întrerupse, privind înspăimântat cum culoarea începuse să se scurgă din partea de jos a feţei ei. Dulceaţă, ce este?

— *Tu!* şuieră ea, îndepărtându-se de el.

El o urmă pas cu pas, uimit de schimbarea bruscă a purtării ei. Înainte să îşi dea seama, ajunseră de partea

cealaltă a draperiei şi începură să atragă un public restrâns, dar fascinat.

Ea ridică un deget tremurător spre el. Lui nu îi luă mai mult de o străfulgerare a ochilor ei furtunoşi ca să îşi dea seama că nu îi tremura de frică, ci de furie.

— Tu! Ştiu cine eşti! Eşti unul dintre netrebnicii ăia mizerabili de la teatru care m-au lovit cu legume stricate.

Ridică mâna şi îşi sfâşie masca, expunându-şi chipul în faţa lui şi a lumii. Lui Crispin i se opri inima când îşi aminti, în sfârşit, unde *anume* mai văzuse acel chip minunat.

Nu era ceva neobişnuit pentru el şi un grup de alţi tineri scandalagii să tortureze oraşul la sfârşit de săptămână. De obicei glumele lor se limitau la a vedea cine putea înghiţi cel mai ieftin gin fără să-l verse apoi pe pantofi, sau la a împinge vreun trecător naiv într-o balegă de cal. Însă într-o seară fatală de vineri, când băuseră deja prea multe cupe, intraseră din greşeală într-un teatru prăfuit, de mâna a doua, de pe lângă Drury Lane.

Când Sophie urcase pe scenă, fusese la fel de transfigurat de frumuseţea ei ca şi acum. Apoi fata deschisese gura minunată şi stricase totul.

În timp ce ea îşi recita versurile într-un monolog de lemn, teatrul izbucnise în fluierături şi hohote de râs. Înainte să îşi dea seama Crispin, unul dintre prietenii lui îi pusese în mână o roşie stricată. O aruncase fără să se gândească, apoi se simţise mai stricat decât leguma când văzuse acel chip frumos pătat cu zeamă şi bucăţi de pulpă roşie. În acel moment, ea se întorsese şi se uitase direct la el, cu chipul mândru şi palid, cu ochii albaştri întunecaţi şi acuzatori, aşa cum erau acum.

— Ai aruncat cu o roşie în mine!

El îşi ridică amândouă mâinile, ca pentru a se feri de un atac.

— În noaptea aia aveam capul ameţit de gin ieftin! Dacă nu ar fi fost aşa, mi-aş fi amintit toate astea până acum.

Ea pufni.

— A, da, fiindcă ai aşteptat toată viaţa să mă găseşti! M-ai fi recunoscut oriunde. Oricând. Mai puţin în noaptea în care tu şi prietenii tăi oribili m-aţi împroşcat cu gunoaie şi m-aţi izgonit din oraş!

El clătină din cap, neputând să nege ceea ce era evident.

— Păi, trebuie să recunoşti că ai fost o actriţă de-a dreptul îngrozitoare.

Ea trase aer în piept, înfuriată de-a binelea.

— Mai bine să fiu o actriţă îngrozitoare decât un om îngrozitor!

Cu aceste cuvinte, înşfăca un pahar cu şampanie de pe tava unui valet şi îi azvârli conţinutul drept în faţă.

Se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă ca o furtună, lăsând în urmă un şir de icnete confuze şi chicoteli înăbuşite.

— Ceartă între îndrăgostiţi, îi murmură Crispin bărbatului de lângă el, câştigându-şi un gest de înţelegere şi simpatie din partea acestuia când îşi folosi lavaliera ca să se şteargă pe faţă.

Când reuşi să îşi înlăture toată şampania de pe ochi, minunata contesă d’Arby dispăruse la fel de misterios precum apăruse.

*

Când muzicienii începură să interpreteze un alt vals vienez, şi mai infernal, Connor o prinse pe Pamela de mână şi începu să o târască spre centrul ringului de dans. Se săturase să o vadă uitându-se visătoare la perechile care se învârteau graţios în jurul sălii de bal. Decisese deja că niciunul dintre acele dansuri populare ridicole sau menuete ţanţoşe nu era pentru el. Dacă avea să se facă de râs cu totul în faţa a jumătate dintre locuitorii Londrei, măcar să o fi avut pe ea în braţe.

— Unde mergem? întrebă Pamela, speriată de încruntătura feroce a lui Connor. Arăta de parcă ar fi fost gata să ucidă pe cineva.

— O să dansez cu tine, mârâi el. Dar, dacă o să-ţi rup vreun deget de la picior, cum i-am făcut mamei, numai tu o să fii de vină!

Inima ei se avântă pe ritmul muzicii când el o strânse în braţe, prinzându-i o mână înmănuşată în palma lui mult mai mare şi aşezându-şi ferm cealaltă mână pe talia ei. Când începu să o conducă pe ritmurile valsului, alte perechi dornice să îi spioneze se grăbiră să li se alăture pe ringul de dans.

Preţ de o clipă năucitoare, Pamela se simţi de parcă s-ar fi aflat iarăşi amândoi în patul ei, cu privirile înlănţuite, cu trupurile mişcându-li-se într-un ritm perfect.

Până când el o călcă hotărât peste bombeuri.

— Au! exclamă ea în semn de protest, şchiopătând involuntar.

— Să nu spui că nu te-am avertizat, zise Connor aspru când, la următoarea lor rotire şovăielnică, se loviră de o altă pereche şi mai că îi trântiră pe podea pe bieţii oameni.

Foarte repede deveni evident faptul că reprezentau un pericol nu numai pentru ei înşişi, ci şi pentru ceilalţi dansatori. Pamela râse tare, minunându-se că un bărbat atât de graţios în general putea fi un dansator atât de jalnic.

Îl obligă să se oprească.

— Putem exersa mai târziu, îi spuse ea. Între patru ochi.

Promisiunea ei răguşită îi şterse încruntătura de pe frunte. În loc să îi dea drumul, el îşi răsfiră degetele puternice pe talia ei şi o trase mai aproape. Când îşi coborî privirea la ea, cu ochii din ce în ce mai întunecaţi de dorinţă, Pamelei i se păru că timpul se oprise în loc, în vreme ce lumea întreagă continua să se învârtească în jurul lor într-un vârtej ameţitor de forme şi culori.

Pamela ar fi fost fericită să rămână aşa pentru totdeauna dacă muzica nu s-ar fi oprit dintr-odată, lăsându-i pe dansatori să se rotească pe ringul de dans complet încurcaţi.

Înainte ca aceştia să îşi poată redobândi stăpânirea

de sine, vocea răsunătoare a majordomului se făcu auzită dinspre intrarea boltită a sălii de bal, într-o notă de victorie pură.

— Excelenţa Sa, ducele de Warrick.

Un suspin adânc de uimire se ridică dinspre mulţime când doi valeţi tineri şi voinici îşi făcură apariţia în prag, purtând între ei scaunul cu rotile al ducelui de parcă ar fi fost litiera unui paşă sau tronul unui prea-puternic rege din vechime.

— Cred că încearcă cineva să te detroneze, murmură Pamela, aruncându-i lui Connor o privire piezişă.

El pufni.

— Mă mir că nu a pus nişte heralzi îmbrăcaţi în straie de îngeri să îi anunţe sosirea cu o fanfară de trompete.

Priviră împreună cu ceilalţi oaspeţi cum valeţii traversară cu scaunul sala de bal, apoi îl lăsară uşor pe podea. Alţi doi valeţi îi urmară îndeaproape, clătinându-se uşor sub greutatea unui obiect înalt, învelit în catifea. Cei aflaţi în spatele sălii îşi lungeau gâturile ca să îi vadă mai bine pe pustnicul detestat şi povara misterioasă a valeţilor.

Obrajii traşi ai ducelui erau îmbujoraţi, însă era imposibil de spus dacă ochii lui adânciţi în orbite sclipeau de febră sau de emoţie. Părul îi fusese pieptănat cu grijă şi îi cădea pe umeri într-o cascadă strălucitoare. Urmele grizonante de pe la tâmple îi dădeau un aer impunător. În ciuda faptului că era ţintuit în scaun, stătea cu spatele drept ca varga. Hainele elegante de seară îi ascundeau silueta nespus de slăbită.

În timp ce scruta mulţimea cu ochii lui căprui şi pătrunzători, Pamela reuşi să îşi formeze o imagine a bărbatului care odinioară trebuie să fi dominat orice încăpere în care intra. A bărbatului care cucerise inima ducesei sale şi apoi fusese destul de nesăbuit încât să o arunce ca pe un nimic.

— Cei mai mulţi dintre voi ştiu deja de ce aţi fost invitaţi aici în această seară, rosti el.

Deşi o tăcere răbdătoare se lăsase peste mulţime, Pamela era încă surprinsă de cât de bine se auzea vocea

lui.

— După mulţi ani în care a răzbit singur prin lumea aceasta, fiul – şi moştenitorul meu – s-a întors, în sfârşit, acasă.

Acea frază îi aduse lui Connor câteva priviri furişe şi stârni o rafală de aplauze politicoase.

— În acest moment aş vrea să îi cer să îşi ocupe locul de drept, lângă mine.

Ducele întinse mâna spre Connor, tremurul bolnăvicios al acesteia trădând slăbiciunea pe care încerca din răsputeri să şi-o ascundă. Pamela simţi cum încordarea punea încet stăpânire pe Connor şi realiză că nimic nu i-ar fi făcut o mai mare plăcere în acel moment decât să o pornească spre uşă. În schimb, el îşi împleti degetele cu ale ei şi porni înainte, subliniind astfel că aceea era o încercare pe care nu avea nicio intenţie să o înfrunte singur.

Mulţimea se dădu în lături nerăbdătoare, deschizând o cale largă între cei doi bărbaţi. Pe măsură ce ea şi Connor se apropiau de duce, Pamela începu să simtă un fior rece straniu coborându-i pe şira spinării. Aruncă o privire peste umăr şi o zări pe Lady Astrid urmărindu-i din galerie, cu ochii strălucindu-i aproape la fel de aprins că ai fratelui ei.

Pamela se încruntă, intrigată de expresia de fericire pură a femeii, însă în acea clipă nu avea ce altceva să facă decât să se supună chemării ducelui.

Connor îi lăsă mâna fără de voie când ajunseră aproape de scaunul cu rotile. Ea făcu un pas în spate, respectuoasă, executând o reverenţă graţioasă. Connor făcu o plecăciune pe măsură, însă ducele îl prinse repede de mână, obligându-l să se ridice.

Pamela privi din nou în spatele lor, simţind o mişcare prin mulţime pentru prima dată de când ducele îşi făcuse măreaţa intrare. Se părea că nişte nou-veniţi se strecurau pe lângă valeţi şi intrau în sala de bal. Până ca ea să clipească, se făcură nevăzuţi în mulţime, împrăştiindu-se în toate direcţiile.

Cu o senzaţie crescândă de disconfort, îşi îndreptă iar atenţia spre duce, rugându-se ca discursul lui să se încheie

curând şi ea să îl poată preveni pe Connor că se întâmpla ceva nefiresc.

Strângând încă mâna lui Connor, ducele îl trase lângă el, astfel încât să înfrunte amândoi mulţimea.

— Încă din ziua în care fiul meu a ajuns la Warrick Park, am încercat să mă gândesc la cadoul perfect cu care i-aş fi putut întâmpina întoarcerea acasă. Cum cei mai mulţi dintre voi ştiu deja, fără să mă mai laud, averea mea este atât de mare încât i-aş putea pune la picioare multe dintre cele mai mari comori ale lumii. Dar privindu-l împreună cu încântătoarea lui logodnică, în ultimele două săptămâni, am aflat că fiul meu este un bărbat mult mai înţelept decât am fost eu la vârsta lui. El a ajuns deja să recunoască valoarea celei mai preţioase dintre comori.

Pamela simţi înţepătura unor lacrimi neaşteptate sub pleoape când ducele se opri şi îşi plecă fruntea cu graţie înspre ea.

Ca la un semn dinainte stabilit, toţi cei patru valeţi se aşezară în jurul obiectului acoperit cu perdeaua din catifea.

— După ce mi-am întrebat inima, sau ceea ce a mai rămas din ea, am decis să îi ofer fiului meu un dar ce nu îl va onora numai pe el, ci şi amintirea dragei sale mame.

Ducele îşi flutură mâna reverenţios. Valeţii traseră de un cvartet de corzi aurite şi perdeaua din catifea coborî în valuri pe podea.

Un freamăt de uimire se auzi din sală când un portret enorm, sprijinit pe un şevalet aurit, li se dezvălui privirii. Portretul unei lady aflate în primii ani ai maturităţii sale ca femeie.

Avea părul strâns într-un coc înalt şi uşor pudrat, în stilul generaţiei trecute, fiind astfel imposibil de ghicit nuanţa lui naturală. Unii ar fi putut spune că ochii ei izbitor de cenuşii, buzele pline sau nasul mic şi drept îi făceau frumuseţea atât de neobişnuită, dar Pamela credea că totul se datora gropiţei obraznice adânc cuibărite în obrazul ei drept. De asemenea, felul în care îşi ţinea bărbia vădea o urmă fermecătoare de încăpăţânare, dând impresia că ea nu era o femeie cu care un bărbat ar fi dorit să se joace.

Pamela oftă, gândindu-se cât de tragic era faptul că ducele învăţase prea târziu acea lecţie.

Judecând după lacrimile ce străluceau în ochii bărbatului, probabil că şi el se gândea la acelaşi lucru.

Trăgându-şi mâna dintr-a ducelui, Connor făcu un pas în faţă, spre portret, apoi încă unul, privind la el de parcă ar fi fost hipnotizat. Preţ de o clipă de uluială, Pamela ar fi putut jura că zărise sclipirea lacrimilor şi în ochii lui.

— Aceea este mama.

Pamela aruncă o privire speriată înspre duce, uimită de expresia lui Connor şi de lipsa de culoare de pe chipul lui.

— Da, dragă, bineînţeles că este mama ta, spuse ea prudentă. De aceea a aşezat ducele portretul pe şevalet. Ca să vă onoreze pe tine şi amintirea ei.

— Nu, răspunse el, buzele de-abia descleştându-i-se. Nu înţelegi. Aceea este cu adevărat mama mea.

Cum Pamela continua să se uite la el de parcă şi-ar fi pierdut minţile, Connor se îndreptă spre ea cu o privire atât de neînduplecată, încât fata făcu un pas în spate fără să vrea. Neluându-i în seamă suspinul adânc, întinse mâna şi îi smulse nepăsător lănţişorul delicat din aur ce susţinea medalionul mamei lui.

Deschise medalionul cu degetul mare şi i-l înapoie cu o expresie necruţătoare.

Pamela îşi coborî privirea la miniatura din interior. Femeia pictată acolo avea părul şaten-deschis, strâns la ceafă într-un coc mult mai simplu. Chipul îi era scăldat într-o aură de fericire. Părea mai matură, mai înţeleaptă, mai împăcată cu ea însăşi şi cu lumea. Cumva diferită şi totuşi fără îndoială aceeaşi cu femeia din portretul ducelui.

Pamela îşi ridică privirea neîncrezătoare spre chipul lui Connor, înţelegerea cumplitului adevăr copleşind-o treptat. Dacă era fiul acelei femei, atunci era şi fiul ducelui… şi adevăratul moştenitor al acestuia. Era tot ceea ce se prefăcuse a fi, în timp ce ea nu era nimic.

Fără să îşi dea seama, începu să se îndepărteze de el, mergând cu spatele.

Avusese dreptate tot timpul. Ea era cea al cărei loc nu era acolo, cea al cărei loc nu avea să fie niciodată acolo cu adevărat. Poate că ea pusese în mişcare acea mică farsă absurdă, dar rolul ei era unul ce nu ar fi trebuit jucat niciodată. Ar fi trebuit să rămână în culise, cât mai departe de luminile orbitoare şi de privirile lacome ale publicului.

Connor o privi îndepărtându-se de el, uimirea întunecându-i ochii argintii.

Când Pamela observă umbrele desprinzându-se din mulţime şi înconjurându-l, era mult prea târziu.

Vocea ascuţită a lui Lady Astrid răsună din galerie, cutremurând liniştea smerită ce căzuse peste sala de bal.

— Arestaţi-l imediat pe bărbatul acela! Este un impostor!

Capitolul 26

Ducele stătea în spatele biroului imens din cabinetul lui, pe tronul lui cu roţi – judecător, jurat şi călău în acelaşi timp. Flăcările ce sfârâiau în căminul de dincolo de birou ar fi putut la fel de bine să pornească din însăşi gura căscată a iadului.

Nici măcar conetabilul pe care Astrid îl chemase ca să-i aresteze pe Connor şi pe Pamela nu îndrăznea să îi sfideze autoritatea, cu toate că, judecând după felul dezaprobator în care bărbatul îşi strângea buzele subţiri, nimic nu i-ar fi făcut o mai mare plăcere. Stătea lângă uşă, rigid şi atent, pregătit să intervină la cel mai mic semn încurajator din partea ducelui.

La ordinul ducelui, oamenii răniţi şi însângeraţi ai conetabilului fuseseră trimişi pe coridor, unde îşi petreceau timpul îngrijindu-şi vânătăile şi verificând dacă nu aveau dinţi pierduţi.

Connor nu se predase fără luptă. Mai ales după ce îi văzuse pe bărbaţi răsucindu-i Pamelei încheieturile delicate la spate şi prinzându-i-le în cătuşe. Fusese nevoie de

aproape doisprezece bărbaţi pentru a-l supune şi, dacă unul dintre ei nu ar fi avut prevederea să pună deoparte pistolul încărcat pe care i-l trăsese din pled înainte ca scoţianul să apuce să ţintească şi să tragă, cineva ar fi fost scos din sala de bal cu picioarele înainte.

Connor şi Pamela stăteau pe scaunele din piele cu spătare înalte din faţa biroului, ca o pereche de copii neascultători care îşi aşteptau mustrarea.

Pamela îşi freca încheieturile fragile, simţindu-se recunoscătoare cel puţin pentru că ducele insistase să le fie scoase cătuşele. După căutăturile ucigaşe pe care Connor le tot arunca spre conetabil, se putea să nu fi fost cea mai înţeleaptă decizie a lui.

Încă îi era greu să îl privească pe Connor. Încă nu putea înţelege că nu mai era tâlharul ei de drumul mare, ci moştenitorul unui vast imperiu. Era dincolo de puterea ei de înţelegere cum se putuse petrece un asemenea lucru. Îşi netezi fusta şifonată ca să îşi ţină cumva ocupate mâinile tremurătoare. Frumoasa ei rochie nouă fusese sfâşiată şi pătată când oamenii conetabilului o târâseră afară din sala de bal, în faţa oaspeţilor înmărmuriţi.

Ducele îşi împreună degetele sub bărbia osoasă şi îi privi pe amândoi îndelung, cu asprime.

— Permiteţi-mi să mă asigur că am înţeles totul foarte bine. Voi doi aţi venit aici, la Warrick Park, ca să mă deposedaţi în mod voit atât de avere, cât şi de titlu. V-aţi folosit cu neruşinare de minciuni şi trucuri ca să-mi câştigaţi încrederea şi afecţiunea şi ca să-i răpiţi nepotului meu moştenirea de drept.

— Cu asta aţi cam rezumat totul, spuse Connor, reuşind să pară de-a dreptul lipsit de orice remuşcare când se sprijini de spătarul scaunului şi îşi încrucişă braţele puternice la piept.

Privirea pătrunzătoare a ducelui stărui asupra lui.

— Iar acum, când aţi fost prinşi cu mâinile voastre mici şi lacome în cufăr, pretinzi că ai descoperit în mod miraculos că eşti exact cine te-ai prefăcut a fi tot timpul ăsta – Percy Ambrose Bartholomew Reginald Cecil Smythe,

marchiz de Eddywhistle şi moştenitorul ducatului de Warrick.

Connor tresări vizibil.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce un bărbat în toate minţile şi-ar numi primul născut Percy?

Ducele se crispă.

— A fost numele tatălui meu. Şi ţin să-ţi spun că Percy a fost un nume mândru de-a lungul graniţei de nord a Angliei, timp de generaţii. Pe legea mea, cei numiţi Percy şi-au petrecut ani întregi punându-i pe fugă pe scoţieni şi… Se opri când observă sclipirea din ochii lui Connor.

Connor se ridică în capul oaselor pe scaun, strângându-i cotierele.

— Nici eu nu mă bucur de toate astea. Arătă spre uşă. Dacă femeia din portretul acela este mama mea, asta înseamnă că tu eşti…

Ducele îl privi cu răceală, provocându-l să continue.

Connor înghiţi cu greutate, apoi spuse uşor:

— Înseamnă că eşti nenorocitul trădător şi mizerabil care i-a frânt inima.

— Nu am negat niciodată asta, nu-i aşa, fiule?

— Nu-mi spune aşa! Nu ai dreptul!

Când ecoul strigătului lui Connor se stinse, ducele răspunse liniştit:

— Ei bine, asta rămâne de văzut, nu-i aşa? Se întoarse spre Pamela cu o voce lipsită de orice inflexiune. Înţeleg că încă o dată dumneata, domnişoară Darby, vei fi cea care îmi va arăta dovada de care am nevoie ca să mă convingă să nu vă predau pe amândoi conetabilului pentru un proces pripit şi o spânzurare încă şi mai pripită.

Conetabilul îşi înălţă gâtul la perspectiva spânzurării, câştigându-şi o nouă privire otrăvită din partea lui Connor.

— Aşadar, ce va fi de data asta, draga mea – o scrisoare de la regele însuşi, prin care depune mărturie pentru părinţii flăcăului, sau poate o vizită tânguitoare din partea umbrei mamei lui? Ducele pufni cu amărăciune. Dumnezeu ştie că, în ultimii douăzeci şi nouă de ani, femeia m-a bântuit până aproape am ajuns în mormânt!

Pamela căută în corsajul rochiei. Nu îi fusese uşor să păstreze medalionul când oamenii conetabilului o prinseseră. Însă îşi încleştase strâns pumnul şi îl protejase cu tot sufletul, amintindu-şi cum mama lui îi spusese lui Connor să îl apere cu preţul vieţii.

Se ridică şi se duse lângă birou. Ducele întinse palma, dar ea şovăia încă. Odată ce ar fi predat medalionul în mâna lui, nu avea să mai existe cale de întoarcere. Pentru niciunul dintre ei.

Lăsă bijuteria să îi alunece încet printre degete, în palma lui.

— Cred că asta vă va dovedi fără urmă de îndoială că bărbatul acesta este fiul domniei voastre.

Se întoarse la locul ei, evitând încă privirea lui Connor.

Mâinile ducelui tremurau atât de tare încât avu nevoie de trei încercări ca să deschidă medalionul. Rămase privind miniatura din interiorul acestuia câteva minute bune, cu expresia neschimbată.

Dar când îşi ridică privirea spre chipul lui Connor, ochii îi ardeau de un foc nepământean.

— De unde ai asta?

— Mama mi l-a dat. Chiar înainte să moară. Tata a cerut să fie pictat când prin satul nostru a trecut un târg ambulant.

— Deci nu a murit în drum spre Ţinutul Muntos al Scoţiei?

Connor clătină din cap.

— A murit când eu aveam cincisprezece ani.

— Cum? întrebă ducele pe un ton arţăgos. Cum se poate aşa ceva?

— De unde să ştiu eu? i-o trânti Connor, ridicând şi el vocea. Poate că tata a găsit-o când era bolnavă. Avea o inimă nobilă şi obiceiul de a se îngriji de cei năpăstuiţi. Poate că s-a îngrijit şi de ea, şi de copilul ei. Tot ce ştiu este că nu am cunoscut-o pe femeia din portretul ăsta drept altcineva decât mama mea şi soţia lui.

— A fost soţia *mea!* urlă ducele, lovind cu pumnul în birou. El nu a avut niciun drept asupra ei!

Connor îl privi lung şi liniştit.

— Se pare că nici tu.

Ducele apucă roţile de fier ale scaunului şi şi-l întoarse într-o parte, de parcă nu ar mai fi putut suporta să îl privească pe niciunul dintre ei. Părul îi căzu ca o perdea moale de o parte şi de alta a feţei.

— Aşadar, ai venit aici ca să deposedezi un nesăbuit bătrân de averea lui, doar ca să descoperi că erai exact cine pretindeai că eşti.

— Păi, da, mărturisi Connor. Se pare că aşa au stat lucrurile.

Conetabilul veni în faţă, cu pălăria în mână.

— Aţi îndurat destul aiurelile acestei perechi, Excelenţă. De ce nu îmi permiteţi să-mi chem oamenii şi să îi închid pe ăştia doi, până când veţi putea hotărî ce ar trebui să se…

Ducele ridică mâna, oprindu-l pe bărbat la mijlocul frazei. Umerii începură să îi tremure. Un sunet înăbuşit îi scăpă din gât, aruncându-l într-unul dintre cele mai cumplite accese de tuse ale sale. Pamela alunecă până la marginea scaunului ei, temându-se că avea să îşi dea duhul chiar în faţa ochilor lor, făcându-l pe Connor duce.

Dar când îşi întoarse din nou scaunul cu faţa la el, Pamela îşi dădu seama că nu tuşea, ci râdea. Râdea fără urmă de amărăciune. Râdea cu atâta poftă, încât lacrimile începuseră să i se prelingă pe obrajii traşi.

Luptându-se să îşi recapete răsuflarea, arătă spre Connor cu un deget tremurător.

— Câtă inventivitate! Câtă ură! Acum nu se mai poate nega că eşti fiul meu, nu-i aşa? Dar cel păcălit ai fost tu, nu-i aşa, băiete? Şi pun rămăşag că încă nu te-ai gândit la partea cea mai rea. Dacă eu sunt tatăl tău, asta înseamnă că Astrid este mătuşa ta şi Crispin este cu adevărat…

— Vărul meu, încheie Connor, lăsându-şi capul în palme cu un geamăt prelung.

— Excelenţă! interveni conetabilul, pornind spre birou. Doar nu îi veţi lăsa, pur şi simplu, să scape nepedepsiţi după un asemenea plan ticălos! Scoase o

bucată de hârtie din haină şi o scutură spre duce. Cum rămâne cu anunţul ăsta? Dovedeşte din plin că bărbatul ăsta este vinovat de nenumărate crime împotriva Coroanei.

Ducele luă anunţul din mâna bărbatului şi îi aruncă o privire zorită.

— Asta nu dovedeşte nimic. Poate că există o uşoară asemănare, însă bărbatul din schiţa asta poartă o mască. Ar putea fi oricine.

Mototoli anunţul într-o minge şi îl aruncă peste umăr, în foc.

Conetabilul începu să bolborosească.

— Cu-cu-cum rămâne cu femeia asta, atunci? Cu siguranţă îmi veţi permite să o arestez! Pe legea mea, nu este decât o criminală de rând!

Connor se încordă şi începu să se ridice, însă ducele îi făcu semn să se aşeze la loc, apoi îndoi un deget înspre Pamela.

Ea se ridică fără voie şi se opri în faţa biroului, ca o şcolăriţă rebelă, cu mâinile împreunate în faţă.

— Ce ai de spus în apărarea ta, fetiţo?

Ea îşi înălţă capul şi îl privi cu îndrăzneală în ochi, aproape la fel cum făcuse în acea primă zi, în solariu.

— Nu am fost cu totul sinceri, Excelenţa Voastră.

El începu să chicotească din nou.

— Ce mai surpriză, nu-i aşa?

— Nu am venit aici doar ca să vă trag pe sfoară şi să vă răpesc averea. Am venit aici ca să-l găsesc pe ucigaşul mamei mele. Am toate motivele să cred că focul în care a murit nu a fost un accident. Că cineva l-a pus pentru a distruge scrisoarea ducesei voastre. Cineva foarte apropiat domniei voastre, care a vrut să se asigure că adevăratul vostru moştenitor nu avea să fie găsit niciodată.

Zâmbetul ducelui pieri, făcându-l să pară tulburat – aproape gânditor.

— Eu am fost cea care l-a convins pe Connor – Pamela îşi drese vocea cu oarecare greutate – pe *domnia sa,* să mă ajute, apelând la sentimentele sale cavalereşti.

Connor sări în picioare.

— Fetişcana minte! A apelat la lăcomia mea şi la setea mea de răzbunare împotriva englezilor. Ea este cea nevinovată. Eu m-am vârât în treaba asta numai pentru bani.

Ducele îi aruncă Pamelei o privire pătrunzătoare.

— O, eu cred că te-ai vârât în treaba asta pentru mult mai mult de atât. Clătină din cap. Fată isteaţă şi plină de idei! Te-am plăcut din clipa în care te-am văzut!

Surpriza o cutremură pe Pamela.

— M-aţi numit fată îndrăzneaţă şi nesăbuită. Şi fetişcană obraznică.

— Şi ai făcut ceva ca să mă determini să-mi schimb părerea?

Ea îşi plecă fruntea.

— Cred că nu.

— Prea bine, atunci. Ţi se permite să pleci.

Conetabilul deveni roşu, apoi vineţiu.

— Dar, Excelenţă…

Ducele oftă.

— Dacă acest bărbat este cu adevărat fiul meu, iar această fată ne-a reunit, exact aşa cum a promis, atunci ce crimă a comis?

Conetabilul deschise şi închise gura de mai multe ori înainte să o închidă de tot.

— Cum rămâne cu afirmaţia absurdă a fetei, cum că cineva i-ar fi ucis mama?

— O, cred că mă pot ocupa de acea chestiune. Pur şi simplu va trebui să aveţi încredere în mine. Îi incluse pe Connor şi pe Pamela în privirea cu care mătură încăperea, apoi rosti apăsat: Cu toţii.

Conetabilul îşi trânti pălăria pe cap, burzuluindu-se dezaprobator.

— Am o sarcină pe care aţi putea să o îndepliniţi înainte de plecare, spuse ducele.

Bărbatul se lumină la faţă, sperând din tot sufletul că exista cineva care se ascundea prin conac şi care trebuia spânzurat.

— Cum vă pot fi de folos, Excelenţă?

Sclipirea aprinsă dispăruse din ochii ducelui, lăsându-i la fel de reci precum faţetele diamantelor proaspăt tăiate.

— În drumul spre ieşire, îi puteţi spune majordomului să sune după sora mea.

*

Astrid intră încet în cabinet, străduindu-se să pară înţelegătoare şi rezervată, nu din cale-afară de victorioasă. Fratele ei stătea de unul singur, în spatele biroului său, uitându-se cu atenţie la faţă a ceva ce părea să fie un ceas de buzunar din aur. Flăcările ce dansau în căminul din spatele lui îi păstrau chipul în umbră.

Se aşeză graţioasă pe unul dintre scaunele cu spătar înalt din faţa biroului, închipuindu-şi deja cât de frumos avea să îi răspundă când el avea să înceapă să o felicite pentru isteţimea ei.

— I-am văzut pe conetabil şi pe oamenii lui părăsind domeniul. Să presupun că ticăloşii aceia îngrozitori se află acum în custodia lor, în drum spre Newgate?

Fratele ei trânti capacul ceasului şi şi-l strecură în buzunarul vestei.

— Poţi să presupui ce vrei. Dar aş aprecia dacă nu mi-ai mai numi fiul ticălos.

— Fiul? În ciuda căldurii plăcute din încăpere, Astrid simţi un fior rece pe şira spinării. Doar nu te referi la acel impostor! El nu este fiul tău. Acel afiş pe care l-am predat autorităţilor a dovedit că nu este altceva decât un criminal incorigibil, care a scăpat de laţul călăului pentru ultima dată. Te rog, spune-mi că nu te-ai înşelat singur încă o dată!

Privirea pe care i-o aruncă el era compătimitoare, însă fără urmă de milă.

— Nu eu sunt cel care s-a înşelat singur, Astrid. Chiar te-ai gândit că m-ai fi putut face să cred că băiatul acela nu e al meu? Că nu e al *ei?* De prima dată când m-am uitat în ochii lui şi am văzut-o pe mama lui întorcându-mi privirea, am ştiut cine este. Nu m-am îndoit de asta nicio clipă, nici

măcar atunci când tu urlai după sângele lui, iar conetabilul îl prindea în cătuşe.

Astrid îşi muşcă buza inferioară ca să-i oprească tremurul brusc, simţind căldura sărată a propriului sânge pe limbă.

— Nu încercam decât să te protejez. Ştii, întotdeauna am încercat să am grijă de tine, îi spuse ea, dispreţuindu-şi nota tânguitoare din voce.

— Într-adevăr. Dar am făcut o descoperire foarte stranie în ultima săptămână. De câte ori nu beau ceaiul pe care îl pregăteşti pentru mine, nu tuşesc, nici nu dorm atât de mult. De fapt, am simţit că prind puteri puţin câte puţin, în fiecare zi.

Astrid icni speriată când el se prinse de marginea biroului şi se ridică încet, până când ajunse să stea în picioare ca o umbră palidă a bărbatului care fusese odată.

Ea îşi duse mâna la gât.

— Ce încerci să insinuezi?

— Că eu cred că a venit timpul să-ţi faci bagajele şi să pleci din casa asta, răspunse el blând. Nu-ţi face griji! Voi avea grijă să nu duci lipsă de nimic. Am închiriat deja o cabană şi am angajat o infirmieră personală. Îţi voi asigura o rentă generoasă până în ziua în care vei muri.

— Cum rămâne cu fiul meu? şuieră ea. Îţi vei arunca şi nepotul în stradă?

— Cred că voi lăsa această decizie pe seama fiului *meu*. În cazul în care Percy… în cazul în care *Connor* vrea ca el să rămână, voi permite acest lucru.

Ea se îndreptă până când spinarea îi deveni la fel de ţeapănă ca un vătrai de fier, stând faţă în faţă cu fratele ei pentru prima dată după ani întregi.

— Câtă bunăvoinţă din partea ta, zise ea cu un rânjet. Nu eşti cu nimic diferit faţă de tata, nu-i aşa? Şi el de-abia aştepta să scape de mine.

Ca şi cum s-ar fi uitat la altcineva de la mare depărtare, Astrid îşi auzi propria voce ridicându-se până la o notă foarte ascuţită. Îşi văzu stropii urâţi de salivă sărindu-i de pe buze.

— Tata nu m-a văzut niciodată cu adevărat. Se uita drept prin mine, de parcă nici nu aş fi fost acolo. M-a măritat cu un beţivan nemernic, iar eu a trebuit să îndur pipăielile crude ale bădăranului noapte de noapte, până când a obţinut un plod de la mine. I-am scris tatii zeci de scrisori, implorându-l să mă lase să mă întorc acasă, însă el nu s-a obosit nici măcar o dată să-mi răspundă la vreuna dintre ele. Nu i-a păsat de mine niciodată. Toată viaţa lui nu i-a păsat decât de tine – preţiosul lui moştenitor!

— Ar trebui să pleci, Astrid. Înainte să mă văd obligat să îl chem înapoi pe conetabil şi să îi cer să investigheze moartea tragică a lui Marianne Darby.

Astrid simţi cum o împresura un giulgiu rece de calm.

— O să-ţi pară rău, Archie! Îţi promit că vei blestema ziua în care m-ai alungat din viaţa ta!

Cu aceste cuvinte, se întoarse pe călcâie şi o porni spre uşă.

Numai când uşa se trânti în urma ei, ducele se prăbuşi înapoi în scaunul lui, trecându-şi peste faţă o mână obosită.

— Deja o fac, Astrid, şopti el. Deja o fac.

*

Pamela se aşeză pe marginea patului simplu al lui Sophie, instalat în garderobă, privindu-şi sora dormind. Judecând după urmele murdare de lacrimi ce pătau obrajii bălai ai lui Sophie şi după rochia albastră şifonată aruncată cu nepăsare pe spătarul unui scaun, se părea că şarada surorii ei nu se terminase cu mai mult succes decât a sa.

Îndepărtă o buclă de pe obrazul lui Sophie, gândindu-se cât de mult avea să sufere fata când avea să afle că ratase unul dintre scandalurile secolului. Cu siguranţă bârfitorii şi paginile de scandal nu aveau să rămână fără subiecte în următoarele săptămâni. La urma urmei, nu în fiecare zi un marchiz şi logodnica lui erau izgoniţi în cătuşe de la un bal ţinut în cinstea lor.

Înfăşură cu blândeţe pătura în jurul umerilor lui

Sophie. Putea la fel de bine să o lase să doarmă pentru moment. Oricum avea să o trezească destul de curând.

Pamela se întoarse în iatacul ei şi la sarcina ce o aştepta, străduindu-se din răsputeri să nu se uite la fereastra bine ferecată. Dar nu îi era la fel de uşor să se ţină departe de patul unde Connor o ţinuse în braţe cu infinită tandreţe până la cele mai mici ore ale dimineţii. Sau de oglinda înrămată în faţa căreia stătuse când el o cuprinsese în braţe de la spate şi o încurajase să le privească reflexiile îngemănate în timp ce o copleşea cu plăcere. Sau de canapeaua unde…

Pamela închise strâns ochii, o săgeată de durere cruntă străpungându-i inima. Putea să lase lămpile aprinse şi să încuie fereastra, dar nu avea cum să îşi ferece poarta inimii. Nu avea cum să-şi oprească amintirile să treacă de zidurile ei de apărare şi să provoace haos în hotărârea ei fragilă.

Îşi lăsă povara pe pat şi se îndreptă spre fereastră. Noaptea de dincolo de aceasta părea mai întunecată ca niciodată, luna părea mai palidă şi mai neputincioasă. Femeia cu ochi întunecaţi care îi întorcea privirea din sticla vălurită nu semăna cu nimeni cunoscut. Îşi sprijini fruntea de sticla rece şi închise ochii, simţind cum o lacrimă fierbinte i se prelingea pe obraz.

Tocmai îşi ridica mâna ca să o şteargă înainte să poată fi urmată de altele, când uşa dormitorului ei se lovi de perete. Ducându-şi mâna la inima zbuciumată, se întoarse şi văzu un scoţian foarte înalt şi foarte mânios stând în prag.

Capitolul 27

Dacă ar fi fost îmbrăcat complet în negru şi ar fi ţinut un pistol în mână, Connor ar fi arătat exact la fel ca pe acel drum scăldat de razele lunii din Ţinutul Muntos al Scoţiei, în noaptea când se întâlniseră.

— Chiar ai crezut că, dacă încui fereastra, am să rămân pe-afară?

Ea se crispă.

— Într-o bună zi vei fi stăpânul acestei case. Presupun că poţi merge oriunde vrei.

El porni spre ea, iar Pamela făcu un pas în spate, prudentă. El se opri, privind-o şi nevenindu-i să creadă.

— Ce crezi că o să fac, fetiţo? Că o să ridic mâna la tine?

Nu îi putea spune că se temea mai mult să nu îşi pună mâinile pe ea. Ştia cât de convingătoare şi de irezistibile puteau fi acele mâini.

Punându-şi-le în şolduri, Connor mătură cu privirea camera dezordonată, stăruind asupra cufărului deschis ce zăcea pe podea, asupra valizei ponosite de pe canapea şi asupra rochiilor şi pantofilor împrăştiaţi pe pat. Apoi privirea i se întoarse la ea. Nu purta rochia elegantă de bal, nici cămaşa de noapte, ci o rochie simplă din lână merinos, de culoarea aramei, roasă pe la cusături şi închisă la gât cum nu mai era la modă de cel puţin trei sezoane.

Era evident că acea privelişte nu îi domolise furia.

Clătină din cap.

— Ar fi trebuit să ştiu că avea să se ajungă la asta. Aşa le stă în fire englezilor, să rănească şi apoi să fugă la primul semn de luptă.

Ea trase aer în piept şuierător.

— Iar eu ar fi trebuit să îmi amintesc că scoţienii sunt cunoscuţi pentru faptul că nu luptă cinstit. În caz că nu ai observat, bătălia a fost câştigată. Preaiubitul fiu al ducelui s-a reîntors în sânul familiei sale. Este liber acum să îşi ocupe locul de drept în societate.

— Liber? Connor clătină din cap dezgustat. Nu voi mai fi liber niciodată. Îmi voi petrece restul vieţii după gratii – prizonier în această cuşcă aurită.

Ea se apropie de el, neputându-se abţine.

— Nu este adevărat, Connor. Acum vei fi liber cu adevărat. Liber să călătoreşti prin lume. Liber să studiezi. Liber să te mişti prin societate fără să te uiţi mereu peste

umăr ca nu cumva călăul să se afle cu un pas în urma ta. Îşi plecă fruntea, adăugând încet: Liber să îţi alegi o mireasă care să îţi onoreze poziţia socială.

— Am ales-o deja.

Pamela îşi înălţă capul. Indiferent ce zărise el în ochii fetei, îl împinse să reducă distanţa dintre ei din doi paşi mari. Degetele lui se înfipseră în braţele ei, scuturând-o zdravăn.

— La naiba, Pamela, sunt încă acelaşi bărbat! Bărbatul pe care l-ai primit în patul tău nu mai departe de noaptea trecută. Bărbatul care a trebuit să îţi acopere gura cu mâna ca să nu trezeşti toată casa când ţi-a…

— Nu, nu mai eşti! strigă ea, cuvintele izvorându-i direct din inima sfâşiată. Nu mai eşti deloc acelaşi bărbat. Bărbatul acela era un pungaş – un impostor, la fel ca mine. Tu eşti un marchiz. Şi într-o bună zi vei fi duce, în timp ce eu nu voi fi niciodată altceva decât fiica bastardă a unei actriţe. Acum tu ai doi taţi. Eu nu am avut nici măcar unul!

Connor îi dădu drumul şi făcu un pas în spate ca să lase puţin spaţiu între ei. Pamela îl privi cu băgare de seamă, intrigată de capitularea lui rapidă şi de strălucirea primejdioasă pe care i-o citi în ochi.

El îşi încrucişă braţele la piept, acea mişcare scoţându-i în evidenţă aroganţa naturală pe care ea i-o remarcase încă de la prima lor întâlnire.

— Dacă nu te mai consideri suficient de bună ca să-mi fii mireasă, atunci îmi poţi fi amantă. Privirea lui cenuşie coborî alene pe trupul ei, apoi urcă din nou, pârjolind tot pe unde trecea. Ai dovedit deja că ai talentul de a mă mulţumi.

Ea suspină, nefiind pregătită pentru o asemenea lovitură.

El ridică un umăr, nepăsător.

— Nu ar trebui să te arăţi atât de surprinsă. Nu ar fi ceva nemaiauzit ca fiica unei actriţe să încălzească patul unui marchiz. Voi avea destule resurse ca să vă întreţin pe tine şi pe Sophie. Pot cumpăra o casă modestă pe undeva, câteva bijuterii frumoase, poate chiar şi un căţeluş care să te ajute să-ţi treacă timpul mai repede când eu voi fi prea

ocupat cu îndatoririle mele – sau cu soţia mea, ca să mai fac vreo vizită prin patul tău.

Ea îşi ridică bărbia.

— Şi ce anume ai aştepta să ofer eu în schimbul privilegiului de a deveni amanta ta?

— Orice aş vrea. Se aplecă şi îşi apropie mai mult gura de urechea ei, şoapta lui răguşită trezind un fior de dorinţă în sufletul ei. Oricând aş vrea.

— Prea bine, răspunse ea rece. Accept oferta ta. Nu aş fi putut deveni mireasa ta în această noapte, însă nimic nu mă opreşte să-ţi devin amantă.

El îşi îndreptă spatele, trăsăturile rămânându-i atât de nemişcate încât s-ar fi putut spune că erau dăltuite în granit.

— Chiar aşa?

— Bineînţeles. Tot ceea ce trebuie să faci este să-mi spui ce anume te mulţumeşte. Îşi lăsă capul pe spate, râzând aspru, răguşit. Nu-ţi face griji! Ştiu cum să joc rolul de stricată. Am văzut-o pe mama făcând-o destul de des – atât pe scenă, cât şi în afara ei. Să mă întind pe pat şi să îmi ridic fustele? Sau să mă aplec pe canapea?

— Opreşte-te! mârâi Connor.

— Ai prefera să mă iei pe la spate? Îi aruncă o privire provocatoare. Sau în genunchi?

— Opreşte-te, Pamela! Acum!

— Nu încercam decât să te mulţumesc.

El îi cuprinse faţa în palme, cu privirea la fel de tăioasă ca şi vocea.

— Dacă vrei să mă mulţumeşti, fetiţo, atunci încetează cu toate prostiile astea şi căsătoreşte-te cu mine!

Tandreţea pătimaşă a lui Connor era mult mai greu de îndurat decât cruzimea sau batjocura lui. Pamela îşi plecă fruntea, nevrând ca el să vadă lacrimile ce îi înceţoşau privirea.

— Mă tem că nu pot face asta, milord. Nu îmi rămâne decât să vă eliberez de orice promisiune pe care mi-aţi făcut-o înainte să aflăm toate detaliile naşterii domniei voastre, de orice obligaţie ce v-ar opri să vă primiţi titlul,

precum şi toate privilegiile şi datoriile care îl însoţesc, inclusiv aceea de a vă găsi o mireasă potrivită şi de a vă zămisli un moştenitor.

Când Connor îşi retrase mâinile de pe chipul ei, nu mai putu face nimic ca să-şi oprească lacrimile ce începură să îi şiroiască pe obraji.

Râsul lui se auzi scurt şi nemilos.

— Ăsta a fost planul nostru de la început, nu-i aşa? Ca tu să ceri anularea logodnei noastre şi să îmi frângi inima. Sunt sigur că voi face o figură destul de tragică în ochii societăţii. Probabil că se vor ivi nenumărate femei milostive, dornice să mă consoleze.

Vorbele lui i se înfipseră ca nişte pumnale în inimă, dar Pamela ştia că nu avea niciun drept să îl dojenească. Acum nu mai era crud, ci doar sincer.

— Încă mai ai dreptul la recompensă, să ştii, adăugă el.

Ea trase aer în piept, cutremurându-se, forţându-se să îşi ridice capul şi să îi susţină privirea.

— Nu o vreau.

Ochii lui erau la fel de argintii şi de îndepărtaţi ca luna.

— Poate că nu o vrei, dar Sophie o merită. De ce nu o consideri pur şi simplu plata pentru serviciile oferite?

Când Connor se întoarse şi ieşi din cameră, închizând încet uşa în urma lui, ea se prăbuşi în genunchi, lângă canapea, ascunzându-şi faţa în perne ca să-şi înăbuşe suspinele.

*

Pamela plânsese vreme îndelungată când îşi dădu seama, în sfârşit, că o mângâia cineva blând pe păr. Ridică brusc capul, inima bătându-i mai repede, însufleţită de o speranţă sălbatică şi nemeritată.

Sophie stătea cuibărită pe canapea lângă locul unde ea îşi sprijinise fruntea, cu buclele aurii ciufulite şi cu ochii umflaţi de somn.

Sora ei îi atinse cu o mână obrazul umed de lacrimi.

— Dar ce s-a întâmplat, Pammie? Nu te-am mai văzut niciodată plângând aşa. Nici măcar când a murit *maman.*

— Nu am putut, mărturisi Pamela printre sughiţuri. A trebuit să fiu puternică pentru tine.

— Gata, gata, dragă! îngână încet Sophie, mângâind-o încă o dată blând pe păr. Ce-ar fi să mă laşi pe mine să fiu puternică pentru o vreme?

Cu toate că ar fi pus rămăşag că nu mai avea nicio lacrimă de vărsat, compasiunea surorii ei îi deschise un nou dig. Întreaga poveste i se revărsă atunci din suflet – printre suspine, icnete, sughiţuri şi câteva pauze scurte în care suflă cu zgomot în batista uzată pe care Sophie i-o duse la nas.

Când termină, ochii aproape că nu i se mai puteau deschide de umflaţi ce erau, iar ea era atât de obosită după plâns, încât nu îşi mai putea ridica fruntea din poala surorii ei.

— Stai să văd dacă am înţeles bine, şopti Sophie, trecându-şi uşor degetele prin părul ciufulit al Pamelei. Atât timp cât Connor a fost un pungaş periculos, cu un preţ pus pe capul său, şi care ar fi fost foarte probabil să vă ducă pe amândoi la spânzurătoare înainte să se termine toate astea, erai dispusă să te măriţi cu el. Dar acum, când ai descoperit că este un nobil nemaipomenit de bogat, care îţi poate oferi tot ce ai visat tu vreodată, l-ai aruncat deoparte ca pe o gheată veche.

Fără să îşi ridice capul, Pamela făcu un semn scurt de aprobare, apoi clătină din cap, apoi aprobă din nou.

— Şi totul fiindcă eşti atât de enervant de nobilă şi de altruistă încât eşti hotărâtă să îţi arunci la gunoi fericirea – şi pe a lui, doar ca să dovedeşti asta.

Pamela îşi ridică încet capul ca să se uite la sora ei.

Sophie strâmbă din năsucul cârn spre ea.

— Nu înţelegi, Pamela? Connor este cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat vreodată. Te face lacomă. Şi egoistă. Şi dispusă să faci orice este nevoie ca să obţii ceea ce îţi doreşti. Şi, dacă e să mă iau după zgomotele ce s-au tot

auzit pe sub uşa mea în fiecare noapte din ultima săptămână, aş spune că tot ceea ce îţi doreşti tu este el.

— Bineînţeles că îl doresc pe el! Mi-l doresc mai mult decât viaţa însăşi! Dar nu prea sunt bună de ducesă.

— O, te rog! Este clar că bărbatul ăsta te adoră. Nu îi pasă dacă eşti o prinţesă sau o lăptăreasă. Şi, în plus, adăugă ea cu fermitate, dacă tu nu te măriţi cu el, o voi face eu. Un mic zâmbet răzbunător îi înflori pe buze. Şi ce mai învăţătură de minte ar fi asta pentru mizerabilul ăla de văr al lui!

Se ridică, întinzându-se şi căscând ca o pisicuţă graţioasă, şi porni înapoi spre garderobă.

— Dacă reuşeşti să îl atragi iarăşi în patul tău după ce-i vei spune ce idioată ai fost, încearcă să nu mai faci zgomot, bine? Am nevoie de somnul meu de frumuseţe.

Când sora ei plecă, Pamela se chinui să se ridice în picioare, cu inima bubuindu-i de fericire. Dintr-odată, se simţea delicios de lacomă. Şi nemaipomenit de egoistă. Şi dispusă să facă orice ar fi fost nevoie, indiferent cât de greşit sau de neruşinat, pentru a obţine ceea ce-şi dorea. Şi ceea ce-şi dorea era Connor. În braţele ei. În patul ei. Şi în viaţa ei, pentru toate zilele şi nopţile care îi mai rămăseseră.

Porni spre uşă, apoi încremeni, scoţând un ţipăt cumplit când ajunse faţă în faţă cu propria reflexie din oglinda înrămată.

*

Connor simţise cumva că nu avea să găsească sala de bal pustie, însă ajunse acolo oricum, traversând porţiunile succesive de lumină şi umbră, până când se opri în faţa portretului ducesei elegante şi tinere pe care el nu o cunoscuse decât sub numele de „mamă”.

Ducele nu privea în sus, la portret, ci în jos, la medalionul deschis pe care îl ţinea în palmă.

— Îmi doresc să o fi cunoscut pe această femeie, rosti el uşor. Pare atât de împăcată! De parcă ar fi încetat, în

sfârşit, să se mai lupte pentru toate lucrurile pe care nu le-ar fi putut avea niciodată.

— Precum fidelitatea ta?

Ducele trânti capacul medalionului.

— Probabil că a plătit-o pe cotoroanţa aia bătrână din Strathspey ca să spună tuturor că era moartă. Era o fată isteaţă. Un zâmbet plin de dor îi arcui buzele. Prea isteaţă pentru cei ca mine. La urma urmei, ce altă soluţie mai bună ar fi avut ca să dispară şi să te protejeze decât să îşi creeze o altă viaţă? Cu un alt nume. O altă familie. Un alt bărbat…

— Un bărbat bun, îl asigură Connor. Au avut o fiică. Pe sora mea, Catriona.

Ducele îi aruncă o privire piezişă.

— Aşadar, a fost fericită? Cu adevărat fericită?

Connor înclină din cap.

— Arareori am văzut-o fără un cântec sau un zâmbet pe buze.

— Mă bucur pentru asta. Am vrut să fie fericită. Îmi pare rău numai pentru că nu eu am fost bărbatul care să poată… Ducele se opri, mângâind blând capacul medalionului cu degetul mare. Ştii, chiar m-a iubit. Cândva.

— Bineînţeles că te-a iubit. Dacă nu te-ar fi iubit, nu ai fi putut să îi frângi inima.

— Ea a… murit uşor?

Connor îşi închise strâns ochii pentru o clipă, văzând acel ultim zâmbet îndurerat pe care mama lui i-l oferise bărbatului pe care îl iubea, auzind în minte ecoul îndepărtat al unei detunături de pistol.

— Ea aşa ar spune. Şi, până la urmă, cred că asta este tot ce contează.

Cei doi bărbaţi îşi ridicară privirea spre încântătoarea tânără din portret care dăduse sens vieţii amândurora – mai întâi cu prezenţa ei, apoi prin absenţă.

Connor fu cel care întrerupse în cele din urmă tăcerea.

— Ar trebui să fii amuzat. Se dovedeşte că, până la urmă, sunt fiul tatălui meu. Pamela mă părăseşte.

Chipul contelui se umbri de o mâhnire sinceră.

— O, nu, băiete! Nu trebuie să o laşi să facă asta!

— Şi cum să o opresc? Connor îşi trecu o mână prin păr, supărarea ieşindu-i, în sfârşit, la suprafaţă sub forma unui blestem amar. Dacă am fi fost în Scoţia, aş fi putut să o răpesc şi să o oblig să se mărite cu mine sub ameninţarea armei, apoi aş fi înlănţuit-o de patul meu până când aş fi convins-o că locul ei era acolo. Dar ce dracu' să fac aici, printre voi, oameni *civilizaţi*? Să o înspăimânt? Să o ameninţ că o voi da în judecată pentru că a încălcat contractul de logodnă?

Ducele prinse ambele braţe ale scaunului şi se ridică încet în picioare. Connor îl privi uimit cum făcu un pas nesigur spre el, apoi încă unul, apropiindu-se destul de mult încât să îi pună ferm o mână pe umăr.

Ochii căprui, pătrunzători, ai bătrânului străluceau de emoţie.

— Nu face aceeaşi greşeală pe care am făcut-o eu, fiule! Nu lăsa mândria să-ţi stea în cale. Nu o înspăimânta. Nu o ameninţa. Iubeşte-o! Pur şi simplu iubeşte-o!

*

Pamela se aşeză pe taburetul din faţa măsuţei de toaletă, bombănind şi acoperindu-şi cu frenezie nasul cu pudră de orez, folosind un pămătuf din blană de iepure. Nu fusese niciodată genul care să plângă frumos, ca Sophie, şi, în urma crizei de plâns, i se umflase şi i se pătase faţa.

Încercă să îşi împrospăteze chipul timp de aproape o jumătate de oră, fără rezultate mulţumitoare. Se lăsă pe spate oftând, aruncând pămătuful de iepure înapoi în tăviţa cu pudră. Pur şi simplu nu avea ce face. Dacă scoţianul avea să o iubească, trebuia să se obişnuiască să o iubească chiar şi atunci când arăta ca un homar cu ochii umflaţi.

Cu puţin noroc, poate că el îşi stinsese deja lumânările din dormitor. Îşi înăbuşi un fior plăcut de nerăbdare, zâmbind când îşi închipui cât de surprins avea să fie să o vadă strecurându-se în camera şi în patul lui. Nu putea decât să spere că nu avea să o împuşte. Deşi, dat

fiind că se purtase ca o mare neroadă mai devreme, probabil că nu l-ar fi învinovăţit dacă ar fi făcut-o.

Tocmai se ridica de pe taburet când auzi un zgomot straniu, ca un ţipăt de bufniţă, răsunând din spatele ei. Inima îi tresăltă de bucurie când îşi dădu seama că zgomotul se auzea de la fereastră.

Ar fi trebuit să ştie că un scoţian încăpăţânat cum era Connor nu se dădea bătut atât de uşor. Mai ales în faţa unei fetişcane din Anglia la fel de încăpăţânate.

Zbură spre fereastră ca să o descuie şi trase de cercevea cu mâini nerăbdătoare.

— Vino aici în clipa asta, scoţian prostănac, înainte să te vadă vreun valet şi să-mi strici reputaţia! Bineînţeles că reputaţia mea este oricum făcută ţăndări, după ce jumătate din Londra m-a văzut târâtă în lanţuri, aşa că ai putea la fel de bine să sfârşeşti transformarea mea într-o paria a societăţii.

Se depărtă de fereastră, zâmbind larg, cu nerăbdare, când o siluetă înveşmântată complet în negru sări peste pervaz.

Însă când acea siluetă se ridică, zâmbetul ei păli. Intrusul era cu mai bine de treizeci de centimetri mai scund decât Connor. Şi mătăhălos – lat atât în umeri, cât şi în şolduri. Purta o mască diformă din pânză aspră de sac, ce îi acoperea tot capul, cu nişte tăieturi zdrenţuite în dreptul ochilor.

Se năpusti asupra ei, acoperindu-i brutal gura cu o mână şi înăbuşindu-i ţipătul înainte ca până şi Sophie să îl poată auzi.

*

Connor stătea în faţa uşii Pamelei, privind în jos neîncrezător la bulbul de cristal al clanţei din mâna lui. Îl mai răsuci o dată, încercându-l, apoi îl scuturã cu putere. Nu se întâmplă nimic. De această dată, mica vulpe încăpăţânată nu numai că încuiase fereastra, ci şi uşa.

Connor se sprijini cu palmele de uşă, oftând. Când îi

oferise sfatul său înţelept, ducele ar fi putut să îl prevină că avea să ajungă să implore în faţa unei uşi închise. Bătrânul avea probabil multă experienţă la asta.

— Pamela? întrebă el blând, încercând să vorbească în şoaptă ca să nu-l audă toţi servitorii curioşi din casă. Ştiu că mă auzi, aşa că nu are rost să te prefaci că nu.

Vorbele îi fură întâmpinate de tăcere.

— Ştiu că ţi-a intrat cumva în capul ăla frumos că nu eşti destul de bună pentru cei ca mine. Dar adevărul este că eu nu merit nici măcar să-ţi lustruiesc ghetele. Faptul că m-am născut nobil nu mă face un bărbat nobil. Poţi să mă numeşti „milord” cât vrei, dar sunt încă acelaşi scoţian hoţ şi lipsit de importanţă din Ţinutul Muntos, care ţi-a furat pantalonaşii. Nu voi fi niciodată demn de o femeie ca tine, însă, dacă mă vei lăsa, mi-ar plăcea să-mi petrec restul zilelor străduindu-mă să fiu.

Amintindu-şi îndemnul ducelui de a nu lăsa mândria să-i stea în cale, îşi sprijini fruntea de uşă.

— Eu nu sunt tatăl meu. Te iubesc, fetiţo, şi nu am nici cea mai mică intenţie să îmi petrec restul vieţii gândindu-mă că am fost atât de prost încât să te pierd.

Îşi ţinu răsuflarea şi ascultă, dar nu auzi nici cel mai mic sunet venind din cameră. Îşi ridică fruntea şi se încruntă la uşă. Nu ar fi crezut niciodată că Pamela era atât de lipsită de inimă.

Îşi dădu seama că începea să se înfurie.

— La naiba cu toate, femeie, sunt marchiz şi voi fi duce într-o bună zi! Asta este casa *mea* şi îţi poruncesc să deschizi imediat uşa asta şi să te măriţi dracului cu mine!

Ajungând la limita răbdării sale destul de limitate, Connor ridică piciorul şi deschise uşa dintr-o singură lovitură, izbind-o de perete şi distrugându-i balamalele.

Încăperea era pustie. Preţ de o clipă îngrozitoare, Connor crezu că Pamela plecase deja. Dar cufărul ei zăcea încă deschis pe podea; patul era încă plin cu rochii şi pantofi. Înainte să se avânte ca o furtună spre garderobă ca să ceară nişte explicaţii de la sora ei, uşa acesteia se deschise brusc.

O Sophie cu ochii mijiţi de somn îşi înnoda cordonul halatului cu mişcări repezite şi mânioase.

— Doar dacă voi două, turturelelor, aveţi lucruri mai bune de făcut decât să dormiţi, asta nu înseamnă că noi, restul, biete suflete singure, nu trebuie să…

Se opri când îl văzu pe Connor stând acolo de unul singur. O încruntătură de uimire îi apăru pe frunte.

— Unde-i Pamela?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, răspunse el sumbru. Uşa ei era încuiată. Din interior.

Sophie îşi ridică privirea la el, o adiere blândă ciufulindu-i părul.

Connor se întoarse încet, un fior rău-prevestitor coborându-i pe şira spinării. Fereastra ce fusese ferecată cu atâta grijă mai devreme era larg deschisă.

Capitolul 28

Când deschise ochii şi o văzu pe Sophie stând deasupra lui ca un înger celest înveşmântat într-o rochie albă de borangic, Crispin ştiu că încă visa. Ochii ei albaştri erau întrebători şi o strălucire blândă îi înconjura ca o aură buclele scurte şi bălaie.

Zâmbind somnoros, se întinse să o tragă în braţele lui, nerăbdător să meargă oriunde l-ar fi purtat acel vis.

O pereche de mâini dure îl înşfăcă din pat şi îl trânti de cel mai apropiat perete. Chipul vărului său i se contură în faţa ochilor, trăsăturile aspre ale acestuia formând linii necruţătoare.

— Unde este ea?

Crispin clipi îngrozit, încercând să îşi dea seama cum de visul lui frumos se putuse transforma într-un coşmar cu o asemenea viteză uluitoare. Era încă pe jumătate ameţit de somn şi din cauza întregii cantităţi de şampanie pe care o băuse după ce Sophie îl înecase cu acea licoare. La puţin timp după ce fata ieşise ca o furtună din sala de bal,

părăsise şi el încăperea, cu câte o sticlă plină în fiecare mână. Le venise repede de hac în solariu, apoi se împleticise până în camera lui şi se prăbuşise pe pat îmbrăcat.

Încă nu era capabil să îşi formeze un gând coerent, darămite un cuvânt, când Connor îl lovi de perete a doua oară, provocându-i o şi mai mare durere de cap decât cea pe care o simţea deja.

— Unde este ea?

Crispin îi aruncă lui Sophie o privire încurcată.

— Păi, este chiar aici, lângă tine. Nu o vezi?

— Nu mă refer la Sophie, mârâi Connor. Mă refer la Pamela. Unde dracu' este?

— De unde dracu' să ştiu? Este logodnica *ta,* nu-i aşa?

Coşmarul lui Crispin deveni şi mai negru când o siluetă masivă se desprinse din umbre. Purta o cămaşă de noapte lungă şi o scufie cu ciucuri. Nişte plete arămii îi ieşeau de sub scufie ca o hoardă fremătătoare de şerpi ai Meduzei. Un dinte din aur îi sclipea printre dinţii din faţă.

Îi aruncă lui Crispin o privire piezişă, trosnindu-şi încheieturile groase ale degetelor de parcă şi-ar fi dorit să fi fost spinarea englezului.

— Lăsaţi-mă zece minute singur cu flăcăul şi-o să-l fac să vorbească!

Consternat din nou, Crispin se apucă de partea din faţă a cămăşii lui Connor.

— Ăla nu este valetul tău?

Sophie oftă îmbufnată.

— Voi doi sunteţi fără de speranţă. Ce-ar fi să mă laşi pe mine să vorbesc cu el?

Se văzu obligată să se aplece pe sub braţul lui Connor când acesta refuză să-şi slăbească strânsoarea de pe lavaliera lui Crispin. În ciuda privirii lui turmentate, Crispin nu întâmpină nicio greutate să se concentreze asupra chipului ei încântător.

— Sora mea, Pamela, lipseşte, spuse ea, pronunţând fiecare cuvânt de parcă ar fi vorbit cu un copil. Avem motive întemeiate să credem că se poate să fi fost luată

împotriva voinţei ei.

— Sora ta? A-ha! Ştiam că nu eşti servitoarea ei!

— Da, mă tem că aceea a fost o minciună sfruntată. Acum, noi speram ca tu – sau poate mama ta – să ai unele informaţii despre soarta ei. Din păcate, nu îi putem pune întrebări mamei tale pentru că patul ei este gol.

Lui Crispin îi scăpă un chicotit neajutorat când şi-i închipui dând buzna în iatacul mamei lui şi bruscând-o în felul acela.

Connor îl scutură până când începură să-i clănţăne dinţii, obligând-o pe Sophie să se retragă în grabă.

— Dacă nu ne poţi spune unde o găsim pe Pamela, ţi-aş sugera răspicat să ne spui unde o găsim pe mama ta.

Crispin se înecă de râs.

— Probabil este pe undeva pe afară, strângând ochi de şopârle sau jupuind nişte pisicuţe ca să-şi facă o pereche nouă de mănuşi.

Mârâind în barbă, Connor îl ridică de la pământ. Preţ de o clipă ameţitoare, Crispin se temu că avea să fie aruncat prin cea mai apropiată fereastră – fără să se bucure de concesia de a-i fi deschisă mai întâi. Însă Connor îl aruncă, pur şi simplu, înapoi pe pat, apoi îşi trecu o mână prin păr, dezgustat.

Visul lui Crispin deveni şi mai straniu când un valet cu răsuflarea tăiată, îmbrăcat în livrea, se năpusti în cameră.

— Aici eraţi, milord! rosti acesta, schiţându-i lui Connor o plecăciune pripită. V-am căutat pe tot domeniul. Misiva aceasta tocmai a sosit. Bărbatul care a adus-o a spus că este urgentă – că este o chestiune de viaţă şi de moarte.

Connor smulse bucata împăturită de pergament din mâna servitorului. În timp ce el citea repede rândurile mâzgălite pe hârtie, valetul se uită la mica lor adunare ciudată cu o oarecare nerăbdare. Valetul lui Connor îi făcu semn cu ochiul, ceea ce păru să îi sporească nervozitatea.

Sophie se ridică pe vârfuri ca să privească peste umărul lui Connor, încruntându-şi fruntea frumoasă.

— Cunosc adresa asta. Este Teatrul Coroanei de pe

Drury Lane. Cel în care a murit *maman.*

Neluând în seamă împotrivirea dureroasă a capului său, Crispin se ridică în capul oaselor pe pat.

— Şi eu cunosc adresa aia la fel de bine. Am dus-o pe mama acolo o dată, ca să o poată vedea pe Marianne Darby pe scenă. După aceea, mama s-a întâlnit de câteva ori cu ea, să ia ceaiul împreună. Cred că ultima dată a văzut-o chiar în ziua în care a murit.

Crispin îşi încheie ciripitul vesel şi descoperi că toţi se uitau la el de parcă i-ar fi crescut un al doilea cap, la fel de umflat de durere ca primul.

*

Chiar şi după atâtea luni, mirosul de cărbuni şi de dărâmături se mai simţea încă în aer. Connor păşi peste o grindă putredă, nevenindu-i să creadă că o asemenea ruină fusese odată un teatru prosper. Acoperişul se prăbuşise în flăcările ce mistuiseră clădirea, lăsând în urma lui trei ziduri înalte deschise spre cer.

Curând aveau să apară zorii, dar, judecând după culoarea neagră a norilor ce stăruiau deasupra teatrului, nu aveau să aducă cu ei raze de soare, ci ploaie.

Connor ocoli o coloană înnegrită şi se trezi privind în găvanele goale ale unui heruvim din ghips, luciul lui odinioară aurit fiind acum umflat şi cojit.

Din spatele lui, Brodie fluieră pe un ton jos.

— Dacă a existat vreodat' un loc propice pentru stafii, flăcăiaş, atunci ăsta este!

Connor aruncă o privire în spate, la fata cu chipul ascuns sub gluga unei pelerine, care îşi croia cu graţie drum în urma lor, ştiind că ea avea mai multe motive decât ei să se teamă de stafiile care ar fi putut bântui acel loc. O luase pe Sophie cu el în ciuda tuturor instinctelor sale. În biletul pe care îl primise fusese avertizat că viaţa Pamelei ar fi fost curmată dacă îi anunţa pe duce sau autorităţile de lipsa ei, iar Sophie îi ameninţase că avea să işte ditamai scandalul dacă era lăsată în urmă. Nu putea decât să se

roage ca Pamela să mai aibă şansa de a ţipa la el pentru că se lăsase păcălit de o asemenea fată răsfăţată şi vicleană.

În stânga lor se auzi ecoul unor paşi. Connor se răsuci pe călcâie, scoţându-şi pistolul.

Crispin se desprinse încet din ceaţa dimineţii ce se strecura printre grinzile rupte ale galeriilor prăbuşite. Îşi ridică mâinile în aer, arătând cât se poate de treaz.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Connor fără să-şi coboare pistolul.

— Vreau să ajut. Este mama mea. S-ar putea să mă înţeleg cu ea.

Când Connor îşi ridică o sprânceană, neîncrezător, adăugă: Există un început pentru toate.

— Eşti înarmat?

Crispin înclină din cap, deschizându-şi haina ca să le arate o spadă şi două pistoale de duel.

Sophie pufni.

— Ce? A rămas zarzavagiul fără verze stricate?

Fără să-l ia în seamă pe Connor şi ameninţarea pistolului său încărcat, Crispin îşi coborî mâinile şi o privi lung.

— Aşadar eşti dispusă să treci cu vederea faptul că se prea poate ca mama mea să o fi ars de vie pe mama ta în patul ei, însă nu vrei să mă laşi să uit afurisita aia de gulie, nu-i aşa?

— A fost o *roşie.*

Încrucişându-şi mâinile la piept, Sophie îi întoarse spatele, cu umerii zvelţi cât se poate de drepţi.

Connor îşi vârî pistolul înapoi în centură, oftând.

— Poţi rămâne. Dar mă aştept să faci ce-ţi voi spune. Făcu un gest cu capul spre Sophie. Şi dacă-mi stai în drum, o voi lăsa pe ea să te împuşte.

Crispin făcu un gest aprobator din cap, sumbru, apoi porni după ei. Când încercă să o ajute pe Sophie să treacă peste o scândură făcută ţăndări, ea îşi trase cotul ca să nu o poată atinge.

Pe măsură ce se aventurau mai adânc în inima înnegrită a teatrului, calculându-şi fiecare pas de parcă ar fi

fost ultimul, Connor începea să îşi simtă propria inimă bătând într-un ritm dureros. De când îşi văzuse părinţii murind, nu se mai temuse pentru propria persoană – nici măcar atunci când călăul îi trecuse peste cap acel laţ nemaipomenit de bine înnodat. Indiferent de cât de disperată ar fi fost situaţia, mâinile lui fuseseră întotdeauna liniştite, ţinta îi fusese mereu sigură. Dar acum se afla în joc ceva mult mai preţios. Ceva ce el preţuia mult mai mult decât propria viaţă irosită.

Se apropiau de partea din faţă a teatrului când Sophie icni de parcă tocmai zărise umbra mamei ei moarte. Connor şi Brodie îşi scoaseră instinctiv pistoalele.

Însă nu o vedenie se materializă pe scena din faţa lor, ci Lady Astrid. Nu mai semăna defel cu o lady perfectă. Părul îi era la fel de sălbatic ca privirea, iar rochia albă îi era şifonată şi pătată. Connor nu reuşi decât să se roage ca petele să fi fost de funingine, nu de sânge.

— Lady Astrid, spuse el cu răceală. Sau, mai bine, Lady Macbeth?

Ea îşi înălţă bărbia şi îi dărui un zâmbet aproape frivol.

— Cred că Shakespeare a fost cel care a spus: „Lumea întreagă e o scenă, / Toţi bărbaţii şi femeile, doar nişte actori”[14]. Cred că asta vă include şi pe tine, şi pe târfa ta mică şi frumoasă.

Degetele lui se încleştară pe trăgaci.

— Unde este logodnica mea?

Ea făcu semn cu un deget palid spre intrarea din partea stângă şi un bărbat mătăhălos, care purta o mască diformă din pânză aspră de sac, urcă şchiopătând pe scenă, împingând-o pe Pamela în faţa lui. Fata avea mâinile legate la spate şi o lavalieră bărbătească fusese folosită ca să-i acopere buzele frumoase. Când Connor observă urma urâtă ce îi marca obrazul alb ca laptele, cu greu reuşi să se abţină să nu îi împuşte mortal pe Lady Astrid şi pe pajul ei, chiar în acel moment.

---

14 Replică din piesa de teatru *Cum vă place,* actul II, scena 7, de William Shakespeare (1599), traducere de I. Ieronim (n.tr.)

Dar nu putea risca, deoarece acela care o răpise pe Pamela îşi ţinea braţul gros sub sânii ei şi gura pistolului lipită de carnea fragedă de sub bărbia ei. Era un pistol delicat cu un singur foc, aproape identic cu cel pe care îl folosise Pamela ca să-l ia prizonier. După licărirea îngrozită din ochii ei, acela nu era de jucărie.

Connor se aşteptase ca ochii ei să se aprindă de speranţă la vederea lui, în schimb se întunecaseră de spaimă. Clătina din cap cu disperare, gemând prin căluş.

Crispin ieşi din umbre, cu pistolul ridicat şi chipul transfigurat de repulsie.

— Ce-ai mai făcut acum, mamă?

Lady Astrid păru surprinsă pentru o clipă să-şi vadă fiul, dar îşi reveni repede.

— Ceea ce a trebuit să fac întotdeauna, dragul meu băiat. Îţi păzesc interesele.

— Interesele mele? Sau ale tale? Ştii al naibii de bine că eu nu am dat niciodată nici doi bani pe titlul unchiului sau pe averea lui. Le-aş fi schimbat bucuros pe amândouă cu o mângâiere încurajatoare pe cap, din când în când.

Buzele ei se curbară într-un rânjet.

— Atunci, eşti la fel de nătărău ca tatăl tău, nu-i aşa? Nu avea niciun dram de voinţă în el. Dar îi curgea o grămadă de coniac prin vene, nu? M-am tot întrebat dacă nu cumva l-a făcut să ardă mai repede când i-am lăsat ţigara aia aprinsă în pat.

Sophie păli, însă Crispin nici nu clipi. Lui Connor îi deveni clar în acel moment că vărul lui ascunsese secretul teribil al mamei sale cea mai mare parte din anii copilăriei. Că ea trebuia să îl fi convins cumva pe tânărul băiat pietrificat de durere că era nevoit să păstreze tăcerea, fiindcă ea făcuse totul pentru el. Că el era vinovat de moartea tatălui său.

Sophie se apropie de Crispin, întinzând mâna şi atingându-l uşor pe braţ când el îşi ridică privirea spre mama lui şi spuse blând:

— Chiar şi când eram doar un copil, nu am ştiut niciodată dacă să mă rog să nu fii nebună, sau să sper că

eşti.

— Vom avea destul timp ca să ne dăm seama dacă locul ei este la nebuni sau la Newgate *după* ce o eliberează pe Pamela, spuse Connor tăios. Ce vrei de la mine? o întrebă el.

Vocea lui Lady Astrid se auzi ameninţător de calmă.

— Eşti un scoţian din Ţinutul Muntos. Ar trebui să înţelegi ce înseamnă un schimb. Ecuaţia este simplă. Viaţa ei pentru a ta.

Connor pufni.

— Ce-o să faci, femeie? O să mă împuşti de moarte în faţa tuturor acestor martori, inclusiv a propriului tău fiu? Nu prea este stilul tău, nu-i aşa? De obicei nu-ţi place să-ţi murdăreşti mâinile albe precum crinii.

— Nici nu va trebui.

Pamela începu să se lupte cu şi mai multă frenezie, ochii ei plini de lacrimi implorându-l în tăcere.

— Ştiu cât de perfide pot fi autorităţile din Londra, mai ales când se află la degetul mic al unui bărbat ca fratele meu, continuă Lady Astrid. Luând în considerare că în această noapte lucrurile ar fi putut să nu iasă aşa cum am plănuit, mi-am permis libertatea de a lua legătura cu un vechi prieten de familie – un bărbat care a respectat întotdeauna litera legii şi responsabilitatea pe care Coroana a pus-o pe umerii lui.

Mâna lui Connor se încordă pe pistol când douăzeci şi patru de soldaţi englezi apărură dintre ruine, cu muschetele armate. Imediat, el şi tovarăşii lui se văzură înconjuraţi din toate părţile de acele odioase „haine roşii”. Soldaţii rupseră rândurile numai cât să îl lase să treacă pe comandantul lor.

— Sunt sigură că ţi-l aminteşti pe colonelul Munroe, zise Lady Astrid de parcă i-ar fi prezentat pe cei doi la un ceai. Din câte am înţeles, i-ai făcut o oarecare impresie la ultima voastră întâlnire.

Când îl privi pe ofiţerul care nu-şi mai încăpea în piele de bucurie, Connor îşi aminti cum stătuse pe o pajişte scăldată de razele soarelui, cu Pamela alături. Îşi aminti cum ea îl sfidase cu îndrăzneală pe colonel şi îl apărase pe

el cu pasiune, deşi nu făcuse nimic pentru a o merita.

Colonelul îşi împreună mâinile la spate, adoptând poziţia lui obişnuită, cu picioarele depărtate.

— Trebuie să spun că îmi face o adevărată plăcere să te văd din nou.

Connor îşi dezveli dinţii spre bărbat.

— Mă tem că nu pot spune acelaşi lucru.

Lady Astrid se uită la amândoi.

— Colonelul Munroe a binevoit să fie de acord să te conducă înapoi în Scoţia, unde vei fi judecat pentru numeroasele tale crime.

Brodie mârâi în barbă.

— Şi dacă aş fi în locul tău, adăugă ea, nu m-aş aştepta ca fratele meu să te salveze. Nici măcar braţul *lui* nu poate ajunge tocmai până în Scoţia. Dar nu-ţi face griji – mă voi asigura că mica ta stricată va primi recompensa ce i-a fost promisă. Sunt sigură că şi-a câştigat fiecare bănuţ stând pe spate.

Connor se întoarse într-un cerc larg, măturându-i cu privirea şi cu gura pistolului său pe soldaţii în haine roşii, cu ochi de oţel, care îi înconjurau – cântărindu-şi opţiunile, cântărindu-şi şansele.

— O, n-ai decât să te lupţi, dacă vrei! îl asigură Astrid, fluturând nepăsătoare din mână. Dar ar trebui să îţi reamintesc cât de uşor ar fi ca biata ta logodnică să ajungă în bătaia gloanţelor.

Connor înţelese că nu avea să ajungă în bătaia gloanţelor. Ci doar că pajul lui Lady Astrid avea să apese pe trăgaciul pistolului şi să îi zboare Pamelei capul curajos şi frumos de pe umeri.

Când privirea i se întoarse la Pamela, Munroe nu mai exista. Nici „hainele roşii”. Nici Lady Astrid. Nu mai existau decât ei doi.

Connor îi zâmbi la fel cum mama lui îi zâmbise lui Davey Kincaid cu o clipă înainte să apese pe trăgaciul ce îi curmase viaţa. Din toată inima, din tot sufletul şi cu speranţa că într-o bună zi aveau să fie din nou împreună – dacă nu în acea viaţă, atunci în următoarea.

Pamela strigă, sunetele înăbuşindu-i-se în gâtlej, lacrimile şiroindu-i pe obraji şi udându-i căluşul. Clătină din cap şi se zbătu în strânsoarea celui ce o ţinea prizonieră, implorându-l în tăcere pe Connor să nu facă ceea ce era pe cale să facă.

El îi auzi pe Brodie mârâind şi pe Sophie oftând când îşi lăsă deoparte pistolul şi ridică încet mâinile. „Hainele roşii" îl împresurară, ducându-i braţele puternice la spate şi prinzându-i-le în cătuşe.

Nu se mai uită la Pamela, ci îşi aţinti, pur şi simplu, privirea în faţă când îl scoaseră din teatru şi din viaţa ei.

Capitolul 29

Printr-o ceaţă sclipitoare de lacrimi, Catriona Wescott îşi coborî privirea asupra scrisorii pe care o ţinea în mână. Un valet i-o adusese cu numai câteva minute mai devreme, întrerupându-le ei şi soţului ei somnul de care se pregăteau împreună cu cei doi copilaşi ai lor. Copiii încă stăteau cuibăriţi printre păturile din patul matrimonial, după ce adormiseră repede şi, din fericire, nu aveau habar de agitaţia mamei lor.

— Ce este, dragă? întrebă Simon.

Stătea lângă pat, cu ochii verzi întunecaţi de grijă.

Ea ridică privirea la el, nerăbdătoare să-i arate că avea chipul luminat de fericire, nu înnegurat de tristeţe.

— Este de la fratele meu. Este de la Connor. Trăieşte!

Simon se aplecă peste pat, strângând-o cu blândeţe de umăr în timp ce ea rupea sigiliul scrisorii cu mâini tremurătoare. Connor dispăruse din viaţa ei cu mai mult de paisprezece ani în urmă, şi din propria lui viaţă acum mai mult de cinci ani. Îl tot căutase încă de când se întorsese în Ţinutul Muntos al Scoţiei pentru a cere înapoi Castelul Kincaid, însă în van. Membrii clanului care călăriseră alături de el mai bine de zece ani şi care o serveau acum pe ea o preveniseră cu toţii că, dacă Connor Kincaid nu voia să fie

găsit, nu avea să îl găsească.

Sfâşie sigiliul scrisorii cu mâini tremurătoare, lacrimi proaspete înceţoşându-i privirea când văzu scrisul familiar din interior.

Mica mea pisicuţă,

Cum nu am de unde să ştiu dacă ai primit scrisorile pe care ţi le-am tot trimis în anii trecuţi, când nu erai decât o copilă, îmi dau seama că această misivă s-ar putea să te înspăimânte.

Mă vor spânzura pentru crimele mele şi, când eu nu voi mai fi, se vor găsi câte unii care să-ţi spună că am fost un om rău. Dar iată-mă că în scriu cum dragostea unei femei bune m-a schimbat în bine, chiar dacă pentru scurt timp.

De asemenea, s-ar putea să te înspăimânte să afli că am văzut ce femeie ai devenit şi că asta mi-a făcut inima să cânte de mândrie. Spune-i englezului aceluia chipeş al tău că, dacă nu se poartă bine cu tine, mă voi întoarce de dincolo de mormânt ca să-l bântui.

Cât despre cei doi copilaşi frumoşi pe care îi ai, nu-i lăsa niciodată să uite că nu sunt numai Wescott, ci şi Kincaid.

Când eu nu voi mai fi, s-ar putea să afli anumite lucruri şi despre mama, dar tot ceea ce trebuie să-ţi aminteşti este că ai toate motivele să fii mândră de ea. A fost o adevărată lady, în toate sensurile cuvântului, la fel ca tine. Mergi cu Dumnezeu, draga mea pisicuţă! Eu voi rămâne pentru totdeauna...

Fratele tău devotat.
Connor

Catriona îşi ridică ochii îngroziţi spre chipul soţului ei.

— O, Simon, trebuie să facem ceva! Îmi scrie ca să-şi ia rămas-bun. Îl vor spânzura!

*

Când îi prinseră încheieturile în cătuşe şi îl scoaseră din închisoare, Connor îşi miji privirea şi se uită în sus, la silueta implacabilă a furcilor. Îi erau la fel de cunoscute ca un prieten drag sau ca o ibovnică veche. Chiar şi în timpul acelor momente scurte, furate, de fericire pe care o găsise în braţele Pamelei, cumva ştiuse întotdeauna că ele aveau să îl aştepte la capătul drumului.

Acesta era singurul dans ai cărui paşi îi ştia.

Porni în marş între două „haine roşii”, o adiere înmiresmată ciufulindu-i părul. Era o după-amiază minunată din Ţinutul Muntos, cu nori albi şi pufoşi alunecând pe albastrul proaspăt al cerului. Undeva, în depărtare, cânta o ciocârlie, şi mirosul bogat al pinilor scoţieni se simţea pretutindeni.

Connor trase adânc aer în piept, ca să-şi umple plămânii, ştiind că avea să fie una dintre ultimele lui răsuflări. Se încruntă, bântuit de o aromă slabă de liliac ce părea să danseze în vânt. Ultimul lui regret dintr-o viaţă plină de ele era că nu avea să mai miroasă niciodată acel parfum îmbătător din părul Pamelei, că nu avea să mai simtă niciodată gustul buzelor ei dulci.

Nici măcar nu îi spusese vreodată cât de mult o iubea. Îi mărturisise uşii dormitorului ei, dar ceva îi spunea că asta nu prea avea să conteze când totul se va fi terminat.

El şi escorta sa cu feţele împietrite ajunseră la picioarele furcilor mult prea devreme. Privirea lui Connor urcă pe treptele late de lemn şi se opri asupra călăului mascat care îl aştepta pe platformă, cu o răbdare destul de mare, dar nu nesfârşită. Connor închise ochii preţ de o clipă, auzind încă o dată scârţâitul frânghiei de care se legănase trupul tatălui său pe cerul nopţii. Fu nevoit să îi deschidă când unul dintre soldaţi îl îmbrânci cu putere.

Când Connor începu să urce treptele, călăul îşi încrucişă mâinile la piept, vesta lui fără mâneci scoţându-i în evidenţă muşchii de pe braţe într-un mod foarte intimidant.

Aproape ajunsese pe platformă, când auzi un fragment de sporovăială veselă şi un hohot de râs femeiesc. Se întoarse şi văzu rânduri întregi de privitori bine îmbrăcaţi, care se revărsau pe pajiştea ce înconjura furcile, cu umbrele şi coşuri pentru picnic în mâini. Toate femeile purtau bonete, iar bărbaţii purtau pălării care să le apere pielea deschisă la culoare de razele soarelui de după-amiază, rămânând astfel cu faţa în umbră.

Connor pufni. Ar fi trebuit să ştie că englezii aveau să vină ca să-l vadă spânzurat. Din punctul lor de vedere, nu exista distracţie mai mare decât să admire cum i se rupea gâtul unui scoţian atârnat de capătul unei frânghii. Nici măcar vânătoarea de vulpi sau cursele de cai nu se puteau compara cu asta.

Clătină din cap, nevenindu-i să-şi creadă ochilor când începură să-şi întindă păturile pe iarbă şi să se aşeze ca să-şi despacheteze ceaiul de după-amiază. Dacă nu avea norocul să-şi rupă gâtul la prima cădere, aveau să poată savura bucuria nesperată de a-l urmări horcăind, răsucindu-se şi dându-şi duhul în timp ce îşi beau vinul sau ronţăiau vreun biscuit proaspăt copt.

Aruncă o privire spre bărbatul care privea calm cum se desfăşurau lucrurile de la balconul închisorii, ştiind că domnul colonel Munroe ar fi fost încântat să aibă public pentru mica lor farsă. Poate că s-ar fi putut folosi de ocazie ca să obţină o promovare de la superiorii lui.

Soldaţii îl conduseră până la trapă, în timp ce călăul îşi ocupă poziţia lângă pârghie, cu ochii sclipindu-i prin fantele sacului negru ce îi acoperea capul.

Când îi oferiră lui Connor o mască asemănătoare, el clătină din cap. După ce îşi văzuse părinţii murind, doar nu avea să se ascundă de propria moarte. Avea să plece din această viaţă aşa cum o trăise – cu ochii larg deschişi şi aţintiţi asupra promisiunii de libertate a cerului.

Unul dintre soldaţi tocmai îi potrivea laţul pe gât când de dedesubt se auzi un freamăt puternic.

Connor îşi miji ochii în lumina soarelui şi observă o femeie zveltă croindu-şi drum prin marea de spectatori.

Purta o pelerină lungă, neagră, cu glugă, de parcă ar fi fost deja în doliu.

Alergă până la soldaţii opriţi la picioarele platformei şi îl prinse pe unul dintre ei de pieptul hainei purpurii, ridicând vocea până la o notă isterică.

— Trebuie să mă lăsaţi să-l văd! Este fratele meu şi nu l-am mai văzut de aproape cincisprezece ani! Tonul îi deveni un suspin sfâşietor. O, vă rog, trebuie să mă lăsaţi să-mi iau rămas-bun!

Connor simţi că i se rupea inima în două. Nu avusese de unde să ştie dacă scrisoarea lui avea să ajungă la Catriona înainte să fie spânzurat. Fiind martor la neliniştea ei, mai că îi părea rău că ajunsese.

Când tânărul soldat îi desprinse cu fermitate mâinile de reverul hainei, aruncându-i celuilalt soldat o privire dezgustată, ea căzu în genunchi şi îşi încolăci braţele în jurul picioarelor lui.

— Vă rog, domnule, vă implor! Dacă aveţi un dram de milă creştină în suflet, mă veţi lăsa măcar să-i dau un sărut de rămas-bun!

— Lăsaţi biata fetişcană să-şi ia rămas-bun! strigă cineva din mulţime.

— Un sărut n-are ce să strice! ţipă un bărbat. La urma urmei, pentru el o să fie ultimu’.

Se ridică repede un cor de fluierături din partea audienţei lor când rugăminţile demne de milă ale femeii înclinară talerul în favoarea lui Connor.

— Domnule colonel? Tânărul soldat se uită la comandantul lui, cu chipul înroşit de nesiguranţă.

Atât Connor, cât şi Munroe ştiau exact cât de rău ar fi avut de suferit reputaţia colonelului dacă s-ar fi împrăştiat vorba că îi refuzase surorii unui condamnat şansa de a-şi lua rămas-bun pentru ultima dată.

— Of, prea bine! i-o trânti Munroe. Dar spune-i să se grăbească. Kincaid mi-a irosit deja destul timp preţios.

Mulţimea păstră o tăcere respectuoasă cât timp Catriona urcă încet treptele, cu fruntea plecată şi cu gluga ascunzându-i încă faţa. Connor nu voise ca ultima amintire

a surorii lui despre el să fie cu cătuşe la mâini şi cu un laţ de gât, dar acum nu prea mai avea ce să facă în această privinţă.

Se crispă când ea îşi strecură braţele subţiri în jurul taliei lui, umplându-i nările cu aroma imposibilă de apă de liliac. Femeia îşi lăsă capul pe spate, dezvăluindu-i un zâmbet poznaş şi o pereche de ochi scânteietori de culoarea ambrei.

— Bună, frate drag! rosti ea într-un murmur răguşit. Ţi-a fost dor de mine?

Capitolul 30

Preţ de o clipă agonizantă, Connor crezu că avea să i se oprească inima şi să îi scutească astfel pe „hainele roşii” de efortul de a-l spânzura. Îşi încordă braţele în cătuşe, dorindu-şi cu disperare să o îmbrăţişeze pe Pamela, chiar dacă ştia că ar fi trebuit să o scuture bine de tot pentru că îşi asumase un asemenea risc.

Îşi apropie gura de urechea ei, în loc de propria voce auzind o şoaptă furioasă.

— Ţi-ai pierdut minţile, fetiţo? Dacă te recunoaşte Munroe, nu va avea niciun scrupul să te spânzure exact lângă mine.

Buzele ei se mişcară pe gâtul lui, dezmierdând cu moliciunea lor irezistibilă vechile semne de funie pe care le găsiră acolo.

— Şi tocmai acolo aş vrea să fiu... *dacă* tu ai fi spânzurat.

Scoase un suspin înăbuşit, spre încântarea soldaţilor, strângându-l mai tare de talie şi ascunzându-şi chipul la pieptul lui.

Lui Connor mai că îi veni să râdă în hohote. Iată-l ajuns chiar la porţile iadului, iar ea tot mai avea puterea să îl stârnească! Ba chiar mai mult ca niciodată în momentul în care îi strecură în mână cheia cătuşelor, pe care o

şterpelise de la nenorocitul de soldat aflat la baza treptelor.

El o strânse în pumn, ferind-o de ochii soldaţilor.

— Şi ce ar trebui să fac acum?

— Să aştepţi, şopti ea. Îşi lăsă iarăşi capul pe spate, privindu-l cu o dorinţă aprigă. Cum rămâne cu sărutul ăla care mi-a fost promis?

Connor ştia că ar fi trebuit să îi dezmierde obrazul cu un sărut cast, frăţesc. Asta aştepta toată lumea de la el. Însă îşi petrecuse prea multe zile lungi, de când „hainele roşii" îl târâseră departe de ea, visând la această clipă. Prea multe nopţi singuratice visând la alte clipe pe care le petrecuse în braţele… şi în patul ei. Dacă acesta avea să fie ultimul lor sărut, avea de gând să îl transforme într-unul de care ea să îşi amintească toată viaţa.

Ştiind că risca totul, se aplecă şi îşi lipi buzele de ale ei, convingând-o să şi le deschidă pentru el, ca să se poată înfrupta pe săturate din dulceaţa ei. Ea îi răspunse la sărut cu o patimă încătuşată, ce avea gust de dragoste, speranţă şi nenumărate visuri la care Connor renunţase în noaptea în care muriseră părinţii lui.

Când mulţimea de pe pajişte începu să strige şi să fluiere, unul dintre soldaţii de pe platformă îl îmbrânci pe tovarăşul lui cu ochii cât farfuriile.

— Ăştia doi trebuie să fi fost apropiaţi!

— Destul! ţipă Munroe dezgustat. Îndepărtaţi femeia de îndată! Pleava sălbatică de felul ăstora strică reputaţia scoţienilor decenţi, cu frica lui Dumnezeu!

Înainte ca soldaţii să pună mâna pe ea şi să o tragă de acolo, Pamela se desprinse de Connor. Cu demnitatea unei surori care avea să fie cât de curând îndoliată, îşi potrivi gluga pelerinei, îşi plecă fruntea şi se retrase, coborând pe scară.

Se pierdu iarăşi prin mulţime, fără să mai privească măcar o dată înapoi. Dacă nu ar fi fost metalul îngheţat al cheii ce îi pârjolea pumnul, Connor ar fi putut să creadă că şi-o închipuise. Că bărbatul care juca rolul călăului trăsese deja pârghia, făcându-i creierul însetat de aer să plăsmuiască un ultim vis minunat, înfierbântat.

— Să terminăm cu asta! strigă Munroe, îndoindu-şi braţele pe balustrada balconului. Mi se răceşte ceaiul!

Soldaţii se retraseră pe marginile platformei. Călăul îşi sprijini mâna de pârghie. Pentru prima dată, Connor observă tatuajul familiar, cu un şarpe ce se încolăcea pe muşchii enormi de pe braţul acestuia. Speranţa îşi făcu loc în inima lui, obligându-l să îşi reţină un zâmbet larg.

Acel zâmbet îi pieri cu totul la primul ţipăt urât de: „Spânzuraţi-l pe ticălos!”

„Frângeţi-i gâtul nenorocit!”

„Spânzuraţi-l! Spânzuraţi-l!” începură să strige într-un singur glas privitorii, furia cântului lor din ce în ce mai ridicat făcându-i până şi pe soldaţi să pară stânjeniţi.

Connor privi cum unul dintre acei gură-cască îşi vârî mâna în coşul pentru picnic şi scoase de acolo o roşie mare şi lucioasă. Când aceasta porni prin aer, se pregăti sufleteşte, neputând să pareze lovitura.

Însă roşia îl nimeri drept în faţă pe soldatul aflat cel mai aproape de el, care scoase un icnet speriat. Bărbatul îşi ştergea încă pulpa roşiei de pe ochi când o varză zbură pe lângă Connor, lovindu-l cu atâta forţă pe cel de-al doilea soldat încât îl doborî de pe platformă. Deodată, aerul se umplu de legume zburătoare, toate ţintindu-i pe nefericiţii „haine roşii”. Nu trecu mult şi începură să se împrăştie cu toţii, pe jumătate orbiţi şi blestemând înfocat.

La fel de repede îşi descuie Connor cătuşele. Când lanţurile îi căzură zornăind pe platformă, Brodie îşi smulse gluga de călău şi îi aruncă un pistol, dintele de aur strălucindu-i în mijlocul rânjetului bine cunoscut.

Connor privi uimit cum oamenii din mulţime profitară de haosul pe care îl creaseră. Lăsară umbrelele şi îşi scoaseră pălăriile şi bonetele dintr-o singură mişcare lină, dovedindu-se că majoritatea erau bărbaţi. De această dată, când îşi duseră mâinile în coşurile pentru picnic, nu şi le umplură cu legume, ci cu pistoale. Pistoale pe care le îndreptară cu repeziciune spre soldaţii englezi.

Connor îşi îndreptă propriul pistol spre balcon, dar îl găsi pustiu. Munroe fusese întotdeauna un laş când nu

avusese spatele acoperit de un batalion de soldaţi. Când observă un singur cal, cu un singur călăreţ îmbrăcat cu o haină roşie, galopând pe drum, la vale, într-un nor de praf, Connor îşi dădu seama că bravul colonel bătuse într-o înţeleaptă şi grăbită retragere, preferând să fugă ca să poată trăi şi lupta în altă zi.

Pe măsură ce Connor şi Brodie coborau treptele, „hainele roşii” îşi aruncau la pământ armele, lipsiţi de vlagă, înţelegând că erau depăşiţi atât ca număr, cât şi ca arme. După aceea, nu fu nevoie decât de o mână de oameni ca să îi încercuiască şi să îi mâne spre garnizoană, unde puteau fi închişi în siguranţă, înainte să îşi vină în fire şi să decidă să îi spânzure pe toţi.

Când Connor îşi îndesă pistolul la centură, o femeie îşi făcu apariţia la poalele dealului. Renunţând la povara pelerinei negre, urcă în fugă dealul şi i se aruncă în braţe, cu chipul aprins de bucurie.

Connor o ridică în braţe, strângând-o cu putere la piept în timp ce o învârtea într-un cerc larg.

— Nesăbuită mică! Mereu am spus că ai mai mult curaj decât bun-simţ, iar acum ai şi dovedit-o!

Ea clipi, uitându-se în sus la el, în timp ce el o aşeza pe propriile picioare, cam fără de voie.

— Nu am avut de ales. Ducele vine încoace şi ţi-a obţinut graţierea totală din partea regelui, dar ştiam că nu avea să ajungă la timp ca să te salveze. Trebuia să facem ceva.

El se încruntă.

— Aşa că te-ai hotărât să dai buzna şi să mă salvezi de una singură.

— Păi, nu tocmai…

Făcu un pas în lături, lăsându-l să-i vadă bine pentru prima dată pe toţi ceilalţi salvatori ai săi. Mai întâi îl zări pe Crispin, înconjurat de doisprezece sau mai mulţi tineri ţanţoşi, cei mai mulţi dintre ei rânjind încă, încântaţi.

Atunci, Crispin veni în faţă, îndreptând un deget spre prietenii lui.

— Cei mai mulţi dintre ei erau plictisiţi de bordeluri şi

de mese de joc şi îşi doreau o provocare mai scăpărătoare decât să împroaşte cu noroi vreun trecător mai puţin norocos, din goana calului.

— Şi tu? întrebă Connor. Şi tu erai plictisit?

Crispin ridică din umeri, păstrându-şi chipul amabil, cu multă grijă.

— M-am gândit că măcar atât puteam face după câte ţi-a făcut ţie mama.

— Nu trebuie să ne mai facem griji în ceea ce o priveşte pe Lady Astrid, îl asigură Pamela, aruncându-i o privire stingherită lui Crispin. Când a aflat ce a făcut, ducele a pus să fie închisă la nebuni. Are un apartament privat, cu o infirmieră personală. Excelenţa Sa a considerat că îi va fi mai bine decât la Newgate.

Connor privi cu atenţie urmele lăsate de roşia proaspăt strivită de pe obrazul lui Crispin şi de pe partea din faţă a cămăşii lui.

— Ai avut de suferit din cauza focului prietenesc, flăcăule?

— Nu l-aş numi chiar prietenesc. Crispin îşi îngustă privirea. Mă tem că unii dintre noi nu au o ţintă prea bună.

— Dimpotrivă, spuse Sophie, răsucindu-şi umbrela şifonată şi ieşind în faţă. Unii dintre noi au o ţintă perfectă.

— Atunci, cu asta suntem chit? o întrebă Crispin, ştergându-şi roşia de pe obraz.

— Nu prea cred. Mi-ai spus şi că sunt o actriţă îngrozitoare.

— Păi, şi tu mi-ai spus că sunt un om îngrozitor.

— Chiar *eşti* un om îngrozitor.

— Sunt mai bun ca om decât eşti tu ca actriţă.

Înăbuşindu-şi un ţipăt ascuţit de mânie, Sophie se întoarse pe călcâie şi plecă zorită, cu Crispin pe urme.

Pamela oftă.

— Crezi că-l va ierta vreodată?

— Nu, dacă este deşteaptă, răspunse Connor cu un zâmbet atotcunoscător. Cu toate că poate ar fi trebuit să îl prevenim despre umbrelă.

Zâmbetul îi păli când un alt grup se apropie şi începu

să-i recunoască pe mulţi dintre membrii clanului său. Erau bărbaţi alături de care călărise ani în şir înainte să devină tâlhar de drumul mare. Tânărul Callum nu mai era un băiat greoi, ci un bărbat în toată puterea cuvântului. Chipeşul Donel, a cărui limbă alunecoasă îl vâra mereu în belele. Kieran cel trufaş şi osos – cel mai drag prieten al lui. Şi mulţi alţii, care îi fuseseră odinioară la fel de apropiaţi ca fraţii.

— Cum? şopti el răguşit. Cum de aţi ajuns aici?

Pamela se retrase când bărbaţii rupseră rândurile şi îi făcură loc unei femei cu o bonetă roz la modă. Aceasta veni în faţă cu sfială, urmată de un bărbat înalt, cu umerii laţi şi părul blond, care îl analiza pe Connor cu multă băgare de seamă.

Lui Connor i se tăie răsuflarea când femeia îşi înălţă bărbia, dezvăluindu-şi chipul de sub bonetă. O cunoscuse cândva ca pe o copilă pistruiată, cu o coamă încurcată de bucle roşii-aurii. Acum era o femeie fermecătoare, cu un soţ care o adora şi care avea, la rândul ei, doi copilaşi pistruiaţi.

— Mica mea pisicuţă, murmură el, atingându-i obrazul cu o mână tremurătoare.

— Ştii, eşti singurul căruia i-am permis vreodată să îmi spună aşa, mărturisi Catriona, cu lacrimile strălucindu-i în ochii cenuşii. Am crezut că am înnebunit când te-am văzut în Londra. Am crezut că te-am plăsmuit din aer pur, fiindcă încă îmi lipseai atât de mult! Dar când ne-am întâlnit cu Pamela şi cu oamenii ei pe drum încoace, încercând, la rândul nostru, să îi împiedicăm să te spânzure, am descoperit că ai fost real tot timpul ăsta.

Chipul ei frumos se încreţi când îşi aruncă braţele în jurul gâtului său, la fel cum obişnuia să facă pe când era numai o copilă. Connor închise strâns ochii şi o strivi la pieptul lui. Ultima dată când o ţinuse astfel erau doi copii îngroziţi, care se aveau numai unul pe celălalt într-o lume ce înnebunise cu totul. Acum, după ce se desprinseră din îmbrăţişare, existau alte braţe ce aşteptau să îi cuprindă.

Connor o lăsă cam fără voie în grija soţului ei, privind

cum chipeşul englez scotea o batistă perfect scrobită din buzunarul vestei şi i-o oferea.

Cei doi bărbaţi se măsurară din cap până-n picioare preţ de câteva minute, apoi Simon spuse, în sfârşit:

— Mă simt uşurat să ştiu că nu va trebui să îmi mai fac griji că te vei întoarce de dincolo de mormânt ca să mă bântui.

Connor îl scrută, îngustându-şi privirea.

— Dacă o vei trata rău vreodată, te voi putea bântui mult mai uşor de pe partea asta a mormântului.

Simon îi zâmbi alene.

— Ştii, de-abia aştept să îţi cunoşti tizul. Micul nostru Connor se încruntă la fel de înspăimântător când îl obligăm să se spele după urechi.

Chicotind încă, îşi conduse soţia la umbra unui ulm din apropiere, lăsându-l pe Connor cu gura deschisă.

Când Pamela îşi strecură braţul pe sub al lui, zise:

— Au un băiat pe care-l cheamă Connor. Ştiai asta?

— Da. Şi o fetiţă pe care o cheamă Francesca, îl anunţă ea cu blândeţe.

— Francesca, şopti el.

Era numele sub care el şi Catriona o cunoscuseră pe mama lor. Ea îşi ţinuse secretele adânc tăinuite în inimă, nepermiţându-i să o cunoască pe cât de bine ar fi vrut. Şi murise mult prea tânără, nepermiţându-i să o cunoască pe cât de mult ar fi vrut. Însă fusese un mare privilegiu să o cunoască fie şi numai atât cât o făcuse.

Se întoarse spre Pamela când îi trecu ceva prin minte.

— Dacă ea, Catriona, a fost aici tot timpul ăsta, de ce te-ai dat drept sora mea?

— O, te rog! Ştiam că pot juca rolul surorii tale mult mai convingător decât ea.

— A, da, sărutul ăla a fost *foarte* convingător!

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Tu m-ai sărutat pe mine!

— Doar după ce m-ai implorat. Şi ar trebui să subliniez că mi-ai răspuns la sărut. Cu foarte mult entuziasm *frăţesc.*

— Păi, întotdeauna mi-am dorit un frate, recunoscu ea.

El îi prinse obrazul în palmă, dezmierdându-i buzele catifelate cu degetul mare.

— Dar ce spui de un soţ? Ţi-ar plăcea să ai unul în schimb?

— Hmmmm… Nu sunt sigură. De vreme ce tatăl tău se descurcă atât de bine şi a renunţat la scaun pentru un baston, s-ar putea să nu mă poţi face ducesă pentru o bună bucată de vreme. Oftă. Nu sunt sigură că m-aş putea obişnui să fiu o simplă marchiză.

Connor o strânse în braţe mârâind.

— Ai uitat că ne-am întors în Ţinutul Muntos al Scoţiei, fetişcană neruşinată? De data asta, dacă îmi refuzi cererea, îl voi pune, pur şi simplu, pe Brodie să mă ajute să te răpesc şi te voi obliga să te măriţi cu mine sub ameninţarea pistolului. Apoi te voi ţine înlănţuită de patul meu până când te voi putea convinge că acolo este locul tău.

— Ceea ce, dacă mă ajută memoria, îi răspunse Pamela cu răsuflarea tăiată, îţi va lua probabil cam trei minute. Îşi plecă privirea cu timiditate. Dacă vrei să ştii, mă gândeam că poate ar trebui să ne oprim la Gretna Green în drumul de întoarcere spre Anglia şi să îl lăsăm pe unul dintre fierarii ăia să ne căsătorească. Nu aş vrea ca primul nostru copil să se nască în aşternuturi nepotrivite.

— Primul nostru copil?

Connor se încruntă privind în jos la ea până când, încet, începu să înţeleagă, rămânând cu gura căscată de uimire.

Îi ridică bărbia cu degetul, iar Pamela înclină din cap, lacrimi de fericire strălucind în acei extraordinari ochi ai ei.

— Mă tem că eforturile tale susţinute de a mă lăsa însărcinată cu moştenitorul tău cât mai curând posibil au fost încununate de succes.

El se întinse şi îi cuprinse pântecele cu o mână, într-un gest plin de reverenţă, minunându-se că pruncul pe care îl plămădiseră împreună ar fi putut creşte în trupul ei zvelt.

Ea îi zâmbi printre lacrimi.

— Dacă este băiat, crezi că tatăl tău va insista să îl numim Percy?

— Dacă o face, mă tem că va trebui să îl împuşc.

Pamela râse cristalin când el o purtă într-o îmbrăţişare ameţitoare, presărându-i sărutări pe tot chipul ridicat spre el.

O voce dezgustată le întrerupse reuniunea fericită.

— Ei, da, asta-i ceva ce nu credeam c-o să apuc să văd!

Connor îşi înălţă capul fără chef.

— Şi ce anume, Brodie?

Scoţianul clătină din cap, pletele scuturându-i-se într-un gest zeflemitor de dezaprobare.

— Pe Connor Kincaid predându-se englezilor făr' să se-mpotrivească măcar!

— O, s-a împotrivit destul de bine, îl asigură Pamela, lovind uşurel pieptul lui Connor.

— Cu siguranţă am făcut-o, spuse Connor. Dar până şi cel mai curajos şi îndrăzneţ luptător ştie când a venit timpul să-şi predea armele.

Neluând în seamă strâmbătura lui Brodie, Connor îi zdrobi buzele Pamelei cu ale lui, într-un sărut tandru şi neîmblânzit, predându-şi bucuros libertatea şi viitorul frumoasei fetişcane din Anglia care îi răpise inima.

Epilog

Când Pamela ieşi pe terasă cu o tavă fierbinte, plină cu chifle, o pisicuţă galbenă şi dolofană îi ţâşni printre glezne, aproape împiedicând-o. În timp ce îşi recăpăta echilibrul, bombănind uşor în barbă, pisica se retrase ca să-şi lingă lăbuţa din faţă şi îi aruncă o privire ofensată, făcând-o să se simtă de parcă ar fi ieşit în mod deliberat să strivească vreo pisică sau două sub călcâie până la sfârşitul dimineţii.

Pisicuţă şi cele patru surate ale ei se bucurau să li se

încurce printre picioare cu fiecare ocazie. Până şi cea mai scurtă plimbare sau fugă în jos pe scări devenise o încercare de supravieţuire. Măcar mama-pisică se mulţumea să îşi petreacă zilele întinsă pe peretele jos din piatră ce înconjura terasa, încălzindu-se la soarele blând de septembrie.

Poate că Pamela nu ar fi fost atât de neîndemânatică dacă nu s-ar fi simţit atât de dizgraţioasă. Însă pruncul din pântece părea să crească la fel de repede ca pisicuţele.

Când se apropie de masa din fier forjat unde Connor îşi nota nişte cifre într-un set de jurnale din piele, ea îi întinse tava, prezentându-i-o cu mândrie.

— Uite, dragă! Ţi-am mai copt nişte chifle.

Connor gemu.

— Of, bunule Dumnezeu, nu din nou!

Împingând jurnalele deoparte, ea aşeză tava pe masă.

— Cred că este strădania mea cea mai merituoasă de până acum.

— Ei bine, cu asta nu te pot contrazice, spuse el, încercând prevăzător chifla fierbinte şi rotundă cu un deget. Ştii, chiar nu înţeleg de ce nu o laşi pe Cookie să pregătească toate chiflele. La urma urmei, ducele a trimis-o tocmai din Londra ca să ne fie bucătăreasă.

— Şi când ar avea timp? De când ea şi Brodie au fugit împreună, nu-l pot scoate pe niciunul dintre ei din pat.

Connor îşi strecură un braţ în jurul taliei Pamelei, trăgând-o în poala lui şi cuibărindu-se la gâtul ei.

— Poate că ar trebui să le urmăm exemplul.

Pamela îşi încolăci braţele în jurul gâtului său, tremurând de încântare. Connor îi iubise trupul când era nou pentru el şi i-l iubea şi mai mult acum, când era pârguit şi îi purta copilul. Ea cunoştea cel puţin un scoţian care avea pofte carnale de nesăturat şi era peste măsură de bucuroasă să i le satisfacă ori de câte ori i se ivea ocazia.

Îşi lăsă capul pe umărul lui, simţindu-se la fel de încălzită şi mulţumită ca mama-pisică atunci când admiră priveliştea uluitoare ce i se desfăşura înaintea ochilor.

Îşi căpătase, în sfârşit, căsuţa de la malul mării. Cine

ştia că una dintre cele mai întinse proprietăţi ale ducelui se afla pe coasta de răsărit a Scoţiei? Conacul din piatră, ridicat pe stâncile maiestuoase ce străjuiau Marea Nordului, era atât de vast şi de întortocheat, încât ea şi Connor se mai pierdeau încă din când în când prin el şi se vedeau nevoiţi să îşi găsească drumul înapoi unul la altul.

Pentru un tâlhar de drumul mare aproape pocăit, Connor se instalase destul de confortabil în rolul de stăpân al conacului. Îşi petrecuse ultimele câteva luni primindu-i înapoi pe pământul lor pe arendaşii scoţieni şi învăţându-i cum să îngrijească oile ce fuseseră strămutate. Lăsându-se influenţaţi de el, câţiva dintre proprietarii de pământ englezi din vecinătate începuseră să procedeze întocmai.

— Astăzi am primit o scrisoare de la Sophie, îl anunţă Pamela. Vine de Crăciun.

— O-ho! exclamă el. Eu am primit o scrisoare de la Crispin astăzi. Şi el vine de Crăciun.

— Nu-ţi face griji! Nu-i voi spune. Vom lăsa să fie o surpriză, zise Pamela, anticipând deja cu voioşie reacţia surorii ei. Mi-e teamă că vărul tău Crispin va fi destul de dezamăgit când va afla că ea l-a linguşit pe duce şi l-a convins să o trimită la Paris ca să studieze actoria de îndată ce războiul se va termina oficial.

Connor pufni.

— Dacă urcă iarăşi pe scenă, Crispin nu va fi singurul dezamăgit. Francezii s-ar putea să decidă să apeleze din nou la ghilotină.

Pamela începu să numere pe degete posibilii oaspeţi.

— Aşadar, dacă Sophie şi Crispin, şi Catriona cu Simon şi cu fiii lor, şi membrii clanului tău cu familiile lor, şi ducele vin cu toţii de Crăciun, vom avea casa plină.

Connor îşi aşeză cu tandreţe mâna pe pântecele ei rotunjit impresionant.

— Cu puţin noroc, vom putea adăuga pe încă cineva pe lista oaspeţilor înainte de ziua Crăciunului.

— A, da, pe micuţul Percy!

El îi aruncă o privire ce o făcu să se bucure pentru că soţul ei nu mai purta un pistol încărcat. Cel puţin nu tot

timpul.

Îl sărută blând ca să-i descreţească fruntea.

— Dacă este băiat, o să-i spunem David – Davey pe scurt, după tatăl tău, referindu-se la bărbatul care îi oferise până la urmă mamei lui un viitor şi o dragoste în care putuse să creadă.

— Şi dacă este fată, o asigură Connor, o să-i spunem Marianne, după mama ta.

Ea îşi lipi obrazul de al lui, privind marea zbuciumată.

— Te plictiseşti vreodată, iubirea mea? Îţi lipseşte vreodată viaţa de tâlhar de drumul mare?

— Glumeşti? Între pisicuţele alea însetate de sânge şi chiflele tale, fiecare zi este o nouă aventură. Eu mă temeam mai mult că o asemenea viaţă ar putea fi prea domoală pentru o fetişcană ca tine. O fetişcană obişnuită să îi deposedeze pe bărbaţi de moştenirile… şi de inimile lor.

— Ei bine, s-ar putea să fiu foarte puţin plictisită chiar în clipa asta, mărturisi ea, muşcându-l jucăuş de ureche. Poate că tot ceea ce îmi lipseşte este un tâlhar de drumul mare viguros şi puternic, care să mă răpească şi să-şi facă de cap cu mine.

— Păi, nu trebuie să ceri de două ori, fetiţo!

Ea ţipă când Connor o luă în braţe şi porni să traverseze terasa, felul lipsit de efort în care o purta făcând-o să se simtă de parcă nu ar fi cântărit o tonă.

— Fii atent! strigă ea când una dintre pisicuţe le ieşi în cale.

El păşi peste aceasta fără să-şi încetinească mersul, la fel de nerăbdător ca şi ea să se îmbarce pentru următoarea lor mare aventură.

Sfârşit